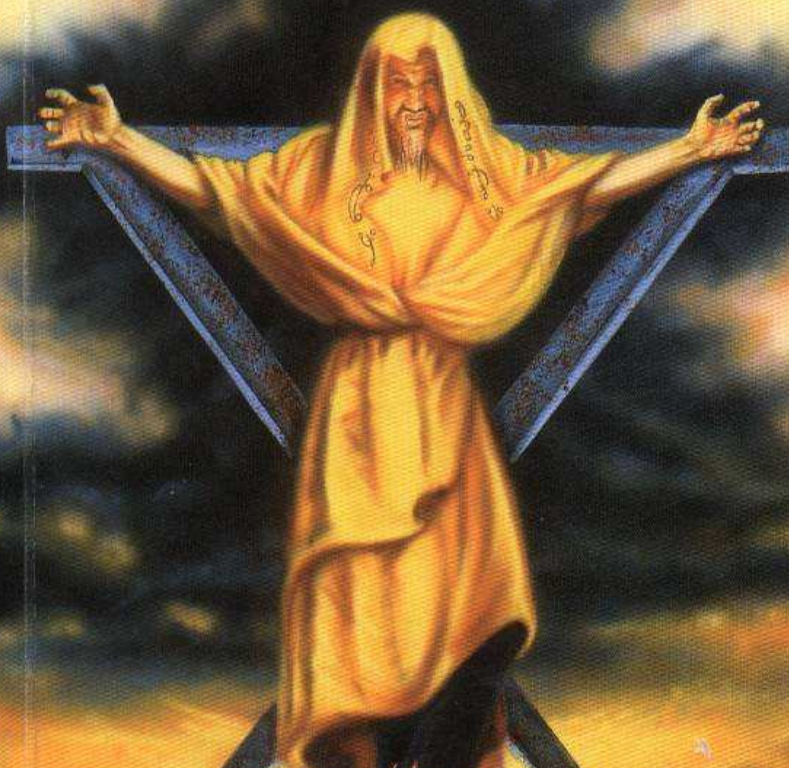

J I Ř Í K U L H Á N E K

DIVOČÍ A ZLÍ

KŘÍŽE

ČÁST ČTVRTÁ

Pod značkou Poutník již vyšly tyto knihy Jiřího Kulhána:

Vládci strachu

Cesta krve I. - Dobrák

Cesta krve II. - Cynik

Divocí a zlí I. - Čas mrtvých

Divocí a zlí II. - Hardcore

Divocí a zlí III. - Temný prorok

Jiří Kulhánek: Divocí a zlí - část čtvrtá Kříže

Copyright (c) 2000 Jiří Kulhánek

Illustrations (c) 2000 Juraj Maxon

Copyright (c) Klub Julese Vernea Praha 2000

ISBN 80-85892-47-2

*Není důležité vyhrát, ale přežít.
I když vyhrát je taky fajn.
Obzvlášť, když vyhraju já.*

U Červeného kohouta jsem nad zubatým osazenstvem vyhrál piezogunem a přeživší mi pak (rádi!) prozradili, co jsem chtěl - kde se poohlédnout po oblíbeném doktoru Seydelmannovi, například. Pak jsem s pomocí stříbrného kříže vyhrál definitivně a vypadl, než se z mrtvých-nemrtvých stali živí-mrtví-nemrtví.

Doktora Seydelmanna se potřebuju zeptat na několik titěrností: jednak, kde je Veronika Braunerová, druhak, kdo byli syčáci, kteří si zaplatili za mé dodání do skladiště v New Yorku... A taky ho potřebuju co možná nejdoporněji zlikvidovat.

Po pravdě, celková situace je trochu komplikovanější: Bratři si nejprve mysleli, že jsem Temný Prorok, pak že nejsem, a teď zase, že jsem. Z tohoto důvodu do Londýna dorazil „balíček“, což je vychytalá policejní šifra pro Kyberkentaury. A Kyberkentaury, to je okolnost, kterou bych nemusel přežít ani já - VÍRA A ŘÁD v nanejvýš smrtonosné podobě.

Řešit problémy s prázdným žaludkem je ale na nic, takže než za Seydelmannem, zašel jsem za Magde na borůvkový koláč s drobením. Magde je celkem v pohodě, i když se pořád na něco vyptává (proč-proč-próóóč?) a má příšerný (módní) vkus (jednu její extremisticky kolorovanou košili mám na sobě, a věřte, potkat mě, v hrůze utečete).

Ve SNACKU mne ale místo porce koláče čekala porce policejních mrtvol a dopis: něco ve smyslu, Že Magde unesli, a pokud nepřijdu do budovy Watson Corporation na Gordon Street, že ji zabijí. Což by mne až tak netrápilo, ale ta adresa je podezřele blízko té, kde bych se měl poptat na Seydelmanna... no, netrápilo, ty koláče jí fakt jdou.

Co dodat.

Jako vždy se blíží houkání policejních sirén.

Jako vždy prší.

Prostě všední den.

Všední noc.

Rozhlédl jsem se a Magdino auto stálo za popelnicemi stejně jako včera. Zámek měl co dělat sám se sebou, o ochraně dveří nemluvě.

„Tak, Hurikáne, ukaž, co v tobě je,“ pustil jsem stěrače a s prskajícím motorem vyjel na silnici a rychle zahrnul, abych se vyhnul konvoji policejních vozů.

* * *

Takhle pozdě v noci byl Londýn opět docela průjezdný. Pršelo pořád stejně (hodně) a Hurikán sice jel, ale i schopnosti pilota z klanu Pilotů napínal do krajnosti. Cestou jsem poslouchal kódované policejní frekvence: někdo mocný tam uvažoval, že vyhlásí výjimečný stav, a na jedné z nejzakódovanějších někdo ještě mocnější stále dokola opakoval:

„Musíme ho dostat! Prostě musíme!“ a někdo mu odpovídal: „Ano, pane. Jistě, pane.“ Přemýšlel jsem, jestli náhodou nemluví o mně.

* * *

Na adrese, kam jsem si měl přijít popovídat s únosci Magde, mne čekalo malé překvapení.

Stál jsem u rozzářené výlohy (podle všeho byly někdy nedávno Vánoce) a pozoroval v ní odraz obrovské budovy na opačné straně bulváru. Stavba byla osvětlená jako diamant v muzeu, a ve výšce, kde mizela oblacích, zdaleka nekončila. Teď to překvapení: Nejenže to bylo na té samé ulici, kde bych měl získat informace o Seydelmannovi, byl to dokonce ten samý dům - nebo spíš DŮM. Mra-kodrap byl tak obrovský, že každý jeho vchod měl vlastní číslo - ty dva, které mne zajímaly, od sebe byly přes půl kilometru a už jsem začínal tušit, kdo mne sem pozval. To, že oni našli mě, mi ušetří spoustu běhání.

Když jsem předtím parkoval Hurikána (hezky v postranní uličce, aby nebyl na očích), bedlivě jsem si překontroloval zbraně, ale přes svou značnou palebnou sílu jsem před onou horou betonu a skla třpytící se do tmy cítil jistý ostych. Jsem zkrátka zvyklý na nevelké prostory podzemních krytů a kosmických stanic - uvnitř tady toho monstra by se dalo bloudit celé týdny.

Zašklebil jsem se na, svůj odraz ve výloze:
„Ruče do toho!“
Odras mi to vrátil.

* * *

„Přejete si?“ zvedl ke mně oči vrátný v uniformě. Spíš než vrátný to byl Pan Recepční. Když zahlédl límec mé košile, zrak se mu téměř nezpatelně rozšířil.

V hale to vonělo luxusem a tolik bezpečnostních kamer se na mne neupřelo za celý dosavadní život.

„Jmenuji se Chodny a jsem očekáván.“

Pan Recepční přejel prsty po klávesnici: „Lituji, pane, nemám vás v seznamu. Ke komu ráčíte jít?“

„Ráčím? Ano, ráčím...“ Přerušilo mne zabzučení telefonu.

„Recepce. *Pan Zahartof!* Jistě pane Zahartofe. Jistě! Jak si přejete, pane!“ Vrátný se sluchátkem u ucha rázem stál v pozoru a při každém *jistě* se uklonil.

„Osmdesáté patro, pane Chodny, soukromá zdviž. Lidé pana Zahartofa vás budou očekávat a doprovodí vás.“ Vrátný si nesedl, položil sluchátko, jako by bylo z nejkřehčího křišťálu, a uklonil se i mně. V očích měl spoustu respektu a strachu - ten možná proto, že si dovolil šířit zrak nad barvou mé košile.

„Zahartof, Zahartof,“ bručel jsem si cestou k výtahu. Ne že by mi to něco říkalo.

* * *

Motory zabraly, vypnuly se a jemně modulovaný hlas mne požádal, aby si někteří z pasažérů „Prosím!“ vystoupili, neboť „Zdviž je přetížena.“ Po krátkém dialogu, kdy jsem se počítač snažil přesvědčit, že nás tu není víc než jeden, jsem musel předsednout na veřejný velkokapacitní lift.

Což bylo mé jediné štěstí.

* * *

Zahartofovi lidé na mě sice čekali, ale že by ještě někdy někoho někam doprovodili, o tom vážně pochybuju. Na to, že byli jen dva, zaprasili chodbu široko daleko a až do stropu.

Po zdech reprodukce starých mistrů, na podlaze decentní šedý běhoun, před dveřmi soukromého výtahu tři mrtvolky se zakrvácenýma rukama. Takže než se ke mně dostaly, měl jsem čas trochu se připravit.

* * *

„Co díra, slečno Tinkerová?!“ použil jsem oblíbený pozdrav a kopl mrtvou knihovnici kousek pod otvor proražený kulkou z AK. Druhá mrtvola byl ten šlusák z metra - Vez. Ruku z břicha už mu někdo vyndal, ale tou zbývající po mně sekl, až vzduch zahvízdal. Uskočil jsem, jak nejrychleji lze, otočka a... a zase stál proti mně. A rozpřáhoval se.

Jedna ruka, ale opravdu rychlá.

Vrazil jsem do rány palicí - přesto mne pojal pocit, jako by to bylo obráceně - oblíbená zbraň odsvištěla chodbou.

„Co se to děje?!“ znovu jsem uskočil.

I zbylá dvě monstra byla stejně rychlá. Slečna Tinkerová už si dokonce stihla zamaskovat průstřel šátkem. Všichni byli nalíčení, takže jejich mrtvolná šed' nebyla vidět, a všichni byli dokonale vybavení pro boj blízka - bylo to velmi nenápadné, tudíž velmi drahé. Kdo za tím asi tak...

Prááásk!

Kopanec třetí z mrtvol mne minul a prorazil zeď - vzpomněl jsem si i na jméno, byl to ukecaný Derek, ten, co jsem ho zabil v dodávce speciální jednotky, když jsem přestal být HRDINA a stal se NEPŘÍTELEM ČÍSLO JEDNA. Ta zeď byla betonová a docela tlustá.

Prááásk!

Než jsem stačil domyslet, on se stačil otočit a druhý kop jsem dostal doprostřed hrudi. Už dlouho se mi nestalo, aby mě někdo kopanec zdvihl do vzduchu a donutil plachtit.

Ještě v letu jsem trhl zápěstím a do dlaně mi skočil glock:

„Ne že bych měl něco proti kung-fu...“, docela jsem sípal, a to i přesto, že ránu z valné části pohltil krunýř.

* * *

Na jednu stranu musím říci, že jsem ani jednou neminul, na druhou, mrtvolám to ani trochu nevadilo.

Jako vždy.

* * *

Kotoulem vzad jsem se odpoutal od nepřítele, glock mi dýmal v rukávu... Bohužel jsem se neodpoutal dostatečně daleko.

Práááásk!

Tentokrát to byla noha slečny Tinkerové a trefila mě přesně do brady - klika, že mám brýle zaháknuté za ušima.

Výbojka na stropě, decentní koberec z výšky, decentní koberec zblízka.

Po dotočeném saltu jsem skončil na břiše a v hlavě se mi - mimo jiné - motalo, z čeho tu nohu asi má, že ji pořád má. Při podobně intenzivních pokusech s mou bradou jsem viděl prasknout i ocelový pajcr.

Hvííízd!

V posledním okamžiku jsem uhnul a moje vlastní podbýjecí palice prorazila do koberce díru jako po granátu. Dokonce se z ní i kouřilo.

* * *

„Tohle ne!“ Protočil jsem se na dlani a oběma nohama (ze všech sil) kopl Dereka do kolena. S uspokojením jsem konstatoval, že ani moje kopance nezůstávají bez odezvy: Mrtvý odlétl dozadu, kloub prolomený do pravého úhlu, narazil na zeď a stekl po ní jako pytel sraček. Jenže ho to určitě bolelo míň než mě.

Tentokrát jsem nohu slečny Tinkerové chytil - bůh ví, co by se mnou její jehlový (ocelový) podpatek udělal. Naštěstí pořád měla svých pětapadesát kilo, takže jsem ji odhodil s dostatečnou razancí, aby porazila i Veze.

To už ale Derek opět stál, po fraktuře ani stopy.

To už jsem ale stál také, ve tváři úsměv, v ruce piezogun.

* * *

Cirkulárkovitý řev zbraně a dým a prach z ničených věcí naplnily chodbu.

Cítil jsem se dobře.

„Tak co, vy tři?!“ řekl jsem do neprůhledných kotoučů, ještě pln dojmů, jak působivě piezogun naporcoval osazenstvo Červeného kohouta.

Rozdrcená omítka vířila a rozbité reprodukce pokryly koberec sklem a útržky papíru.

* * *

„Dneska nic,“ odpověděl jsem si vzápětí sám - jen jsem jim potrhal šaty a vyplýval zásobník stříbrných pilin. Mrtvoly byly stále v té odporné kondici, jako když jsme začínali. Já jsem pro změnu začínal cítit cosi jako znepokojení.

* * *

„Přeji hezký den, pane Chodny,“ ozvalo se za mnou „Nebo raději pane Patejli?“

Pak se někdo jal střílet z děla.

* * *

„Zatím je to nejúčinnější zbraň, jakou naše laboratoře na mrtvé vyvinuly. Samozřejmě je to nezabije - to už jaksí nejde - ale alespoň máte čas se vzdálit.“

Díval jsem se do očí ramenatého holohlavého muže. Byl přibližně stejně vysoký jako já, opálený obličej se mu v úsměvu skládal do vějířků jemných vrásek a pod dokonalým tmavomodrým oblekem se rýsovaly svaly.

Řasy a obočí měl vybělené sluncem a něco mi na něm připadalo divného.

Možná ani ne tak divného jako spíš odlišného, ne tak úplně lidského.

Nelidského.

„Omlouvám se. Zahartof, sir Rupert Zahartof,“ přehodil si dělostřelbu do levé ruky a pravou mi podal.

„Patejl, hm, Patejl,“ stiskl jsem mu ji dostatečně opatrně, protože mi mířil na břicho. A kdo ví, co by to se mnou udělalo - po tom, co jsem viděl, co to udělalo s mrtvými. Sice už se pomalu sbírali, ale ta palba je odnesla chodbou až dozadu k čelní zdi, kde je pohřbila v cárech dýmajícího běhounu.

„Mohl byste mne prosím následovat do poněkud bezpečnějších míst, Patejli?“

Mrtví už se rozbíhali.

„Bude mi potěšením.“

* * *

Následoval jsem ho tak, že jsem běžel před ním, tu zbraň v zádech, a uvažoval jsem, jestli by nebylo lepší nechat se roztrhat mrtvolami.

* * *

Proběhli jsme dveřmi, jejichž příbuzné jsem v čtyřiašedesátém století viděl ustát zásah jadernou zbraní, mnohatunová veřež za námi zajela, zámky s hydraulickým mlaskáním zapadly... Zvolnili jsme na důstojnou chůzi.

„Vítám vás ve svém skromném obydlí, Patejli,“ Zahartof naznačil směr a prošli jsme halou zvící tří Magdiných bytů - kdybychom nebyli nad spodní hranicí mraků, byl by panoramatickým oknem vpravo nádherný výhled na noční Londýn. „Musím říct, že vás už dlouho a netrpělivě očekáváme,“

Zahartof otevřel a zase za mnou zavřel zvukotěsné, černou kůží potažené dveře.

* * *

V luxusně zařízené místnosti (která byla tak rozlehlá, že být ještě o kousek rozlehlejší, dalo se na ní pozorovat zakřivení zemského povrchu) čekalo sedm lidí. Tři nakrátko ostříhaní muži v černých oblecích byli zjevně ochranka; stáli vlevo a mířili na mne podobnou

artilerii jako Zahartof. Tři další muži uvolněně seděli v křeslech kolem konferenčního stolu, v rukou vysoké skleničky se šampaňským. Byli něčím podobní Zahartofovi - tou divnou odlišností, tou *jiností*.

Sedmá byla Magde.

Ležela přivázaná na nerezovém pitevním stole s kolečkovým podvozkem a až na rozmazanou malbu obličeje a rozčuchané vlasy se k ní zatím chovali dobře.

„Carle, Carle!“ hlas se jí třásl.

„Ahoj. Poslouchej, takys mi mohla vybrat lepší košili,“ zatahal jsem se za límec.

„Košili? Jak, jak...?!“ Magde se protočily oči a omdlela.

„Doposavad jsme jí neublížili, předpokládáme, že naši budoucí spolupráci založíme raději na přátelských vztazích.“

„Proč ne. Ale mám-li spolupracovat, měl bych vědět na čem.“ Jedno z pravidel zní: Než zaútočíš, je vhodné se co nejvíc dozvědět po dobrém.

Musím říci, že jsem se v situaci příliš neorientoval- čekal jsem chlapa ze skladiště v New Yorku, ne tady tyhle.

„Rád vysvětlím. Sedněte si, Patejli. Johane!“ kývl na strážce, který, ještě než jsem se spustil do křesla, přispěchal se sklenicí šampaňského.

Sedací nábytek tu mají dostatečně odolný i na má kila.

„Ani se neptám, jestli máte šampaňské rád, vím, že ano,“ Zahartof se tajemně usmál a posadil se do křesla vlevo. „Vůbec toho o vás vím dost.“

„Ano?“ řekl jsem a prohlížel si ty tři, co seděli proti mně. Pořád jsem nevěděl, proč mi připadají jiní. Tak skoro neznatelně, ale já jsem to viděl. Ale jinak nevypadali na problém; usoudil jsem, že v případě potřeby celou společnost zvládnou glockem... jen mne znepokojovalo, kolikrát kdo stačí vystřelit, než vytáhnu zbraň zpoza opasku - pistoli v rukávu jsem hloupě nenabil. Zatím bublinky a Zahartofovy řeči:

„Ve zkratce: Naše organizace se rozhodla využít celosvětově nestabilní situace a převzít moc. Bratrům se to vymyká z rukou, ten jejich Zářící Spasitel se někde zasekl, ti, kteří jim dříve věřili, začínají pochybovat a zázraky pro masy přestávají fungovat. Ale nás je - bohužel - na převzetí vlády nad světem příliš málo,“ Zahartof se odmlčel a jeho pohled se mi odrazil od brýlí. „Naštěstí,“ naznačil přípi-

tek, „v poslední době se objevilo něco skvělého - žijící mrtvoly - geniální nezníčitelné služebnictvo šířící děs. Opět však musím říci bohužel - naše pokusy s jejich ovládnutím mají mírně řečeno... nepředvídatelné konce. Dnes v baru, kde jsme zajistili slečnu Wesleyovou, fungovaly bez problémů, teď, jak jste sám viděl, fungují poněkud... kontraproduktivně.

A protože již delší čas víme, že mezi vámi a oživými mrtvými jsou nezanedbatelné souvislosti, jste tady.“ Pohlédl na mě přes okraj sklenice a napil se. Jak polykal, ohryzek na svalnatém krku se mu rytmicky pohyboval.

„S odstraněním vlivu Církve Zářícího Spasitele nemohu než souhlasit,“ napil jsem se také, „má souvislost s mrtvolami je docela jednoduchá, jinak se ale obávám, že vám příliš nepomohu. Ačkoliv bych rád, nevím jak.“

„Ta souvislost je jaká?!“ naklonil se ke mně jeden ze sedících. Měl kulaté brýle a oči za nimi se leskly inteligencí. Podle silných a pěstěných rukou jsem ho odhadl na lékaře, nejspíš na chirurga.

„Prostá. Vyrábím je.“ Naznačil jsem prstem výstřel. Následovalo několik překvapených výdechů.

„Takhle! Mohl byste nám to osvětlit poněkud blížeji?“ řekl Zahartof.

„Zabím je, oni padají, za nestejně dlouhou chvíli vstávají, pronásledují mě a chtějí zabít pro změnu mne. Jen ta úplně nejprvnější část akce je pod mou kontrolou.“ Znovu jsem se napil - zatraceně dobrý sekt.

Zahartof mlčel a „drtil“ mne ponurým pohledem: „Možná,“ pomalu promluvil, „možná je to pravda. Možná celá pravda. Možná ne. Musím se to dozvědět naprosto přesně.“ Znovu mi pohlédl do brýlí. „Takže, pokud nepodáte další informace, doktor Wright amputuje slečně Wesleyové nohu.“

Ten v brejličkách vstal, přešel k Magde a začal si natahovat gumové rukavice. Jeden muž z ochranky mu přinesl bílou řeznickou zástěru.

„Nevím, co má Magdina noha společného s informacemi, nevím, co má Magde společného se mnou, ale vše, co vím, jsem řekl.“

Doktor Wright byl opravdu profesionál. Oddělit Magde kotník mu netrvalo ani deset vteřin. Pak v místnosti - pochopitelně - panoval

docela nesnesitelný kravál. Pak Magde znovu omdlela. Zavoněla krev.

Napil jsem se šampaňského.

„Opravdu dobré šampaňské,“ řekl jsem, „pořád ale nechápu souvislost nohy a toho, co nevím.“ Zpoza brýlí jsem studoval tváře přítomných - černé obleky zbledly a po skráních jim tekla pot. Zahartof a ti tři ostatní se tvářili pořád stejně. Já také.

„Jste odolnější, než jsem si myslel. Přestože mne před tím Sey... jeden náš společný přítel varoval.“ Nekomentoval jsem to, ale zbytek jména za tím „Sey“ se mi vybavil docela snadno. Takže Fred před smrtí nelhal. Zahartof nemohl tušit, jak nebezpečné je spojení toho jména a slova *přítel* v mé přítomnosti. Doktor Wright netrpělivě pleskal Magdiným chodidlem o zvýšený lem pitevního stolu; lýtko zaškrtl, takže nekrvácelo. Dopil jsem, položil skleničku a vstal.

„Sednout!“ rozkázal Zahartof a zbraně strážců se pozvedly. Sundal jsem si brýle a *usmál se*.

* * *

A přesně v tom okamžiku se události začaly hýbat.

* * *

„Pšeju hešký vešer. Dveže máte šice fajn, ale měli byste šli lépe hlídat okna.“

Trhli jsme sebou všichni.

Veškerou pozornost jsme upírali vzájemně na sebe, protože skrz ta pancéřová vrata se žádný vpád čekat nedal.

A ono okno.

* * *

Z „předsíně“ se najednou rojili muži v černých kuklách a černých kombinézách speciálních jednotek - čili Bratři. Ten, který je vedl - ten co pozdravil -, šišlal proto, že mu do půli brady trčely bělostné špičáky. Jako jediný neměl masku.

Znal jsem ho.

Přestože v devátém století vypadal trochu jinak, byl to pořád on.

Tehdy mu říkali Švéd nebo Olaf. Zajímaloby mne, jestli si pamatuje na naše poslední hrátky - jak jsem mu do dlaně vtiskl akumulátor z Pistolů.

A pak že jsem vyvraždil celou zubatou rasu - Copatý hnusně přeháněl.

* * *

Zahartof něco vykřikl, ale to už Švédovi a jeho společníkům rozkvetly zbraně ohněm.

* * *

Z těch tří strážců nestihl vypálit ani jeden. Všichni se předtím - z nynějšího pohledu bohužel - dívali do mého úsměvu, který je *poněkud* paralyzoval.

Jejich rozstřílená těla vířila vzduchem a oblouky krve jako by utkvívaly v prostoru.

Skočil jsem za křeslo, a zatímco jsem letěl, všiml jsem si, že Zahartof, přestože mu kulky cupují oblek na třásně, stále žije. S děsivým šklebem trhl závěrem své hromové zbraně a... (*bude maso!*) ... a bohužel si po střelbě na mrtvoly zapomněl dobít: Jedna rána - byť dobrá - k zastavení útoku nestačila.

O tom, na čí stranu se přidat, nebylo pochyb. Co je uříznutá noha proti kohoutí genocidě. Navíc se Švédem byli Bratři.

Střílet ze steyru v budově se mi nechtělo - ale granáty, to je něco docela jiného.

* * *

Hodil jsem útočícím Bratrům dva, vyměnil zásobník v zápěstním glocku a tasil i ten zpoza opasku.

* * *

Vzduch byl doslova hustý olovem.

Přestože mé granáty odvedly solidní žně, se Švédem to ani nehnulo (jen se z něj trochu kouřilo), a Bratrů tam někde vzadu byly značné zásoby.

Se svými osmatřiceti kulkami jsem neměl moc šancí, navíc v tomtéž okamžiku, kdy jsem se postavil, vykoukla ze dveří krajně zlověstná černá hlaveň. I tak už ze všeho kolem létaly cáry, natož kulomet.

Rozhlédl jsem se a příkrčen vyrazil za Zahartofem a jeho muži.

Naprosto profesionálně se kryli mířenou palbou z pistolí a ustupovali někam do východních částí obrovské místnosti. Jejich střelba Bratrům neumožňovala příliš vystrkovat hlavy, tak jsem byl jediný, čemu mohli oplácet. Kulky vyly, hvízdaly, ječely... Tolik zásahů za tak krátkou dobu jsem snad ještě nedostal.

Naštěstí jsem vyběhl ze střeleckého úhlu, než se rozjel ten kulomet.

* * *

Zahartof rozrazil mahagonové dveře a vběhl do pokoje za nimi. Něco vybuchlo a Zahartof vylétl ven s kouřící hrudí. Voják s obrovskou brokovnicí trhl závěrem a doktor Wright ho střelil do oka - černá kukla se nafoukla, pukla, a rozcákla po bílých stěnách.

„Jsou i před náma!“ přerval střelbu Wright a pomáhal otřesenému Zahartofovi na nohy. Kdo by si toho nevšiml. Zbylí dva muži nám synchronizovanou palbou kryli záda.

Hodil jsem za mahagonové dveře dva granáty a těsně po výbuchu tam vběhl. Bratrů se uvnitř krylo dost na to, aby z nich stěpiny udělaly solidní pyré. Místnost bývala luxusně vybavenou kuchyní kombinovanou s přípravnou - nad tolika zničeným jídlem mne až bodlo u srdce. Vlevo naproti lince byly dvoje dveře.

„Kudy?!“

„Za mnou!“ Zahartof se prodral do čela. Všiml jsem si, že pod oblekem nemá neprůstřelnou vestu - přesto mu nikde netekla krev. Bylo to vidět docela jasně, protože výstřel z brokovnice ho svlékl skoro do půl těla.

V tom okamžiku jsem si vzpomněl na Magde.

* * *

Mohl bych ji tu nechat.
Ale přece jen - pomohla mi.
Že jsem si já hňup nepomohl sám!

* * *

Když jsem probíhal ratejnou zpět, dostal jsem se do sféry zájmu toho kulometčíka. Naštěstí si byl tak jist převahou své zbraně, že se nenamáhal krýt. Takže vypadal docela překvapeně, když mu rána z glocku vyexpedovala mozek.

V neustálé palbě ze samopalů a vánici rozstříleného čalounění jsem přetrhal řemeny, zvedl Magde, aby byla v krytu za mým tělem, hodil čtyři granáty a vydal se zpět.

Jestli by nebylo jednodušší ji zabít, mne napadlo, až když jsem se probil zpátky do kuchyně.

Bohudík jsem cestou nenarazil na Švéda (ani jsem ho nikde neviděl) - ten by mě nejspíš zastavil. I takhle bylo Bratrů víc než dost - byli dobře vycvičení a já měl jen jednu volnou ruku. Nahrála mi pouze jediná věc - než jsem přeběhl vyvrácené mahagonové dveře, někdo otevřel ta pancéřová vrata z chodby a slečna Tinkerová a její přátelé se do Bratrů pustili jako mlýnek na maso.

I když, nevím jestli mi to zrovna *nahrálo*, uvážím-li nechut' mrtvol k mé osobě.

* * *

Za rozkopnutými dveřmi proti kuchyňské lince byla úzká holá betonová chodba. Na stropě modré zářivky, na podlaze zakuklené mrtvolky spojené čtyřmi řadami krvavých stop. Přehodil jsem si Magde přes rameno a v běhu dobil glocky.

* * *

Bylo to jako překážkový závod. Bratrů se na několika místech kupilo tolik, že chodbu zatarasili do výše pasu. Funěl jsem, podlaha pod dopady mých bot jen duněla a krev se rozstříkovala na stěny. Musel jsem spěchat, protože se za mnou ozýval dupot prokládaný

ostrým kovovým klapotem vysokých podpatků. V předlouhé chodbě to hlasitě rezonovalo.

Byť byla tak dlouhá, přece jen měla konec - byly tam jedny z těch pancéřových vrat. Přestože se jimi Bratři museli dostat do chodby a Zahartof ven, teď byly zavřené.

* * *

Přeskočil jsem poslední zakuklenou mrtvolu a zabrzdil - v sedající krvi to klouzalo. Slečna Tinkerová i se svými podpatky byla tak dvacet pětadvacet metrů za mnou. To se jí to běhá, když nemá strach, že si na nějaké hlavě zvrtne kotník.

„Co se dá dělat,“ řekl jsem a složil Magde za mrtvého vojáka. Slečna Tinkerová i ostatní dvě mrtvoly vypadaly, jako by se vykoupaly v kádi rudé barvy.

Steyr v mých rukou suše práskl.

* * *

Když jsem se rozkoukal, ležel jsem smotaný spolu s Magde a několika dýmajícími Bratry v jedné krvavé hromadě navaleně na pancéřových dveřích. Zářivky výbuch neustály a ve tmě a mračnech prachu nebyl vidět žádný pohyb. Ani slyšet nebylo nic, takže jsem nedokázal odhadnout, jak na tom Tinkerka, Derek a Vez jsou. Jak je ale znám, určitě lépe než já.

Vyprostil jsem se z roztrhaných těl a vytáhl Magde. Byla taková trochu gumová, ale jestli je mrtvá, to se poznat nedalo. Zaměřil jsem čip na elektroniku dveří, a přestože byla dobře stíněná, podařilo se mi ji zahákovat a přesvědčit, že otvíráme.

* * *

Jen jí to trvalo strašně dlouho - z kotoučů dýmu v chodbě se ozvalo třesnutí kovových podpatků.

„Rychle, rychle!“ povzbuzoval jsem rozjíždějící se veřeje. Za okamžik jsem na druhou stranu prostrčil Magde a musel počkat, až se mezera rozšíří i na mě. Když jsem se lisoval skrz, do ramene se mi zaťala zakrvácená, prachem obalená ruka.

* * *

„Jau!“ řekl jsem a vyslal do tmy za sebou jeden z nejtvrděších úderů loktem ve svém životě.

Ještě než jsem dopadl na podlahu uvnitř, čip už drtil elektroniku, aby *sakra zavírala!*

Takže slečna Tinkerová proklouzla jen zpoloviny.

* * *

Bylo by zajímavé sledovat boj mrtvoly s hydraulikou.

Bylo, kdyby mrtvola jednoznačně prohrávala.

„Aspoň že nerozhodně,“ oddechl jsem si, když bylo jisté, že se slečna ze sevření ocelových desek hned tak nevymaní - v ruce svírala ořetězovaný nárameník z mé bundy. Zvedl jsem Magde a rozhlédl se, kam jsem se to vlastně dostal.

Z holé kachlíkované místnosti vedly troje dveře. Všechny byly zvukově izolované a ke všem vedly krvavé otisky podrážek. Zatímco jsem přemýšlel, které zvolit, pohled slečny Tinkerové se mi propaloval zády a vytí bojující hydrauliky ušima.

Vybral jsem si ty úplně vlevo.

* * *

Z hlediska ústupu jsem si nevybral nejlépe. Z hlediska toho, proč jsem tady v té zatracené megabudově, zcela naopak.

Za těmi dveřmi byl totiž Seydelmann: přesněji řečeno, co z něj zbylo.

* * *

Někdo mu udělal to samé, co on s takovým nasazením udělal tentokrát v podzemí pod šlupkou mně.

Torzo bylo napojené na infuze a přístroje, které ho udržovaly při životě a při vědomí. A při bolesti. V šedozeleném obličejí jím měl tolik, že by to vystačilo pro celou, generaci takových hajzlů. Už dlouho

jsem neviděl příjemnější pohled. Jeho rudými žilkami prokvetlé oči se na mě pomalu stočily a krátkozrace zamrkaly:

„Patejli? Ty?! Co tady proboha děláš?“ Kvůli vyřvaným hlasivkám ošklivě chrptěl.

„Abych pravdu řekl, původně jsem se na vás přišel jenom poptat. Ale tohle je daleko zábavnější,“ nasál jsem typický puch mučírny, přistoupil k Seydelmannovi, otočil vhodným kolečkem a sledoval, jak torzem projela křeč. „Nevěřil byste, doktore, kolikrát se mi o tomhle zdálo, když jsem za nocí visíval na nerezovém háku.“ Znovu jsem otočil kolečkem a točil, dokud nevykřikl. Znělo to nakřáple - nebyl v tom jediný čistý tón.

„Dost, prosím! Nevíš, o co šlo!“ vyrazil ze sebe.

„To možná ne, ale na to, jak to bolelo, to muselo být něco *hodně* důležitého. Nechte mě hádat - vaše zábava?“

„Zábava?! Ty hlupáku!“ zasípal Seydelmann: „Zachránil jsem ti život! A několikrát! Kdo myslíš, že ti tenkrát volal do hotelu, když si pro tebe šli Bratři? Kdo myslíš, že ti napsal zprávu do Knihy Pravdy... napíše?!“

Ruka na kolečku mi strnula. O hotelu mohl vědět i někdo, kdo odposlouchával telefon, o Knize Pravdy nikdo.

„Kdo jste?!“ naklonil jsem se nad vychrtlý, vráskami rozrytý obličej.

Stál v nich pot.

„Kdo asi! Přemýšlej, Patejli. Máš to dokonce napsané v obličejí! Kdo myslíš, že by ti dokázal vydolounout oko, které vydrží zásah z děla, a dokonce i zásah ze zbraní Protivníků? Kdo myslíš, že zná tvoje pravé jméno? Kdo?!“

„Vy.., vy... vy jste od nás!“

„Odkud jinud!“ suše se zachechtalo torzo a začalo se dávit.

„Ale proč jste mi to tenkrát udělal?!“

„Jak jinak bychom dostali Zářícího Spasitele do šlupky, co myslíš?“

Tohle se mi ozvalo za zády. Náraz pravděpodobnostního pole byl jako vlna nevolnosti. Ale kdo ví, jestli to spíš nebylo z toho hlasu.

Jestli jsem se někdy zmínil, že takhle rychle jsem se ještě nikdy neotočil, tak jsem lhal - *takhle* rychle jsem se ještě nikdy neotočil.

V rohu místnosti stála bytost obklopená stínem. Dlouhé černé roucho splývalo s temnotou, z které žhnuly oči.

„Merlin!“

„Vypadáš překvapeně, příteli. Snad sis nemyslel, že mi srážka s tím strojem ublížila?“ Merlin se zazubil a já rázem věděl, jaké to je, když se na někoho *směju*.

„Ale co...?“

„Co tady dělám? Mám pro tebe pár pozdravů od přátel z budoucnosti a budu od tebe něco potřebovat...“ Pravděpodobnostní pole se zavlnilo a já poznal, jak obrovské úsilí musí vynakládat, aby ho udržel. „Buď prosím tě zítra po setmění u šlupky... vlastně už dnes.“

„Předpokládám, že dokážeš cestovat časem - bez násobiče?“ Až se mi zpotily ruce, když jsem si představil, že bych za pár okamžiků mohl být třeba *doma*.

„Správně. Je to ale náročné. Jsem jeden z mála, který se dokáže i vrátit. Například doktor Seydelmann se dobrovolně vzdal své doby, jen aby ti tady mohl pomáhat...“

„Když je možné *řízeně* cestovat časem, proč mě někdo nevzal zpátky?!“

„Máš tu ještě práci. A dokud - *pokud* - ji nedokončíš, nejsi ani ty pán Času a zemřeš v tomhle století.“

„Jo? Proč ale mám pocit, jako by to nebyla moje práce. Jako bych dělal něco za někoho jiného. Proč mám pocit, jakoby mne někdo vodil na drátku?!“

„Dobrý pocit. Správný pocit. Ale to už je úděl bytostí, jako jsi ty.“

Merlin se začínal ztrácet. „Musím jít, takže po setmění. Nezapomeň!“

Rozplynul se.

„Takže to všechno bylo připravené! Naplánované! Všechno! Vy jste spolupracoval se Zářícím Spasitelem!“ naklonil jsem se nad Seydelmannovo torzo.

„Jak jinak. Ta mučírna tehdy ho měla přesvědčit, že jsi zdeptaný a bezmocný. Aby využil tvého pruniku do šlupky k jejímu ovládnutí, a aby v ní uvázl. Povedlo se.“

„Jistě. To *jistě*. Jen mi vysvětlete, to jste tenkrát tak dobře hrál, že se bavíte, když jste mě řezal na kusy, nebo jste se bavil doopravdy?

Hlavně neříkejte, že vás to bolelo víc než mě.“ Seydelmann jen zaťal zuby. Měl je žluté a děravé, jako prolezlé červotočem - někdo se zubařskou vrtačkou si s nimi dal skutečně práci.

„Hlavně že se to povedlo, všechno ostatní je vedlejší. Hnusák, všechno. A vím, že ve šlupce máš rakev. Ty nevíš... Ani nesmíš vědět... Budoucnost je ve tvých...“ Přidal jsem průtok na kapačce s výživou a do kalnících očí se začal vracet lesk. A bolest.

„Anglický Otec říkal, že máte Veroniku Braunerovou. To také byla...“

„...kouřová clona. Jak jinak! Aby ses hnul správným směrem, aby mi Bratři důvěřovali, aby mi uvěřili, že nejsi pravý Temný Prorok, abych ti tím udělal prostor, aby...“ torzo se sípavě nadechlo a zmlklo.

Magde na podlaze zasténala a vytí hydrauliky zápasící se slečnou Tinkerovou začínalo znít podezřele unaveně. Možná bych měl dovřít dveře, ale kdyby se objevil někdo jiný, skrz tu izolaci bych ho neslyšel ani kdyby střílel z děla.

„Takže, doktore, budu muset jít. Kdyby sem náhodou přišla nějaká mrtvola, pozdravujte ji ode mě.“

„Živ bude navěky, kdo v tebe věří!“ Seydelmann zase začínal blouznit.

„Sbohem,“ zvedl jsem Magde.

„Patejli! Zabij mě! Slyšíš?! Zabij mě!“ Seydelmannovo torzo se vyšponovalo jako pružina, oči mu najednou zářily nadějí a pahýly končetin se vlnily jako slimáci.

„Ale s radostí,“ otočil jsem se a namířil; těsně než jsem stiskl spoušť, mi prst strnul:

„Ale vy jste se tenkrát bavil. Přese všechno, co to mělo za význam, vy *jste se bavil*. Takže se bavte i teď. Přeji hezký den.“ Sklonil jsem zbraň.

A Seydelmannovi z koutků očí sjely dvě slzy.

„Promiňte, byl to jen žert,“ sundal jsem ruku z kliky a střelil ho do kořene nosu. Když jsem za sebou zavíral, přemýšlel jsem, že nějak měknu.

A také, že si budu muset vážně promluvit se Zahartofem: Je třeba zjistit, co všechno mu Seydelmann prozradil.

Zkusil jsem druhé dveře.

V prázdné místnosti byla přišroubovaná židle s pouty, a do mučírny za zdí vedlo poloprůhledné zrcadlo. Na podlaze pod židlí byly fleky a silně tam páchla žluklá moč. Až třetí dveře ústily do další holé betonové chodby. Zářivky hlasitě bzučely...

„Ďasa!“ proklel jsem se. Seydelmann mi neřekl, kam přišla má bitevní kombinéza a Pistol! Přesněji, zapomněl jsem se ho zeptat. Taková chyba!

Taková...

Když jsem s hlavou plnou podobných (neveselých) myšlenek odcházel, postrkovalo mě stále hlubší a unavenější vytí motorů, které přetlačovanou se slečnou Tinkarovou začínaly prohrávat.

* * *

Za dveřmi na konci chodby byl byt. Řekl bych obyčejný, nebýt snad hektarové rozlohy a podlahy pokryté mrtvolami Bratrů. Zahar-tof a jeho lidé se dostali k nějakým účinnějším zbraním než pistole - sousedé odspoda budou mít flekatý strop.

Probalancoval jsem místnostmi (po mrtvolách se špatně chodí) a docela obyčejnými dveřmi vyšel na docela obyčejnou veřejnou chodbu. Po těch hektatombách byla až nenormálně normální. Z výta-hu zrovna vyšla mladá žena v županu a tlačila před sebou kočárek, kterému pištěla kolečka.

Rychle jsem si nasadil brýle.

„Mohu nějak pomoci?“ starostlivě řekla žena a dívala se na Magde.

Držel jsem ji tak, aby nebyl vidět pahýl po amputaci.

„Ne, děkuji. Vlastně ano. Neviděla jste čtyři muže v potrháných oblecích?“

„Ne, to bohužel ne, ale vaše paní nevypadá dobře. Možná bych měla zavolat lékaře? Zrovna od jednoho s malým jedeme. Je to tady v budově.“

„Není třeba, opravdu,“ v tom okamžiku se Magde zaškubala, zvláčněla a jako by ztěžkla. „Teď už skutečně není třeba, přesto děkuji.“ Urychleně jsem se pohnul k výtahu. Pak jsem udělal něco, co jsem sám nechápal.

Otočil jsem se a ženě stojící s nerozhodným výrazem za kočárkem řekl: „A paní, pokud vám záleží na vašem dítěti, nezdržoval

bych se tady ani o vteřinu déle.“ Zvláštní, kdybych se ji pokoušel z chodby vystrnadit jakkoli jinak, určitě by neposlechla. Argument s dítětem zabere vždycky.

Nechtěl jsem, aby potkala slečnu Tinkerovou. Přestože jsem tak *hodný*, bylo by fajn, kdyby alespoň nějakí lidé zbyli, aby si mou dobrotu mohli i užít. Než se za mnou zavřely dveře výtahu, zaniklo poplašené pištění koleček za dalším ohybem chodby.

* * *

Zmáčkł jsem PŘÍZEMÍ, položil Magde na podlahu a zkusil jí tep. Přesně, jak jsem čekal, to zaškubání byla smrt. Ale já s ní potřebuju mluvit - hlavně a Zahartofovi. Zřetelně se na příští setkání s ním musím lépe připravit... musím z něj dostat, jak začít s ovládáním mých mrtvých.

„Tak jo, čas na zázraky,“ promnul jsem si ruce - zas to zaváhání, kam s nimi - a položil jí pravou dlaň na čelo.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale bylo to daleko horší než tehdy v hladomorně nebo s prostřílenou paní na DAS MÄDCHEN. V očích jako by mi hořelo mokré listí - viděl jsem jen dým a stmívalo se.

„Carle? Kde to jsme?“ ozvalo se někde kolem. S trhnutím jsem se probral. Výtah právě míjel sedmé patro.

„Ve výtahu?“ zakroužil jsem hlavou a cítil se poněkud slabý.

„To vidím, ale co tu děláme?!“

„Nejedeme dolů?“

„Ale... Panebože! Já měla *strašný* sen! Zdálo se mi, že mě unesli a že mi uřízli nohu!“

„To musela být hrůza,“ díval jsem se na její končetiny. Nu levě neměla botu, měla zakrvácenou nohavici a na podlaze leželo gumové škrtidlo.

Magde sledovala můj pohled a oči se jí rozšířily.

„To bych ti teď nevysvětlil,“ utnul jsem její „Proč?!“ „Připrav se, budeme muset utíkat.“

Výtah s cinknutím zastavil.

* * *

Jen se dveře začaly otevírat, věděl jsem, že budeme muset nejen utíkat, ale i střílet. A to hodně. Tolik lidí v černých kuklách, černých kombinézách a černých neprůstřelných vestách jsem v životě neviděl. Po podlaze se válelo několik krvavých chuchvalců - vypadalo to, že Zahartof už odešel.

„Drž se za mnou,“ řekl jsem Magde a do rukou mi vklouzly pažby pistolí.

Ve vedlejší výtahové šachtě něco vybuchlo a roztržité dveře se vyvalily na Bratry.

To už všichni dávno stříleli a smršť kulek probíjela stále ne zcela otevřené veřeje a opírala se do mne jako protivítr.

Ten vzápětí ustal.

Přestal jsem si krýt pravé oko a schoval glocky.

Ve vedlejší šachtě totiž nic nevybuchlo. To jen slečna Tinkerová to vzala z osmdesátého patra zkratkou.

„Ježiš!“ řekl jsem a vyrazil.

* * *

Oživlá mrtvola v zádech obdivuhodně zvyšuje kondici. Obzvlášť, když stejnou metodu sestupu zvolil i šlusák Vez.

Naštěstí mne s mou hmotou dav řvoucích Bratrů nedokázal zastavit ani strhnout na zem. Probíjel jsem se lokty a pěstmi a připadal si jako kombajn. V odrazu v obrovských skleněných tabulích oddělujících halu od ulice jsem viděl jatka, která za mnou provozovaly mrtvoly. Kusy těl v černých kombinézách létaly na všechny strany - něco podobného jsem naposled viděl, když Merlin vyklopil kosy a vjel do dánské pěchoty.

Proběhl jsem sklem na chodník, Magde mi visela na zádech a ječela jako siréna.

* * *

Střepy z rozbité tabule pořezaly čumily, kteří se tlačili nejbliže.

Pořád pršelo, pořád byla tma a nejen to.

Instinktivně jsem uskočil zpátky k budově. Ve vzduchu rostl hvízd, s jakým přistávají letecké pumy.

* * *

Nebyla to puma, byl to Derek. Pro změnu neskočil výtahovou šachtou, ale z okna.

Jeho dopad do davu na chodníku se ale od dopadu pumy příliš nelišil.

Několik lidí, které zasáhlo jeho tělo, se změnilo ve vířící krvavé cáry; ty, co byli o kousek dál, tlaková vlna roztrhla od krku k rozkroku - chodník byl rázem plný kouřících vnitřností a Magde se mi vy-zvracela na rameno. To už jsem přebíhal silnici a mířil k ústí uličky, kde jsem ukryl Hurikána.

* * *

„Promiň,“ řekla Magde.

„Cože?!“ Startér stroje právě v tu nejméně příhodnou dobu postihly existenční problémy. Začínal jsem si připadat jako ve filmu.

„Že jsem ti poblinkala rameno.“ Vrhł jsem na ni takový pohled, že škytla a málem omdlela. Oranžové světlo lamp kreslilo po palubní desce šikmé pruhy a klíček se mi ohýbal v prstech, jak jsem se snažil. Magde slečnu Tinkerovou neviděla, já v zrcátku bohužel ano. Nemo-hu o sobě říci, že jsem v životě měl mnohokrát strach, ale teď se po-cit, který se mi šířil kolem žaludku, dal popsat přesně tímto slovem. Slečna Tinkerová vypadala příšerně; daleko horší ale bylo, že na-prosto netuším, jak ji zastavit. Když jsem si vzpomněl, jak snadné bylo nacpat ty dva mrtvé zloděje do kontejneru za SNACKEM, pro-klel jsem celý svět, proč slečna a její partneři musí být tak tuzí. Pak jsem si vzpomněl na odolnost Pohřbených v minulém jedenadvacá-tém století, pak, že síla mrtvých asi odvisí od toho, jak dlouho jsou mrtví, a pak Hurikán konečně nastartoval.

Na plný sytič a plný plyn jsem přinutil kolečka vozu (po mokré-m asfaltu) prokluzovat a zadním nárazníkem nabral slečnu Tinkerovou.

„Přejels nějakou paní!“ zaječela Magde.

Že já ji křísil!

* * *

Vymanévroval jsem na ulici souběžnou s tou, na které stojí budova Watson Corporation a dal se jižně. Provoz nebyl nijak hustý a téměř okamžitě se na mě nalepila velká dodávka s kouřovými skly, obrovským nárazníkem a chromovaným nápisem FORD na chladiči.

Motor Hurikána byl zatím příliš studený, než abych se o něco pokoušel, tak jsem jel, jako bych si jí nevšiml.

A najednou byl až neuvěřitelný klid.

* * *

Magde si chvíli nervózně třela ruce, pak si třela zeboucí špinavou nohu bez boty a pak zapnula rádio. Vzpomínky na Kelly Family ještě neodezněly.

„Vzpomínáš si na Zahartofa?“ mrkl jsem na ni.

„Zahartof? Ten miliardář?“

„Ten, co tě unesl.“

„Ale to byl jenom sen! Dyt' jsem ti to říkala.“

„Fajn, tak mi vyprávěj, co se ti zdálo, o čem se s tebou v tom snu bavil, na co se tě vyptával. Detail na posílení paměti: alespoň část rozhovoru jsi byla přivázaná na pitevním stole.“

„Jak víš, co se mi zdálo?!“ Magdin hlas zněl vyděšeně.

„Smiř se s tím, že občas vím víc, než by do mě kdo řekl. Teď mluv,“ zastrčil jsem sytič a Hurikán začal reagovat na plyn bez prskání.

Natočil jsem si zrcátko a viděl, jak Magde nakrčila čelo: „Sice to nechápu, ale vyptával se na tebe. A říkal že se jmenuješ nějak jako *Patl*.“

„Patejl.“

„Jo, Patejl... Jak herdek můžeš vědět, *co se mi zdálo*?!“ zaječela najednou Magde.

„Stejně bys mi nevěřila. A připoutej se.“

„A jakým právem mi rozkazuješ?! V mém autě?!“ pořád ječela. Asi nějaká zpožděná reakce na šok. Nebo na smrt.

Místo odpovědi jsem dupl na plyn. V té dodávce sice měli kouřová skla, ale pro mé oči zas až tak kouřová nebyla. Řídil doktor Wright.

* * *

Ulice Londýna byly takhle pozdě v noci (časně ráno) skoro prázdné, jen sem tam nějaký taxík. Čili žádná přirozená ochrana, žádná možnost vytvářet barikády. A motorek Hurikánu (ani posílený mými řidičskými schopnostmi) na dodávku nestačil.

V jednu chvíli jsem se pokusil zahrnout, ale přesně v tom okamžiku se po souběžné ulici - jako střih v kině - mihl Kyberkentaur. Takže balíček opravdu dorazil. Sice by to mohl být zajímavý výjev, boj Kyberkentaury s mrtvolami, ale co kdyby se všichni pustili do mě.

Čas změnit taktiku výslechu:

„Rychle! Všechno, co si pamatuješ o Zahartofovi!“ A protože jsem použil modulaci, Magde se rozeškytala a konečně i rozpovídala. Dodávka se nám držela těsně za nárazníkem a občas do nás trochu ťukla. Magde to znervózňovalo a doktor Wright se ošklivě zubil.

„Chtěl vědět, co o tobě vím. Já ale nic nevím, jen že jsi srovnal ty dvě mrtvolky v baru, o tvých očích, ten trik s pistolí a všechny ty pohádky, co jsi mi vyprávěl doma... vždyť víš, co o tobě vím!“

„To teda nevím. Pohádky!“ Ve zpětném zrcátku jsem zahlédl, jak se na ulici vyřítila černá limuzína. Jela bez světel, a nevím proč, ale připomněla mi pohřební vůz. Krásná asociace; zároveň jsem si vzpomněl, že Pohřbení dokázali ovládat i vrtulník. Takže proč by to nezvládla slečna Tinkerová s autem, že.

* * *

„Musíme přestupovat, drž se.“ Po dalším ťuknutí do nárazníku jsem nasimuloval smyk a zlehka omotal Hurikána kolem lampy.

„Můj vůz!“

Jen jsem nad tím nechutným materialismem zavrtěl hlavou a vykopl dveře.

* * *

Na mokrému asfaltu se leskly tisíce různobarevných štěpinek odražených z karoserie Magdina „vozu“. Z dodávky mi do obličeje mířil kulomet a zbraň na zastavování mrtvol. Od výfuku stoupal oblak páry vonící benzinem.

„Budeme pokračovat v našem rozhovoru, Patejli, co říkáte?“

„Rád. První informace: Některé mrtvoly umějí řídit auto,“ otočil jsem hlavu, „a jsou od nás asi tak osmdesát tři metrů.“

* * *

„Dobrý pokus,“ studeně se usmál Zahartof. Brokovnicí rozervané sako už stihl vyměnit za nové.

Z boční ulice asi dvacet metrů za autem mrtvých vylétl motocykl.

Dlouho jsem neviděl tak krásný kontrolovaný smyk, v takové rychlosti a navíc ovládaný jen jednou rukou.

V té druhé měl Švéd nevelký raketomet. Přesněji řečeno, měl ho na rameni, a přestože jel, mířil.

Na nás.

„A co tohle?!“ řekl jsem, popadl Magde a skočil do dodávky.

* * *

„Co, co...?!“ poprvé se mi Zahartofa podařilo vyvést z míry.

„Vertol!!! A má raketomet!!!“ zařval zepředu doktor Wright a dodávka s uširvoucím vytím pneumatik vyrazila.

* * *

S Magde jsme se rozmotávali, zatím zcela zapomenuti. Zahartof a ti dva v nákladním prostoru se snažili dostat k zadním okénkům.

A nebylo to nic jednoduchého, protože doktor Wright kličkoval jako oblíbený epileptický myšohryz. Přes burácení fordky jsem jasně slyšel tisíce otáček motocyklového motoru - na Švéda jsme zřetelně neměli.

„Sundejte ho z toho něk...! *Svatá panno!!!*“ zařval jeden ze Zahartofových mužů. Pak jsem jasně vnímal takové to prázdno, které vždy nastane těsně před dopadem pumy nebo jiným masivnějším výbuchem. Čili Švédova raketa už letí. Chyťte jsem si lehl hlavou směrem k explozi.

* * *

Záblesk, kovové zadunění kvalitního pancíře a zrychlení tahající za vnitřnosti. Zasekl jsem prsty do podlahy, protože najednou byla strašně šikmá. Pak dodávka dopadla na kola a s divokým kvílením přelétla obrubník a zabořila se do výkladní skříně.

* * *

Rozhlédl jsem se: Zahartof a jeho lidé byli místo u zadních okének u přepážky oddělující nákladní prostor od kabiny řidiče. Magde tam byla s nimi a byli do sebe pěkně zapasovaní.

Zadní čelo našeho stroje mělo puklá skla a žhnulo višňovým žářem. Z čalounění se vinul ostře páchnoucí dým, s kterým hořívají nehořlavé věci. Ozývalo se odtamtud hlasité praskání.

„Vydrží to auto ještě jednu raketu?“

„Jak to mám sakra vědět?!“ odpověděl mi Zahartof a rozkašlal se. Vzápětí to znovu bouchlo.

* * *

Tentokrát to ale nebyla raketa, ale limuzína mrtvých. V plné rychlosti nás nabrala do boku a vyrvala dodávku z výlohy.

* * *

Když jsem se vyhrabal na nohy, stáli jsme napříč jízdními pruhy a popraskanými okénky jsem viděl intenzivně brzdící černý taxík. Trhl jsem bočními dveřmi a vyskočil na asfalt. Pořád přšelo.

Švéd stál asi deset metrů ode mě, motorku na stojánku, a zase mířil.

„Kuk,“ řekl.

Zasáhl jsem ho z glocku do ruky, kterou držel zadní pažbu raketometu, čili reaktivní střela tentokrát dodávku minula. Mít vlasy, tak mi je její horký dech pěkně přiškvařil.

Z prostřelené ruky odlétly cáry rukavice, raketomet zazvonil o asfalt a Švéd se prohnul jako luk, dlaň mezi koleny. Zašmátral jsem po revolveru se stříbrnými kulkami, ale v té chvíli - jako na potvoru! - vyšla zpoza dodávky slečna Tinkerová.

Bez zaváhání jsem trhl předními dveřmi a skočil do kabiny.

* * *

Doktor Wright se jevil značně indisponován: z brýlí mu zbyla jedna zkroucená rafička omotaná kolem ucha a z boku mu trčel kus bytelné nerezové trubky - ještě na ní byl cár reklamy: ... OVA KÁ-VA JEST NEJLEPŠ... To je tak, když někdo jezdí v pancéřované dodávce a nezavře si okénko. Z konce roury vykukovaly doktorovy vnitřnosti a zjevně neměly pomyslení ani na kávu ani na nic jiného.

Než jsem Wrighta vypletl z řízení, pokusila se nastoupit i slečna knihovnice.

Nedisponuje-li ale někdo pudem sebezáchovy, má to pro jeho protivníky jisté výhody: Tak strašně jsem do hlavy ještě nikoho nekopl (den rekordů) - přelétla přes celou ulici.

Vzápětí jsem se konečně dostal k volant. Byl celý mazlavý od krve, ale zažil jsem už horší. Motor stroje stále spolehlivě bublal: spojka, jednička a už to jelo. V zrcátku jsem zahlédl Švéda, jak zvedá raketomet. Ale i on měl problémy: vyplýtl raketu, když se pokusil zabít Dereka.

* * *

Za dvě minuty bylo všechno při starém. Mrtvolky se řítily v limuzíně, které se z chladiče valila pára, a poněkud potrháný Švéd se hnál po chodníku na svém ďábelském motocyklu. Kyberkentaur se našťěs-tí neukázal.

Bohužel, měl jsem intenzivní pocit, že v předchozí větě chybí slovo *zatím*.

V dešti a pouličním osvětlení se stroje pronásledovatelů jedovatě blýskaly. Švéd řídil rukou, co jsem mu ji prostřelil - po zranění už nebylo ani stopy.

* * *

Přestože jsem jel hodně rychle, rychleji to nešlo. Vítr burácel spárami kolem uvolněného předního skla a kapky vody sršely pod těsněním jako z hydrantu - což by samozřejmě nevadilo, ale podvozek v

průběhu děje utrpěl něco vážného: dodávka se potácela a nepředvídatelně stáčela na obě strany.

Doktor Wright zasténal.

Copak mrtvoly, těm se brzo zadře motor, ale Švédova neústupnost mne znepokojovala. Vždycky když jsem zahlédl, že má zaměření, trhl jsem volantem a předvedl krátkou jízdu po dvou - ze zkušenosti vím, že podobný pohled má na motocyklistickou rovnováhu zničující vliv - ani Švéd nebyl výjimka. Vždy se tak trochu zavlnil a musel se urputně věnovat řízení.

Doprava pomalu houstla - bylo nad pátou a lidé začínali jezdit do práce. Tuším, že dnes jich pěkných pár nedojede.

Zrovna když jsem přemýšlel, jak Zahartofovi a jeho troubům říct, že mají střílet, uráčili se střílet.

* * *

Švédův motocykl zmizel v gejzíru páry a motor limuzíny se roztrhl jako po zásahu z kanónu. Pak jsem musel sledovat cestu, protože se mi pod kola zapletla dopravní policie.

* * *

Co by to ale bylo za den, trochu neproklestit policejní řady. Ne že bych se dnes chystal žít nadarmo - to nikdy, ale dělat hned od rána něco užitečného, to potěší vždycky.

Proti tunám pancéřované dodávky neměly dopravní vozy šanci. Za pár vteřin kolem ve fontánách jisker vířily tří; chrly skla, barevné kusy majáků, blatníky, dveře a uniformovaná těla. Pikantní na tom bylo, že policie věděla, čím je ta dodávka, takže to tentokrát nebylo na mě, ale na Zahartofa. A miliardář není u současných vládců zrovna v oblibě; divil jsem se, že už dávno neskončil na populární sešlosti U dna - na policejních kanálech bylo jeho jméno nejfrekvencovanějším slovem - dokonce předstihlo i mne. Trochu jsem se do rádiového halasu zaposlouchal: Na tajnějších frekvencích byla zrovna probírána akce v Zahartofově mrakodrapu a výrazy, které padaly, nebyly příliš vybíravé.

Ten, na koho bylo řváno, si právě stěžoval, že nepřišla domluvená posila, ale pouze samotný Vertol.

„... *pouze Vertol?! Vy si dovolíte říct pouze?!?!“* zaječelo to shora.

„Ano, pane. Ne, pane. Ale mám i dobré zprávy, Vertol pronásleduje pachatele.“

„Už ne, vy tupče! Zahartof zničil tři hlídkové vozy a Vertola sundal z motorky jako švestku...!“ Odpojil jsem se a začal se plně věnovat řízení.

„Čtyři hlídkové vozy, pět hlídkových vozů,“ doplnil jsem. Zpomalilo mě to a v zrcátku se opět objevilo auto bez světel - zjišťuji, že mrtvoly mají slabost pro velké černé limuzíny.

* * *

To, že nás dojely, mne trochu urazilo: přece nějaká mrtvola neumí řídit jako pilot z klanu Pilotů. Rozhlédl jsem se po palubní desce - takovéhle stroje obvykle mívají forsáž. A skutečně, pod bezpečnostním krytem bylo táhlo zakončené červeným knoflíkem. Dokonce u něj byl i stručný návod: První stupeň zdvojnásobuje tlak turba. Druhý stupeň lze zapnout, jen když stroj jede přes dvě stě padesát kilometrů za hodinu - třicet vteřin vstřikování rajského plynu přímo do válců už by nás mohlo docela rozhýbat.

Zapnul jsem si čtyřbodový pás a táhl za červený knoflík, dokud v něm poprvé necvaklo.

* * *

Tlumiče dodávky se automaticky snížily a přitvrdily, tím zmizela značná část nestability a vlnění. Z čela vyjel spojler, z motoru se začalo ozývat stále hlasitější vytí a tlakoměry na palubní desce ožily. Když ručičky stouply do zelených polí, kopl jsem do vrtule.

Vůz mrtvých se ze zrcátka doslova odpařil - rozplynul se v dýmu z našich pneumatik. Zběsilé zrychlení mne zarazilo do sedačky, a vzápětí zohýbaný chromovaný nárazník do kufru policejního automobilu, který se nás snažil zablokovat. Viděl jsem, jak policistům ulétly přilby na zadní sedadla. Stačilo jen trochu kývnout volantem a vůz s majákem se pustil do působivých akrobatických křeací. Z puklé nádrže se valil hořící benzin a kreslil do vzduchu ohnivé spirály. Ři-

diči civilních aut slyšeli, že se něco děje, a rozumně se stahovali k obrubníkům.

Policejní vůz narazil do výlohy rychlého občerstvení a explodoval.

* * *

Pak jsem pustil rajský plyn.

* * *

Dodávka byla opravdu kvalitní: Když jsem skočil přes most, který se před námi pokusili zdvihnout, po skoro stometrovém letu (a hlavně po přistání) se nerozpadla jen řízení reagovalo ztuhla a na zničených tlumičích to drncalo.

Tím skokem jsem se prozatím dostal z policejního dosahu, takže jsem mohl (i musel) zpomalit. Chvíli jsem kličkoval úzkými uličkami, pak jsem zastavil mezi popelnicemi na dvoře za nějakým hotelem. Otočil jsem klíčkem a brumlající motor ztichl. Měl jsem trochu strnulý krk.

„Jak jde život?“ otočil jsem se na doktora Wrighta. Kupodivu byl při vědomí. Vytáhl si trubku z boku a mělce a rychle dýchal. A zrovna se snažil z kapsy vyndat pistoli. Dal jsem mu pěstí do brady - jeho hlava promáčkla do plechové přepážky hluboký důlek; už druhý, ale za ten první může most. Tušil jsem, že moje současná pozice mi umožní se Zahartofem jednat trochu rovnoprávněji - obzvlášť po skoku, když já jsem byl připásaný a on byl v tence polstrovaném nákladním prostoru.

* * *

A nemýlil jsem se.

Byť jsem měl trochu obavy o Magde, i ona přežila. Ne že by vypadala dvakrát svěže, ale dýchala a byla dokonce jakž takž při smyslech - stejně jako všichni ostatní. Nastoupil jsem a pečlivě za sebou zavřel zprohýbané dveře.

„Kde jsme to skončili, Zahartofe?“ opřel jsem miliardáři o nos jeho vlastní protimrtvolí zbraň. „Už si vzpomínám, otázky a odpovědi. Jen si možná vyměníme role.“

„Přidejte se k nám, Patejli. Nic jiného vám stejně nezbyvá - jste totiž jedním z nás, i když to možná nevíte,“ Zahartof mi odklonil hlavěň, ztěžka se posadil a rozpovídal se sám od sebe. Proč ho nenechat - navíc, když to vzal tak z uctiva: „Nepotřebuji se vás vyptávat na cokoli dalšího, já už totiž všechno vím. Jak jinak byste přežil, co dokážete přežít, proč jinak by vás Vertol a Bratři nenáviděli stejně jako nás. Zřejmě vám to ještě nikdo neřekl, ale vy znáte umění, jak oddělit část vesmíru od existence v čase a jak dosáhnout zdokonalení této části, což je pro člověka dlouhověkost, a po rituálu Formule sedmého zubu nesmrtelnost. *Vy jste alchymista!*“

Naprostu jsem netušil, o čem mluví, ale podle všeho to myslel smrtelně vážně - ani nevypadal, že to jsou důsledky intenzivního protřásání mozku.

„Mhm,“ řekl jsem mnohoznačně.

* * *

A proč mu nakonec nekývnout - o protivníka méně, a třeba z něj časem vypadne i něco důležitého; vlastně mi zatím neudělal nic zlého, spíš naopak, a nepřátele máme skutečně zhusta společné. A navíc je miliardář.

„Zní to docela logicky, Ruperte.“

„Za to, co se stalo vaší dívce, se hluboce omlouvám, měl jsem tušit, kdo jste. Zaplatím jí ty nejlepší lékař...“

„Pssst!“ přerušil jsem ho. Pozdě.

„Nemluvíte náhodou o mně?“ naklonila se k nám Magde: „Vážení pane, já nejsem žádná *jeho dívka* a ty, Carle, s tím *hrozným člověkem* nemluv. Přestože se mi to jen zdálo, to on rozkázal, aby mi uřízli nohu - a tys v tom snu, místo abys tomu zabránil, vedl nějaké nejapné řeči! Je mi špatně,“ pokračovala trochu nesouvisle, trhla klikou a vyskočila na děšť. Zasmrděly popelnice a Zahartof třesl oči na její levý kotník.

„Vy...?! To vy, Patejli?!“

„No, snažím se,“ řekl jsem nezávazně.

„To... to...! Vy jste... Vám náleží titul... Vy jste Velký Mistr! Vy jste ten, jehož po generace hle...!“ Zahartofův najednou roztřesený hlas byl přerušen výstřelem z brokovnice. Zablesklo se a Magde po zádech vlétla do dodávky, hrud' jeden kouřící chuchvalec krve a rozcupované látky.

* * *

Byl to nějaký bratrský fízl, který nás zahlédl čirou, prokletou náhodou. Zbyl z něj jen služební průkaz a pár cárů - střelil jsem ho z té protimrtvolí zbraně.

„Co to sakra je?!“ vyhoupl jsem se zpátky do dodávky, „ten chlap zmizel, jako by se scuknul na černou díru.“

„Implozní střelivo,“ řekl Zahartof.

Hodil jsem mu zbraň a klekl si k Magde. Ležela na zádech, ruce ohnuté v loktech, prsty zaťaté do vzduchu, tváře zastříkané krví, pramínek žluči v levém koutku, polozavřené oči - typická mrtvolná pozice.

Naklonil jsem se těsně nad ni a zjistil, že si kupodivu něco šeptá:

„Jsem mrtvá, jsem mrtvá, jsem mrtvá.“ Někde uvnitř, tam poblíž, co mne dnes už jednou překvapil strach, jsem ucítil něco jiného, něco jako úlevu. Zatraceně podezřelý pocit.

„Přestože jsi mrtvá, můžu se podívat, co ti je?“ řekl jsem.

„Vypadni z mého nebe, Carle. Jsi vrah a nemáš tady mezi hodným holkama co dělat.“

„Závažná myšlenka,“ řekl jsem a opatrně jí rozhrnoval dýmající oblečení. Zkrvavené cáry bundy, zkrvavené cáry halenky, rozervaná podprsenka a...

... a nic!

„Bože, mám pocit, jako by mi někdo sahal na prsa. To přece nejde, aby mi v nebi hned někdo sahal na prsa!“

„Neber boží jméno nadarmo, nebo ti ještě někdo odpoví,“ řekl jsem a mrazilo mě.

„Není možný, abych vlezla do nebe a už mi nějaký prasák sahal na prsa!“ Magde zvedla hlas, otevřela oči a zahýbala zápěstími. „Ale taky není možný, abych přežila... Střelili mě z brokovnice, Carle,“ postěžovala si, když mne její zrak zachytil. „*Kde to máš ty pazoury?!*“ vzápětí jsem dostal facku.

„Hmm, promiň. Jen jsem kontroloval, jestli nejsi zraněná.“

„Kontroluješ, jestli nejsem zraněná, když mě střelili z metru z brokovnice?! To víš, že jsem zraněná! Jsem mrtvá! Musím být mrtvá...“ položila si ruce na hrud' a tak vyplašeně se mi podívala do očí: „Anebo ne?“

„Huhl,“ řekl jsem duchaplně. Zrovna jsem měl v hlavě vír, přes který se slova nějak nemohla prodat. To moje zatracené vkládání ruky má nečekané vedlejší účinky.

„Je to skutečně Velký Mistr!“ ozvalo se za mnou zašeptání a ta velká písmena byla zřetelně slyšet.

„Dobře, tohle vyřešíme později. Teď musíme pryč, po té dělo-střelbě se sem stahují policajti z široka daleka,“ ujal jsem se iniciativy. „Vy dva přeneste doktora Wrighta dozadu. Ty,“ ukázal jsem na menšího z mužů, „budeš řídit.“ Do role Velkého Mistra jsem se vpravil velmi snadno - snad mi to vydrží.

Oni jen kývli hlavami a splnili rozkazy.

* * *

Za minutu už jsme jeli. Děšť rachotil po střeše a zád' dodávky stále trochu hřála po zásahu Švédovy rakety.

Řidič to bral postranními ulicemi, takže do prvního zátarasu můžu stihnout vyzpovídat Zahartofa:

„Řekni mi o vaší organizaci a o těch... alchymistech, ale jen nej-důležitější body, není příliš času.“ Magde seděla v rohu, probírala se svým rozcupovaným oblečením, něco si povídala a chvílemi i prozpěvovala. Doktor Wright slabě sténal a poslední muž se tvářil, že tady vůbec není. Čili přesně klid na vyprávění. A Zahartof vyprávěl. O tajné organizaci, ještě starší než bratrská Církev Zářícího Spasitele, o dlouhověkosti a částečné nezranitelnosti, o obřadu Formule sedmého zubu jako vrcholu zasvěcení, o nesmiřitelném boji s jinou starou rasou, která zuby nezbytné pro obřad (krajně nedobrovolně) poskytuje. Už jsem věděl, proč a za jakého Lovce mne považovali v Červeném kohoutovi.

„... stovky let se žádnému z nás nepodařilo dosáhnout nejvyššího zasvěcení. Dárci zubů jsou odolní a bojují jako šelmy. Zrovna nedávno - v Rusku - jeden vyvraždil spoustu našich a unikl - a mistr Azzopardi už byl takhle blízko,“ Zahartof naznačil prsty jak blízko.

V duchu jsem vrtěl hlavou: Alchymista - já, pilot z klanu Pilotů!

Další geniální titul, vedle svatého Peytla a spol. Alchymista. Jen kdyby nefungovalo to prokleté vkládání ruky. *Alchymista!* „Tak proto mě ten Švéd... Olaf... Vertol tak nemá rád. Asi instinkt.“

„Vy už jste se s ním setkal?“

„A nejen s ním... Ale zrovna on na mě má docela hezkou památku, na dlani...“ Najednou jsem si uvědomil dvě věci: že vím, kde se volně povaluje daleko víc než jen sedm zubů. A za druhé, že už se tam dávno nepovalují, ale že je cení mrtvolky, jejichž jediným přáním je roztrhat mě na kusy. V duchu jsem se proklel - taková příležitost! Proč jsem o tom obřadu sakra nevěděl dřív? Kdyby alespoň zpoloviny fungovala polovina vlastností, které Zahartof přisuzoval člověku, který podstoupí nejvyšší zasvěcení, byl bych za vodou. Co za vodou...

„Vertol je strašný bojovník a to, že se spojil s Bratry, je zlé. Ale my jsme v nejtěžší chvíli objevili vás, Patejli, rovnováha byla zachována,“ Zahartof se odmlčel a jako by si k něčemu dodával odvalu:

„Povíte něco i vy mně?“ V očích se mu objevil trochu lačný a trochu bázlivý výraz. Dodávka poskočila na výtluku a Magde vyhekla.

„Ano?“

„Neovlivní naše vztahy, co jsme udělali doktoru Seydelmannovi? Byl prý váš přítel, alespoň to říkal. Jestli by to mezi nás mělo vrhnout stín, předem prosím za odpuštění - *příští* je důležitější než *minulé*.“ Že vím o torzu v mučírňě, předpokládal jaksi samo sebou. Budou-li mne považovat i za děda Vševěda, nečeká mne radostná budoucnost.

„Svatá pravda, příští je důležitější než *minulé*... Dával své přátelství najevo tak trochu *zvláštně*. A protože jsem ho vlastnoručně zabil, možná se zase brzo setkáte a bude ti moci odpustit sám,“ usmál jsem se a Zahartof pod opálením pobledl.

„Zátaras!“ ozval se přepážkou ztlumený hlas řidiče a dodávka zpomalila a zajela k chodníku.

„Musím vás opustit,“ postavil jsem se a protáhl si záda. Setkání s Merlinem bych nechtěl zmeškat ani za nic, a přestože se rozední teprve za dvě hodiny, za slabých deset se zase bude stmívat a ke šlupce je daleko. „Postarejte se o ni,“ ukázal jsem na broukající Magde - právě si začala cucat palec na bosé noze. „Prosím.“ Trhl jsem klikou a vyskočil na ulici.

* * *

Kapky deště mi pleskaly o holé temeno a stékaly za límec. Rychlým krokem jsem zmizel ve stínech mezi starými dělnickými činžáky; okna svítila do tmy a kapky v tom světle studeně zářily. Nad ulicí voněla káva, smažená slanina a připálené topinky.

Zahartofův řidič mi dal pět minut náskok a pak ulicemi zaburácely ozvěny rachotu automatických zbraní. Že se někdo u toho zátarasu dožije oběda, na to bych nesázel.

Co oběda, snídaně.

* * *

Dělal jsem, že nic neslyším, rázoval po mokrému chodníku a ve svém kulkami potrhaném oblečení a černých brýlích vypadal jako jeden z mnoha na okraji společnosti, které nová doba přinutila chodit do práce. Právě se začínali trousit ze dveří a nad ulicí zavoněl i cigaretový dým.

Nenápadně jsem si z šatů vyklepal deformované střely a obhlížel se, jestli mi někde netrčí nějaká zbraň.

„... lepší hákovat než skončit v lágru těch kurev,“ zachytil jsem hovor tří mladíků, kteří šli přede mnou.

Z jejich řečí vyplynulo, že kamarád bratrance z matčiny strany toho v botách ovázaných barevnými dráty to ví natuty:

„Ty lágry sou plný žebráků, feťáků, šlapek a těch, co protestujou anebo nechtěj makat, a prej se tam na nich dělaj nějaký pokusy nebo co.“

„Kecy, vole...“ hlasitě krknutí, „... to si nedovolil ani ten..., víš kdo, v minulým století. Ten Němčour.“

„Jaký kecy! Tutáč, vole!“

A tak to šlo celé dlouhé minuty. Pořád přšelo, lampy hlasitě bzuly a zmáčené postavy se ve tmě a mokru slévaly v proud.

* * *

Zjistil jsem, že mne hovor zaujal tak, že za mladými dělníky stojím ve frontě na autobus. Klasický dvoupatrový červený stroj právě přijížděl.

Zřejmě proto, že se na zastávce shlukují větší počty lidí, sledovali ji dva policisté, a tentokrát žádní bobíci: maskovací pláštěnky, kevlarové přilby, samopaly přes prsa. Bylo by nápadné tak najednou vybočit z řady - právě kontrolovali nějaké ženě doklady, a když jsem chytil jejich vysílání, zjistil jsem, že si ověřují nejen její totožnost, ale i jestli pracuje. A totožnost si neověřovali jen podle jména a čísla dokladů, ale skenovali jí i sítnice. Z toho si nemohu dovolit nic. Hlasitě jsem vydechl. Potřebuju si trochu odpočinout, najíst se, v klidu popřemýšlet a nějak nenápadně dojet do Daleronu.

Hlavně to *nenápadně* je důležité, přestřelek mám prozatím dost.

Stál jsem tedy dál ve frontě a cítil pach laciných nocleháren, laciných cigaret, včerejšího alkoholu a nemytých těl. Připadal jsem si najednou s těmi lidmi okolo podivně spřízněn. Také nemají na vybranou a také s nimi pořád někdo smýká - to se pro lidi z ranní fronty na autobus nezmění nikdy, ať vládne kdo vládne. Snad jen VÍRA A ŘÁD je poněkud tvrdší než klasické KONZUMUJ, NEBO CHCÍPNI.

Brzdy autobusu zaskřípaly, dveře se praskavě otevřely a zástup se dal do pomalého, ovčího pohybu. Schůdky, gumová protiskluzová podlaha.

Stoupl jsem si za ty tři mladíky, jestli se nebudou bavit ještě o něčem zajímavém, ale měli příliš dobře vyvinutý pud sebezáchovy: v autobusu se mluví zásadně o fotbale a o tom, jak se kdo včera večer zlíl v pubu U koně. A bylo to víc než rozumné. Jak jsem tak prohlédl osazenstvo, dva pasažéři byli napojení na policejní linky. Fízlům se daří vždycky dobře - čím hůř je lidem ve frontách, tím je fízlům líp. Dveře se zabouchly a stroj se s vytím přetáčeného motoru rozjel.

„Ty vorvanej s brejličkama, kde máš jízdenku?“ namířil, na mě průvodčí elektronickou čtečku.

„Jednu bych si koupil,“ sáhl jsem do bundy. To už na mne bližší špicl zaostřil. Ruka mi strnula: co by se asi tak stalo, kdybych vytasil svůj svazek padesáti a stolibrovek? Drobné jsem spolu s kapsou, kde jsem je měl, poztrácel v průběhu bojů a věděl jsem, že si nemohu dovolit další incident - ne teď. Bratři, Kyberkentaur, Vertol a mrtvolná družina slečny Tinkerové byli pádnými argumenty. Těm všem

bych se neubráníl, a když jsem si navíc vzpomněl na mrtvé-nesmrtelné od Červeného kohouta, byl jsem najednou strašně unavený a chtěl jsem být malý až neviditelný a jen se choulit v teple tady v tom autobuse a nic víc. Velký Mistr.

„Tak co je, sakra?!“ průvodčí byl brunátný od přírody a teď začínal kolem žilkovatého nosu nebezpečně tmavnout. Už se na mě upírala plná pozornost obou fízlů.

„Zapomněl jsem si doma kurva prachy, to je!“ odsekl jsem. Oba fízlové vysílali „kód šest“ pro nejbližší policejní hlídku. Kód šest je *podezřelá osoba*. Mohl bych jim sice zničit vysílačky, ale tím bych se poměrně jednoznačně identifikoval. Nevím, jak pokračuje výslech Barbara Fritze, ale jestli ho trochu zmáčkli, tenhle detail o mně určitě nevynechal.

„Bud' zaplat', nebo tě na příští stanici dám policajtům!“ hlas průvodčího burácel, plný spravedlnosti.

Zařal jsem zuby - ani modulaci nemůžu použít a na pobláznění čtečky už je pozdě.

„Tady máš, vole. Dneska profláknout šichtu je hustě vo držku. Ale vrátíš mi to!“ Do dlaně mi padla horká mince, jak ji měl ten s odrátovanými botami v kapse u kalhot.

„Jednu dvoupásmovou,“ podal jsem minci průvodčímu. „Dík, vole,“ kývl jsem na mladíka. Měl po včerejším pití červené oči a táhlo z něj zvětralé pivo a smrad z vlhkých, dlouho nepraných svršků - pohled a zápach, který jsem v čtyřiaadvacátém století viděl a cítil nesčíslněkrát.

Jen pivo z tatrgelu smrdí daleko hůř. Průvodčí mi podal malý barevný proužek plastiku: „Příště si kup lístek v automatu, frajírku! Nebo radši permanentku.“ Tajní kód šest neodvolali, ale policejní hlídka jim odpověděla, že přece nebudou kvůli každému pankáčovi stavět celej autobus.

* * *

Když ti tři přede mnou zjistili, že mi není do řeči, nechali mě být.

„Dobrá bunda,“ jenom mě zatahal ten, co mi dal minci, za řetěz na prsou, „a dobrý válečný barvy,“ okomentoval mou očouzenou a kulkami počmáranou hlavu. Ale v tomhle autobuse byli nějak špinaví všichni.

Opřel jsem skrář o studené zapocené sklo a chytil BBC. Trefil jsem prostředek obvyklého projevu o tom, jak je nová doba fajn, jak jsou malé daně, jak všichni mají práci a jak jsou všichni svobodní a šťastní.

Následoval podrobný rozpis míst a časů, kde dnes bude možné složit přísahu na Knihu Pravdy. Mezi řádky vyplývalo: kdo bude přísahat, bude zvýhodněn. „...a na závěr dobrá zpráva pro všechny rodiče, které znepokojuje, jak snadno se jejich děti mohou prostřednictvím domácího počítače dostat k pornografii, dobrá zpráva pro všechny řádné občany, které znepokojuje, že se pomocí Sítě domlouvají teroristé a předávají si plány na pekelné stroje. Od dnešní dvanácté hodiny polední vstupují v platnost nekompromisní pravidla kontroly přístupu ke globálním informačním technologiím - USA a ostatní mimoevropské státy se připojí ve dvanáct nula nula místních časů. Po písničce si vyslechnete něco o úspěších naší Policie. Zůstaňte s námi!“ Veselý hlas moderátora se rozplynul ve veselém ranním popíku.

„Hele, my vystupujem,“ ten, co mi půjčil peníze, se na mě otočil a tvářil se znepokojeně; už ho určitě mrzelo, co udělal. Uvědomil si, že mne nezná, že nás spojuje jen to oblečení a že před svými kumpány bude za blbce - dávat cizím lidem prachy, kdo to kdy viděl!

„Stavím se kolem osmý U koně. Neříkám, že dneska, ale v tejdnu určitě. Nebo někoho pošlu,“ dodal jsem po krátkém zamyšlení.

„Jen aby,“ řekl dobrodinec. „Jen aby.“

„Dělej, vole!“ Během mé řeči autobus zastavil, dveře se otevřely a jeho společníci už se s polovinou osazenstva valili ven. Dovnitř zavanul sychravý vzduch a temné hučení obrovské továrny.

„Čau!“ zavolal jsem za nimi, ale neodpověděli.

* * *

Po dvou zastávkách jsem musel vysednout také - brunátný průvodčí mne sledoval jako záměrný systém automatického kulometu a jet přes dvě pásma při takové pozornosti jsem si netroufl.

Vystoupil jsem v řadě ostatních a spolu s nimi vyrazil k bráně jiné továrny, dunící za vysokou zdí.

* * *

Jemně mrholilo, špinavé lampy blikaly a hlasitě v nich lupalo, studený vzduch se tlačil za límec a noc na východě začínala šednout - přesně nejhnusnější denní doba nejhnusnější roční doby, jakou znám.

Všude byly opršelé a špinavé nápisy DUNLOP. DUNLOP DUNLOP DUNLOP.

Kolem pleskaly těžké boty, cvakaly zapalovače a ozývalo se hlasité chrchlání, kašlání a plivání - ve vzduchu visel pach hořící gumy; dým z cigaret se držel u země a plazil se lidem po zádech a ramenou.

K bráně to bylo docela daleko, tak jsem znovu začal projíždět rádia - takhle venku byl lepší příjem. Jak policejní frekvence vřely, tak byl na veřejných klid. Popík (Kelly Family už trochu méně) a veselé ranní řeči byly v silném kontrastu s boji, které v Londýně probíhaly. Nejzuřivější se odehrávaly poblíž míst, kde jsem opustil Magde a Zahartofa. Podle všeho se „naši“ zátarasem probili, ale byla jim přitom silně poškozena dodávka. Přesto ještě jela a její osazenstvo zdemolovalo dalších pět policejních vozů a jeden lehký obrněný transportér. Poslední zmíněné se jim povedlo právě teď. Na frekvenci chvíli panoval vřeštivý chaos a pak jsem zaslechl něco jako „... kód velké B! Opaku...!“ vysílačka s hlasitým křupnutím ztichla. Nevím, co je to „kód velké B“, tak jsem soustředěně pročesával pásma, až jsem slabě zachytil osobní přístroj jednoho z policistů, kteří se boje účastnili: „... ten zatracenej Kyberkentaur rozválcoval seržanta i s autem! ... ano, rozumím, jít mu z cesty, je s náma ... a držet hubu. Ano, končím.“ Vysílání zmizelo. Aspoň vím, co je to velké B. Na jednu stranu jsem byl rád, že jsem s nimi ve fordce nezůstal, na druhou, možná bychom se Zahartofem toho železného motohajzla srovnali.

„Hej, příteli, nesplet ses?“ zastoupil mi cestu policista v přilbě a pláštěnce, pod kterou svíral samopal. Právě jsem totiž opustil řadu valící se do brány Dunlopky a vyrazil podél zdi dál. Před dvěma měsíci by takovéhle obtěžování bylo i v Anglii v tomhle jedenadvacátém století něco neslychaného. Teď je to „bezpečnostní standard“.

„Má u sebe zbraň!“ tiše vykřikl druhý člen hlídky. Jak jsem stále poslouchal rádio, nevšiml jsem si detektoru, dokud o mne jeho paprsek nebrnkl. Oba policejní samopaly mi rázem mířily do obličeje. Zachoval jsem se ale duchaplně:

„To sou jen řetězy. Vozdobný, vole. Teda strážníku.“

„Kdo je u tebe vůl?! Hajzle?!“ Samopaly se sklonily.

„Promiňte, strážníku, to mi tak uklouzlo,“ naprosto přesvědčivě jsem napodoboval akcent těch tří z autobusu.

„Aby mi taky něco neuklouzlo,“ řekl jedovatým polohlasem policista; obličej pod přilbou měl zupácky odulý. Vzápětí si ale uvědomil, že u brány za mnou stojí zástup dělníků, který incident bedlivě sleduje.

„Padej, hajzle, ale střež se tadyma někdy jít sám!“ Opravdu řekl střež!

Jakmile jsem přestal dávat pozor, policajt mě krátce a tvrdě uhořdil do břicha. Můj kompozitový krunýř ani nezaduněl a policista odskočil, jako by sáhl do zásuvky. Držel se za ruku a v očích mu svítila ošklivá, zlá světélka. Radši už jsem se moc nerozhlížel a přidal do kroku.

* * *

Šel jsem podél dlouhé špinavé zdi, na špinavém chodníku stály špinavé kaluže, přšelo zase trochu víc a poslouchal jsem rádio. Lampy bzučely a svítila sotva každá třetí a v zádech jsem cítil pohledy těch dvou policajtů. Tušil jsem, že jen co fronta u brány zmizí, nebudou mít na práci nic jiného než zkoušet, jestli bude i mlácení obuškem do mého břicha nepříjemnější pro ně nebo pro mne. Čili přesně něco, čemu se potřebuju vyhnout. Policajti, kterým nikdo nestojí na krku, jsou ve všech Časech stejní.

Zrychlil jsem, tovární zeď za chvíli skončila a v první příčné ulici za ní byla řada laciných obchodů a zatím zavřených hospod; ve vzduchu slabě páchly zvratky. Jediné, co se od tmavých výloh a zatážených rolet odlišovalo, bylo cosi, co se jmenovalo MILKY BAR. Zářilo to do mokré tmy světly v jásavých barvách a vůně sladkého pečiva přebíjela i ty zvratky.

Přesně, co potřebuju - jídlo, teplo sen.

Přeběhl jsem na druhý chodník a otevřel skleněné lítačky. Sklo bylo v té okolní špíně a zchátralosti až neslušně vyleštěné.

* * *

„Dobré ráno, mladý muži!“ až *neslušně* rozjásaně mě pozdravil stařík, rovný jako tyčka, vychrtlý jako tyčka, ve sněhobílých vlasech pečlivou pěšinkou. Na sobě měl nažehlenou zástěru s modrými pruhy a vyšitým nápisem MILKY SAM. „Vypadáte na pořádnou snídani, není-liž pravda?“

„Ano,“ řekl jsem, „je-liž pravda.“

Pak jsem chvíli mířil prstem po vitrínách - cílem vždy byla nějaká neuvěřitelně jedle vypadající pochutina. Nic z toho jsem nikdy dřív ani neviděl, natož jedl.

„Moje vlastní výroba,“ nadýmal se stařík a zručně manipuloval nerezovými kleštěmi a podávacími noži, „a věřte, mladý muži, chutná to ještě lépe než vypadá!“

Pak už jsem jen stál u dlouhého pultu a jedl a jedl a jedl. Cukr a horká káva dokážou pozvednout morálku komukoli kdykoli.

Stařík se ukázal být vnímavým, a tak vyjma toho, že mne několikrát ponoukal, ať si sednu na jednu z titěrných drátěných židliček k jednomu z titěrných stolků, neobtěžoval společenskými řeči.

„Ne, díky,“ lehce modulovaným hlasem jsem jeho vnímavost ještě posílil a opět se zaposlouchal do policejního vysílání.

Bojišť v Londýně přibýlo. Co se děje s Magde a Zahartofem a jak si stojí proti Kyberkentaurovi, o tom už nepadlo ani slovo. Zato slečna Tinkerová a její dva druzi postupovali Southwarkem jako kombajn na policii. Sice drželi správný směr, ale naštěstí byli skoro patnáct kilometrů daleko, takže mám spoustu času na pár dalších dávek těch neuvěřitelných křupavých sladkých rohlíčků polévaných čokoládou a sypaných vanilkovým cukrem.

„Když vydržíte dvě minutky, mladý muži, přinesu vám je teplé rovnou z pece!“ Milky Sam jen zářil a každé ze slov doprovodil klofnutím prstem do mého ramene. Na to jak byl starý, vířil barem (cukrárnou?) jako baletka.

Opravdu se ty dvě *minutky* počkat vyplatilo. V čtyřiadvacátém století znám minimálně deset lidí, kteří by za jeden takovýhle rohlíček dokázali vyvraždit menší habitat. To, že jsem si zase po dlouhé době vzpomněl na svůj Čas, mělo na svědomí dnešní setkání s Merlinem. Vzápětí jsem v omamně horké vůni čokolády a vanilky zapomněl na všechna setkání a všechny Časy, budoucí i minulé.

Byla jich plná, *plnička* mísa, těch rohlíčků.

* * *

Anebo se ty dvě *minutky* počkat nevyplatilo. Zrovna jsem si z prstů olizoval rozpuštěnou čokoládu, když se otevřely nablýskané dveře. Toho policistu, který mě praštil do krunýře, to muselo hodně ponížit, že se mě vydal hledat až sem. Parťák mu kryl záda.

„Kdopak nám to tady vyžírá cukrářství?“ roztáhl se jeho odulý obličej zlým úsměvem a oba si tak stupidně - typicky policejně - plácali obušky do dlaní.

* * *

Jejich černé rukavice měly vyztužené klouby a z okrajů pláštěnek a matných přileb padaly kapky vody. Honem jsem si do pusy nacpal rohlíček; tuším, že žádný takový dlouho neochutnám. Možná nikdy.

„Otoč se, hajzle.“ Ten můj policista obešel pult a postavil se za mě; parťák z druhé strany. Zvolna jsem si z prstů otíral zbytek čokolády a cukru - jak krásně šimral v nose!

„Otoč se!“ policistův hlas práskl jako bič. Zmačkal jsem ubrousek, pomalu se otáčel a rychle přemýšlel, co dělat. Došel jsem k závěru, že mi malá nakládačka neuškodí; hlavně aby se mě nepokusil zatknout a odvést, na to čas nemám. Jejich smrt by na mě nasměrovala všechny pronásledovatele ve městě - tuším, že otvory po střelách z mých glocků už pozná i čerstvý absolvent nižší policejní školy - na první pohled. To znamená nepoužívat ani modulaci ani nic jiného, podle čeho by mne mohli identifikovat, jen se nechat mlátit.

Moc se mi do toho nechťelo. Odkášlal jsem si: „Ale strážníku, snad se toho tolik...“

Hvízd! Obušek mne zasáhl do stehna. Ach jo. Nasimuloval jsem podlomení nohy, bolestný výkřik, padl na kolena a sklonil hlavu. Druhá rána mi zaduněla o záda. Znovu jsem patřičně vykřikl a složil se na vyleštěné dlaždičky. Dával jsem přitom bedlivý pozor, aby do nich žádná z mých zbraní nekrápla příliš hlasitě.

Policistovy boty jsem měl deset centimetrů před obličejem a přemýšlel, jestli do mě začne kopat. To by mohl být problém, mohl by mi rozbít brýle. Rozhodl se mne ale řádně vychutnat, takže si před

dalším mlácením přidřep, aby mi něco hezkého řekl. Slyšel jsem, jak mu vržou našponované kalhoty.

„Tak co, hajzle,“ klepl mě obuškem do temene. Pro jistotu jsem mlčel.

„Patejli, zůstaňte ležet, prosím!“ Málem se mi zastavilo srdce. A rozhodně to nebylo proto, že dokázal mluvit tak potichu. „Jsou vám v patách, ten německý transvestita mluvil, takže Bratři mají váš podrobný popis, a od okamžiku, kdy jste opustil Zahartofovu dodávku, jste pod neustálým dohledem... Co, hajzle, že najednou nic neříkáš?!“ další rána obuchem mi přišpendlila hlavu zpátky ke kachlíkům. Zuby mi o ně jen zazvonily. „Promiňte. Ale prosím, ani se nehňte!“ Znovu to šeptání.

„Bratři vědí o vašem elektronickém smyslu a...“

„Ale pánové, pánové! Takhle se chovat k mým zákazníkům!“ v okraji zorného pole se mi objevila modrobíle pruhovaná zástěra a pod ní těžké černé boty na hrubé podrážce.

„Ustupte občane, policejní akce!“ Mezi zástěru a mé oči se postavily druhé policejní boty, tentokrát zezadu. Policista začal Milky Sama tlačit zpět.

„...elektronickém smyslu a od doby, co vás...“

Tentokrát šepot přerušilo hlasité zakašlání druhého strážníka.

„Tak, pankáči! Hezky tu tvoji prdel naložíme do auta a strávíš pár dní u nás v díře. Ať víš, co je to nechodit do práce a klást odpor zákonu!“

Už mě nepraštil a jen pokračoval šeptem: „Snad se nám podaří vás odvézt, musíme spěchat, pak vám všechno vysvětl...“

„Bacha!“ vykřikl jsem, ale už bylo pozdě.

To zakašlání před okamžikem se mi zdálo nějak podezřelé, ale ještě než se první policista sesul k zemi, zakašlal i ten můj. Přílba prvního konstábla dutě křápla o zem a brýle mi orosila prška rudého aerosolu.

Zvedl jsem hlavu a mému policistovi vyčnívalo z krku něco tenkého a krvavého. Za jeho přikrčenou postavou se skláněl Milky Sam.

„Tak co, pane Blacku,“ pustil policistovu mrtvolu, která se skácela na bok jako povalený Buddha, „jak vám chutnalo mé pečivo?“ Pořád jsem ležel, protože jsem v hlavě měl víc než zmatek a základní pravidlo zní, pokud nevíš, jak se hýbat, je lepší se nehýbat. Mrtvý brouk se tomu v tomhle století říká. „Skvělé rohlíčky, že?“ Milky

Sam překročil policistovo tělo a postavil se nade mě. Na svůj věk se pohyboval neuvěřitelně gumově - ale na *svůj věk* - zatímco mluvil, vrásčitý obličej se mu vyhlazoval a stařecké oči nabíraly na brutalitě. „Je to speciální recept: Trochu cukru, trochu toho, trochu onoho, trochu chemie a nepolapitelný a nezranitelný Carl Black tady leží jako hadr na podlahu. Ne, nemusíte mít strach, je to sice jed, ale pokud do hodiny dostanete protilátku, přežijete to.“ Dřepł si nade mě: „Důvěřujte mi.“

„Jistě,“ řekl jsem a má levá ruka vylétla jako píst.

* * *

„Víš, Milky Same, jedna drobná zpráva speciálně pro tebe,“ zvedl jsem další z těch skvělých rohlíčků, „na mě jedy nepůsobí. Leda když si to přeju.“ Milky Sam seděl na podlaze, zády opřený o chladič box, na pravé tváři řadu černých spálených skvrn od mých stříbrných prstenů. Bohužel, reliéfy a nápisy už se stloukly do hrbolatých plošek, takže otisky byly nečitelné. Jedl jsem rohlíček a vystydlá čokoláda sladce křupala.

„Čím to? Nějaký pokročilý metabolismus?“ najednou zase vypadal staře a křehce. Co mu mám vyprávět o kvalitách života na Zemi v čtyřiadvacátém století. Kdo není potomkem přizpůsobených lidí, je už minimálně sto let mrtvý. Bude sto let mrtvý. Zase jsem začínal mít problémy s časováním sloves. Zatracený Merlin, zatracené vzpomínky na budoucnost...

Milky Sam se odrazil špičkami prstů tak silně, že z pololehu vylétl nad horní hranu mrazáku, v letu se chytil chromovaného držadla na pultu, přehmátl, a se strašlivým švihem mne oběma nohama kopl do brady. Bylo to neuvěřitelně rychlé, a ten hajzl navíc věděl, že jsem podstatně těžší než obyčejní lidé, takže se do toho kopu *patričně položil*.

* * *

Dopadl jsem na záda doprostřed místnosti a cítil, jak mi pod lokty pukly dlaždičky. Mé brýle ještě opisovaly balistickou křivku a Milky Sam byl opět ve vzduchu. Odrazil se od stropu a vzápětí se mi jeho

těžké boty zarazily do břicha, přesně do nejohravnějšího místa krunýře.

„Bufff!“ vylétl ze mě výdech div ne s plícemi. Přesto jsem mu levou rukou stihl podseknout lýtko - tak tak, protože se ode mne odrazil jako od trampolíny.

Milky Sam ale jen vytočil dvě salta vzad a přistál na nohou - našťástí v kaluži krve „mého“ policisty. Než v kluzkém prostředí chytil rovnováhu, stál jsem také.

* * *

Pak jsme chvíli provozovali pokročilý boj muže proti muži, ale nikam to nevedlo. On byl rychlejší, já těžší. Jediné, co to tedy znamenalo, byla ztráta času. A bůh ví, kdo všechno už se sem žene. Ztrátu času a sílící komplex méněcennosti: Kdybych jen měl svou bojovou energii!

Milky Sam se odrazil od stěny a předvedl další neuvěřitelný nálet. Z jeho bot jsem měl docela respekt.

Jak tak letěl, byla střelba z glocku jako lov na bažanty. Pokud by se na bažanty střílelo dárkami. Proud kulek ho strhl z letové dráhy a bacil jím ve změti drátěných židliček do rohu. Kouřilo se z něj.

„Jak jde život, Milky Same?“ měnil jsem v glocku zásobník.

„To bylo podlé, Carle!“

Prááásk! Ten poslední zvuk vydala kapesní raketová zbraň, kterou tasil se svou obvyklou bleskurychlostí.

* * *

Nevím, který z instinktů za mne uhnul, ale uhnul. Kdyby ne, tak podle účinků rakety na zeď bych měl *problém*. To už Milky Sam stál a nabíjel - nijak nespěchal, protože jist si svou reaktivní převahou, držel přednášku: „Ty vaše směšné lidské pistolky. Co je to na nás!“

Jako bych to už někdy slyšel.

Ošklivě se usmál a namířil.

Jeho řeč dala čas i mně - sice neměl ty dlouhé zuby, ale když na něj nefunguje glock a reaguje na stříbrné prsteny, proč to nezkusit.

„Co tohle?“ V ruce jsem měl perkusní revolver.

Milky Samovi zůstal v obličeji tentýž povýšený úsměv, s kterým mi sděloval svůj názor na mé směšné lidské pistolky. Cesta ke Krysovi do Travemünde byla dlouhá a náročná, ale vyplatila se jako nic jiného.

Naklonil jsem se nad ležícím staříkem-nestaříkem a kromě dýmajícího otvoru v čele na mne zíral i tím zvláštním šilhavým pohledem, kterým se na svět dívá Smrt.

„Aby ti to vydrželo, hochu.“

Bylo třeba co možná rychle vypadnout. Sebral jsem brýle... Ale když neprohledám mrtvolu policistů, mohl bych toho litovat.

Ten, kterého Milky Sam zabil prvního, neměl nic, co by mi jakkoli pomohlo; jakoby symbolicky měl ústa plná sedlé krve.

„Kdo sakra jste!“ mumlal jsem a horečně prohledával toho, co na mě mluvil. Jeho odulý obličej byl bleděmodrý a zastříkaný krví, a jak jsem ho šacoval, hlava se mu kývala ze strany na stranu. Najednou otevřel oči. Měl je jasné, skoro svítily.

„Pat...! Pat...!“ chrčel a mezi rty mu šly rudé bubliny. Jak praskaly, hrály mne na tvářích.

„Na šachy není čas,“ usmál jsem se a podložil mu týl zmuchlanou pláštěnkou. Znam to: poslední vzepětí života těsně před koncem. Něco začalo crčet a nos mi naplnil ostrý pach; to k takovýmto chvílím také patří.

„Škola... škola svatého Sebastiana... poručík McCracken... organizace... nedotkli jsme se Knihy... nedotkli... praví policisté...!“

Ztichl a oči vyhasly.

„Mír tvé duši, příteli,“ bezmyšlenkovitě se mi na jazyk prodrala slova, které jsem do té doby nikdy neslyšel.

Leda v televizi.

Když jsem si v kuchyni myl obličej, našel jsem pravého Milky Sama.

Vypadal úplně stejně jako ten falešný, jenom byl shrbený a místo díry v čele měl probodnutý krk.

Policejní vůz jsem odemkl a nastartoval čipem. Pustil jsem maják bez sirény a vyrazil. Pořád přelo počítač zapnul stěrač.

Ty dva kilometry, které si v tomhle autě mohu dovolit, než někdo odhalí, že v něm už nejsou policisté, by zatím měly stačit. Co měly - musí.

Dva kilometry nejsou mnoho, ale stejně jsem málem třikrát(!!!) havaroval, jak se mi v hlavě točily nově nabyté informace a splétaly se v dohady a domněnky. Jediné, co mi z toho vyplynulo, že manipulace s mým osudem je asi daleko rozsáhlejší, než jsem si myslel.

Jak to ten polda říkal? Škola svatého Sebastiana a poručík McCren... ne, McCracken.

Zaparkoval jsem u chodníku, vystoupil a zabouchl za sebou. Pořád přelo, a protože se stále rozednívalo, jako by bylo ještě chladněji a lezavěji. Stará paní se svrasklým igelitovým deštníkem na mne nevěřicně zírala. Z policejní pláštěnky mi vyčnívaly motocyklistické boty a na druhé straně hlava s černými brýlemi; mrkl jsem do zrcátka, a bohužel, i orvaný pestrobarevný límec Magdiny košile.

„Sloužím lidu!“ zašklebil jsem se, až se zapotácela. To už jsem rázoval pryč.

Pod pláštěnkou jsem měl bezpažbou policejní brokovnici - opakovací dvanáctku - a přes bundu dva pásy patron. Byly to náboje se zesílenou prachovou náloží a velkými broky, které v pohodě prolétnou autem napříč a z celé posádky udělají polotovar na karbanátky. Bratři berou bezpečnostní situaci hodně vážně. Aspoň že na tom, jak se nepozorovaně dostat do Daleronu, už není co vymýšlet. Jestli Bratři tuší, že tam pojedou, tak mne buď napadnou až u šlupky, nebo mne budou chtít dostat cestou - a to bych potřeboval přinejmenším tank... nebo něco obratného.

„Motorku?“ řekl jsem do deště. Tehdy při souboji s Kyberkentaurem už u TRIUMPH Ltd. dokázali, že dělají motocykly i na má kila. Pak jsem si vzpomněl na Vertola a slečnu Tinkarovou a jejich sebevražedně-řidičské schopnosti a radši se v myšlenkách vrátil k vícekolému stroji... Nejdřív se ale musím dostat tady z toho zatraceného továrního předměstí.

Rozhlédl jsem se.

Nikde ani taxík, a krást auto se mi nechtělo, bylo by až příliš jasné, kdo v něm jede.

Naštěstí na příštím rohu stála špinavá telefonní budka. Sice měla urvané sluchátko, ale napojil jsem se čipem, jako bych normálně telefonoval. Dobře jsem si vzpomínal, jak policista říkal, že Bratři vědí o mém elektronickém smyslu - a příslušná aparatura by mé vysílání dokázala najít mezi signály mobilů víc než snadno - pokud by po něm pátrala.

Objednal jsem si taxi u společnosti SPEEDY, a protože jsem při čekání neměl co na práci, připojil jsem se přes budku na Síť a vyslal Stopaře, aby mi našel něco o Škole svatého Sebastiana a poručíku McCrackenovi. Za pár minut jsem se dozvěděl, že takových škol je na světě kolem čtyř stovek a poručíků McCrackenů plný telefonní seznam.

Ale jen jedna ze Škol sv. Sebastiana je v Londýně. Stihl jsem si zapamatovat adresu, ještě než SPEEDY-taxík zabrzdil.

* * *

Byl to speciální periferní model: to znamená nejen prostor pro cestující oddělený neprůstřelným sklem, ale i trysky na uspávací plyn.

Vedle trysek byly velké rudé nápisy, které upozorňovaly, že řidič je oprávněn neukázněné pasažéry zplynovat. Natáhl jsem vzduch - tenhle chlap už to určitě párkrát udělal.

„K nejbližší půjčovně aut s celodenním provozem, prosím,“ řekl jsem do mikrofону, a když se auto rozjelo, plivl jsem na objektiv malé kamery, aby taxikář nemohl pozorovat, jak si upravuju brokovnici. Přivázel jsem si ji pod pláštěnkou do podpaždí, abych měl volné ruce, ale abych zbraň mohl snadno použít. Hořce jsem litoval ztráty podbíjecí palice, ale podle policejních zpráv k ní přilnul Derek, takže se s oblíbeným nástrojem možná ještě shledám.

Zatímco jsme jeli, tradičně jsem poslouchal policii, Bratry a frekvence jednotek speciálního určení. Přestože věděli o mém elektronickém smyslu, nevěděli, že dokáže v reálném čase dekodovat jejich šifrované vysílání. Přece jen je můj čip z budoucnosti, sice proti dnešku technologicky hodně pokleslé, ale něco se nám tam povedlo dotáhnout trochu dál. Už samozřejmě našli mrtvolu obou policistů v

MILKY BARU, a samozřejmě, že mi - spolu s pravým Milky Samem - přibyly další tři čárky. Trochu mne znepokojilo, že nenašli mrtvolu falešného Milky Sama... A vzápětí už ano. Podle toho, v které ulici byla, šla mým směrem. Vzpomněl jsem si na slečnu Tinkarovou a jak její výcvik nabytí smrti na účinnosti a proklel se, že jsem se Zahartofa zapomněl vyptat na pokusy s ovládáním mrtvých.

„Nešlo by to trochu rychleji?“ řekl jsem do mikrofону.

„Ne! Nemáš mi plivat na kameru,“ taxikář ještě zpomalil. To má člověk za to, že se chová slušně.

* * *

Když jsme dojeli k půjčovně, stále pršelo, bylo tři čtvrtě na osm a kalné ráno roztáhlo svou plesnivinu na celý svět. Špinavé mraky byly nízko a dým z komínů se od nich odrážel a plazil ulicemi.

„Deset liber,“ nehorázně zachrčel reproduktor a v zámcích dveří cvaklo. Mám na taxikáře nějakou smůlu. Z přepážky vyjel malý šuplíček a taxikář se otočil a jeho povýšený (vychcaný) úsměv, navíc zdeformovaný neprůstředným sklem, se mi opřel o brýle. Chlap významně poklepával na kohout žluté tlakové lahve. Šťěstí, že už nemusím být přehnaně opatrný.

„Moment.“

Vykopl jsem dveře, a než se nadál, měl v uchu hlaveň mé krásné nové brokovnice prostrčenou zavřeným okénkem. „Nesnáším taxikáře!“ řekl jsem nejhorší modulací, jaké jsem schopen. On omdlel.

Možná to nebylo příliš chytré - natož prozíravé - ale krásně jsem se odreagoval.

* * *

Za deset minut už jsem svištěl na Daleron; v půjčovně jsem si vybral černého saaba s kouřovými okny.

Stěrače pravidelně šuměly, úzkostlivě jsem dodržoval předpisy, a čím víc jsem potkával policistů, vojáků a členů speciálních jednotek, tím víc jsem přemýšlel o tanku. Nebo o obrněném transportéru; jeden ze saladinů z legend by byl *fajn*. Vzápětí jsem se zase zapletl do úvah, jak je to možné s těmi zatracenými komiksy. Nikam to (zase) nevedlo, tak jsem si o tom zakázal přemýšlet - neřešitelné problémy

ruší v koncentraci. Třeba mi něco vysvětlí Merlin; i když, jak ho znám, spíš naopak.

Za okamžik mne zastavila policejní hlídka. Kupodivu jsem jen musel stáhnout okénko. Prohlédli si vnitřek vozu a informovali mě, že jednostranně průhledná skla jsou už tři dny zakázaná - novela dopravních předpisů, paragraf šedesát sedm, odstavec tři. Ale protože auto bylo z půjčovny a protože jsem se tvářil tak vyjeveně, nedostal jsem ani pokutu.

* * *

Dvanáctou hodinu jsem spolu se zavedením cenzury v Síti strávil v dopravní zácpě, tudíž jsem mezi prvními domy Daleronu projížděl až v půl třetí. Nechápu, na co lidé tady v tom století mají auta - na úsporu času určitě ne.

Silueta hradu Alfreda zvaného Veliký se tyčila do mraků. Pořád přšelo.

* * *

Musel jsem si dávat pozor. Přestože mne Bratři napadnou asi až u šlupky, přece jen jsem tu nedávno vykradl banku. (Co nedávno, je to sotva pět dní!) Zajel jsem do úzkých uliček starého města, zaparkoval na nejtemnějším místě a zapadl do prvního baru, na který jsem narazil.

Byl hluboko pod zemí, v tradičním klenutém sklepení s podlahou z prošlapaných cihel, páchlo to tam voskem, starobou a plísní, na dřevěných stolech hořely svíčky, po neomítnutých zdech visely kopie palcůů, bitevních seker, štítů, luků, oprátek, palečnic a podobných roztomilostí a s barmanem jsme tam byli sami.

Příznačně se to jmenovalo DARKNESS.

Pověsil jsem brokovnici zavínutou do pláštěnky na věšák, objednal dvanáctiletého glenfiddicha, sedl si, schoval se za TIMESY a zaposlouchal se do rádia.

Jako vždycky, když si poslední dobou pustím nějakou veřejnou stanici, byl tam projev. Tentokrát sám Velký Otec. Hřimal - jak jinak - než o mně. Zase jsem se dozvěděl, kolik nevinných lidí jsem zabil, jak sypu písek do soukolí nové doby, šířím zmatek a zlo a tak dále.

Temný Prorok = Veškerý Nezdár. Jen tak na okraj se zmínil, že poslanci Labouristické i Konzervativní strany dnes budou manifestačně - všichni - přísahat na Knihu Pravdy. Pak to (po hymně) vzal oblíbený Bratr moderátor Williamson a jal se komentovat úspěchy dnešního dne. Církev Zářícího Spasitele = Veškerý Zdar. Takže jediné podstatné, co jsem se za třičtvrtěhodinu vysílání dozvěděl (nepočítám-li reklamu na tuk, který nejenže neobsahuje cholesterol, ale dokonce ho odbourává), byly detaily o „omezení přístupu k Síti“: všechny linky byly „zestátněny“ a všechny uzly jsou pod „trvalým dohledem“. Jinými slovy, cokoli, co už se do Sítě protlačí, bude zpracováno, a pokud to bude vyhodnoceno jako „závadné“, budou podniknuty „patříčné kroky“. „...konec dětské pornografie! Konec pornografie dětem! Konec návodům na výrobu pum! Konec nájemných vrahů!“ rozplýval se Bratr Williamson a já jen slyšel potlesk hospodyněk a rozhodně přitakávající dopady püllitrů, nebo z čeho se tady pije pivo.

„Konec,“ řekl jsem do novin a přepnul z NEWS CABLE na BBC. Dávali stejný projev Velkého Otce a stejný komentář Bratra Williamsona jako před okamžikem na NC. Padl na mě z toho takový zmar, že jsem ani nepřeladil a jen tak zíral na titulky, a aby se neřeklo, občas zalistroval. Za několik minut jsem sebou vyděšeně trhl - zjistil jsem, že slovům Bratra Williamsona bezmyšlenkovitě přikývnu.

„On používá modulaci!“

„Říkal jste něco, pane?“ zeptal se barman. Byl mladý, sotva dvacet, oblečený v dlouhém černém plášti, obličej nalíčený na bílo, kontaktní čočky se svislými zornicemi, světlé vlasy stažené do ohonu.

„Omlouval jsem se hospodyňkám. Mohl byste mi říci, nač ten kostým?“

Byť jsem chtěl hlavně předejít dalším otázkám, docela mě to i zajímalo; když jsem ho totiž uviděl poprvé, málem jsem ho zabil, tak se podobá Vertolovi.

„To je stará místní legenda... Napijete se ještě? Rád vám ji povím.“

„Proč ne,“ podíval jsem se na starodávné hodiny za barpultem. Byly teprve tři minuty před půl čtvrtou. Barman mi přinesl druhou sklenku glenfiddicha bez ledu a sody a posadil se proti mně. Mohl si to dovolit, stále jsme byli sami.

„Víte, že v devátém století byla u našeho města svedena velká a důležitá bitva?“

„Hm, ano - částečně proto jsem tady. Turista,“ poklepal jsem si na hrud’.

„Výborně! Vrtalo mi hlavou, co tady za takové sloty kdo pohledává - ne že by mi do toho něco bylo,“ omluvně zvedl dlaně, „vy totiž zrovna moc jako turista nevypadáte,“ ještě to rozmázl. „Promiňte, tak jsem to nemyslel, soudit lidi podle šatů je hloupé, já...“

„To je v pořádku, zkuste tu legendu,“ posunul jsem si brýle a napil se.

„Ano,“ úlevně si oddechl a začal poměrně barvitě vyprávět.

Dozvěděl jsem se několik *novinek*: Že v bitvě byla použita archa úmluvy, že na straně těch zlých zasáhli zplozenci pekel, na druhé archanděl Gabriel, svatý Peytl a kouzelník Merlin.

„... ti pekelní zplozenci bojovali pod dánským princem a prý to byli upíři. Na hradě je obraz jednoho z nich - podle něj mám masku - jen jsem si musel nechat odbarvit vlasy,“ zatahal se za blond’atý ohon.

Upír! To je to slovo, které vykřikl Zahartof, když uviděl Švéda.

„Zajímavá historka,“ napil jsem se, „ale archanděl Gabriel? Merlin? Ti, hmm, *upíři*? Nepřipadá vám to trochu přehnané? Trochu jako slátanina?“

Barmanovi zaplály oči: „A co třeba ten obraz?! Je z devátého století, autentický! Datovaný radiokarbonovou metodou! Jsou na něm i takové detaily jako třeba kříž vypálený na dlani - to prý mu udělal svatý Peytl! Při vykopávkách byl objeven upírí luk - přes jedenáct století v zemi a žádná rez! Mají ho v muzeu v knihovně. A co ty tisíce mrtvých Dánů a Franků? Jak byste to chtěl dokázat bez archy úmluvy!? Jak jinak by *naši*,“ udeřil se pěstí do hrudí, „zvládli tak strašnou přesilu?! *Skoro dvacet na jednoho*?! A Merlin v podzemí zdejšího hradu snil své staleté sny, to je dokázané! O jeho přítomnosti jsou četné doklady nejen ve zdejších, ale například i v tonbridgeských kronikách! A stovky, *stovky* let od sebe! Ha?! Jak vysvětlíte tohle?!“ Barmanovy kontaktní čočky metaly blesky, mával rukama a prskal, až plamen svíčky poděšeně tančil.

„Víte,“ točil jsem skleničkou s těžkým dnem, „já myslím, že to jsou povídačky. Nějaký velký luk, který nerezne, budiž, ale proč by měl být zrovna upír? A obraz? Záznamy v kronikách? Jako byste

neznal chorobnou fantazii těch, kdo je psali a malovali - všechny ty zázraky, nestvůry, zjevení, svatí. Navíc používání jinotajů a opisů...”

„Ne-ne-ne-ne!!!“ zašermoval mi barman prstem před brýlemi: „Ten luk není možné natáhnout obyčejnou lidskou silou, a přesto z něj bylo stříleno! Byla provedena mechanoskopl... mechanoskopická analýza!“

Barman se začínal zakoktavat a v rozrušení se napil z mé skleničky. „Ty záznamy o Merlinovi, dejme tomu, ty se mohly týkat různých osob, ale co svatý Peytl?!“

„Co svatý Peytl - o svatém Peytlovi se mluví jen a jen v souvislosti se zdejší bitvou. Bůh ví, jestli vůbec existoval. Ale spíš ne,“ dopil jsem glenfiddicha a tvářil se přezíravě.

„Cože?!“ barman regulérně zařval. Skutečně mě bavilo, jak hezky se vzteká. „Svatý Peytl vložil dlaň na druhou ženu krále Alfreda, která nejenže se uzdravila z tehdy smrtelné nemoci, ale dokonce počala!“

„Co počala? Aha, dítě.“

„Co jiného?!“ barman bacil do stolu, až sklenička poskočila a svíčka se zakývala. „Legenda také říká, že královna nikdy nezemřela a že byla nezranitelná! Při pozdějších bitvách prý holou hrudí odrážela oštěpy!“

„To muselo u nepřátel vyvolávat docela pozdvižení. Ta holá hrud’.“

„Vy-vy-vy...!!! Vy urážíte historii mého města!“ barman vyskočil, až se převrátila židle.

„Příteli, omlouvám se, to jsem poněkud přehnal, promiňte,“ použil jsem uklidňující modulaci a upřímný výraz. „Co kdybych vás pozval na skleničku? Ten glenfiddich je opravdu vynikající.“

„Tedy dobře,“ řekl po malém zdráhavém odmlčení. „Máte štěstí, že tu nejsou moji přátelé z Historické společnosti. To už byste asi zažíval, co bojovností předků zůstalo v potomcích!“

* * *

Pro jistotu přinesl nejen skleničku, ale celou láhev. Cestou se docela uklidnil:

„Kde jsem to skončil?“ posadil se.

„U svatého Peytla a královny Elfridy,“ poposedl jsem si a lavice výstražně zavržala: „Poslyšte, vám se opravdu zdá historka o odrážení oštěpů holým tělem pravděpodobná?“

„Hodnotím, že znáte královnu jménem,“ nalil do skleniček značně protekční dávky, tu svou zvedl a podíval se skrz ni do plamene svíčky.

„Jistěže ne, ale víte, že každá legenda má historický základ - aspoň malý. Třeba královna po dotyku svatého Peytla získala schopnost, jak se těm oštěpům vyhnout, víte, něco jako superrychlost, jako v komiksech... To jenom pro *příklad*, ne že svištěla po hradbách jako Superman!“ zvedl hlas, aby předešel mým poznámkám.

„Ani to se mi příliš nezdá, a...“

„Dobře!“ skočil mi do řeči, „nechme svatého Peytla. Ale co třeba proslulý daleronský zázrak? Neznáte? Dánové tehdy zajali spolu se svatým Peytlem - dobře, ten tam možná nebyl a možná ani neexistoval - ale zajali králova kněze, otce Patricka, a pokusili se ho upálit.“ Napil se a druhou rukou šermoval, abych ho nepřerušil, „... říkám sice pokusili, ale oni ho opravdu *upálili*, vlastně neupálili, protože se mu nic nestalo! Vyšel z plamenů nezraněn!“

„Ano. Přiznávám, to také nechápu.“

„Doufám, že jste to nemyslel ironicky! Otec Patrick opravdu existoval, personální záznamy církve jsou stejně suché a nezáživné jako všechny jiné personální záznamy - to znamená, že jsou nepřikrášlené, a tedy důvěryhodné! A to i z tak dávné doby! A potvrzení toho zázraku podepsala ve Svatopatrské kronice řada svědků z nejváženějších občanů!“

„Hmmm,“ řekl jsem nezávazně a znovu roztočil sklenici. Co mu mám vyprávět, že historie je ta nejprolhanější mrcha, kterou znám. Když nás tenkrát Dánové pálili, že bych kolem viděl nějaké vážené občany, a natož v řadách, to si opravdu nevzpomínám.

„Jaké *hm*?! Vyjádřete se prosím konkr... étně!“ na zaměstnance baru začínal mít špičku docela brzo. Nebo na sobě pracuje už delší dobu.

„Ano, tomuhle docela věřím. Stávalo se to i při čarodějnických procesech, že lidé silné vůle vyšli z ohně zdrávi.“

„Ne silné *vůle*, ale silné *víry*!“ začal mě přes stůl bodat prstem do hrudníku. „Ale jestli věříte tomuhle, proč nevěříte v existenci svatého Peytla?!“ Peytl mu vůbec nějak ležel v hlavě, protože prorocky po-

zvedl ruce a zadeklamoval: „I řekl On: Až Zemi anglické nejhůře přijde, vrátím se, a mečem plamenným nepřítele do kořene vyžnu!“

Zachoval jsem neutrální tvář, barman přerušil prorocké gesto, otočil do sebe glcnfiddicha a znovu si nalil: „A že už by *bylo* načase! Nejvýš načase!“

„Není to nebezpečné, takhle mluvit? Tady ve městě má prý Církev Zářícího Spasitele silnou vrstvu stoupenců. Pravých stoupenců, ne kývalů a jezdců po větru.“

„To ano - dokonce se tu demonstrativně neslaví Vánoce -, ale má zde také silnou vrstvu odpůrců!“ Vstal a divadelně založil ruce na hrudi.

Trochu se kýval: „Satanské to plémě má obzvlášť v naší Historické společnosti nepřítele nesmiřitelného... Ho, cizince, nejsi snad i ty jejich spřísežencem?!“ Zřetelně v Historické společnosti, občas ochotníci; s podporou glcnfiddicha mu to celkem šlo. Barman se zapotácel, ukročil a strhl ze zdi bitevní sekyru. To žádná ochotnická atrapa nebyla: poctivý kus ostrého železa. Barmana na vlnách whisky posedla múza:

„Spříseženče uchvatitelů zemí Koruny anglické a světa celého, vstaň a přiznej, žes na Knihu prokletou ruku svou vložil, a zemřeš jako muž, s ocelí mou ve vnitřnostech svých hluboko pohrouženou!“ Kupodivu se ani jednou nezakoktal, jen se při té řeči tak rozvášnil, že mu z levého oka uplavala kontaktní čočka. Pomalu čas zmizet, pro jakéhokoli bratrského fízla by mladík byl příjemnou jednohubkou, a takhle blízko dnešního cíle bych už nějaké problémy nerad.

„Vždycky jsem měl slabost pro dramatický přednes. Bravo!“ ozvalo se od schodů lehké zatleskání.

* * *

Ani jsem se nemusel otáčet, abych věděl, že problémy právě začínají.

Žádný člověk by nedokázal sejít do baru, aniž bych ho neslyšel.

„Ha cizinec jakýsi... jakýsi,“ sekera v barmanových rukou poklesla a v obličeji se mu objevil uražený a ukřivděný výraz: „To nesmíte, pane, tuhle masku mám vyhrazenou já!“

„Omluvám se,“ řekl Vertol, a jak jsem se obracel, střílil mě do hrudi.

Použil explozivní střelivo nebo co.

Výbuch mne přehodil přes stůl a už tak rozstřílenou bundu jsem měl rázem na kouřící cáry - ležel jsem na zádech a ze zrcadlovek mi zbylo pár umělohmotných úlomků přitavených k obličejí.

Hmátl jsem do pouzdra pro perkusní revolver, ale nahmatal jsem jen ostrou masu horkého kovu. Vertol nepoužil výbušné střelivo, ale zasáhl bubínek. A věděl o tom.

„Šance se srovnávají, co Patejli?“ vládným krokem přešel do prostřed místnosti a schoval zbraň. Barman vytřeštěně zíral střídavě na mě a na něj. Na mně ho asi překvapovalo, že žiju, na Vertolovi, jak vypadá.

Anebo naopak.

„Takže se opět setkáváme,“ spletl prsty na rukou a protáhl se, „opět tady, po všech těch staletích. Jen dluhů přibýlo, Patejli. Vstaň, bude to trvat dlouho, dlouho, dlouho, než zemřeš. Ale slibuji, bude to ještě tento týden.“ S pozitivním vztahem k divadelnímu přednesu nepřeháněl, spolu s barmanem by byli dobrá dramatická dvojka.

„Jako bych to už někdy slyšel,“ odrazil jsem se od studené podlahy, dopadl na nohy a zpod podrážek mi odlétly cihlové štěpinky.

„Patejl! A ty oči! Patejl! To zní skoro jako Peytl! Ty oči! svatý Peytl prý měl...!“

„Nevěřte legendám, příteli. A raději si uspořádejte poslední věci,“ zvedl Vertol otevřenou ruku. Byla to ta, co jsem mu z ní v Londýně vystřelil raketomet, takže na ní neměl rukavici. A shodou okolností to byla ta, do které jsem mu před jedenácti sty padesáti lety vypálil kříž.

„To je... to je... vy *jste*... to ne! Snad to není... Ha! Jasně! Celé je to divadýlko! To se vám povedlo! Musíte být herci, které si na mne najali přátelé z Historické společnosti!“ Po barmanově namaskovaném obličejí se rozlila vlna čiročiré úlevy.

„Bohužel příteli, někdy je pravda to méně uvěřitelné,“ řekl jsem.

Vertolovi vyjely špičáky, zornice se stáhly do svislých čárek, přikrčil se, zasyčel a blondatý cop se mu zavlnil po ramenou.

„*Blab*,“ řekl barman, zapotácel se a rázem byl zcela střízlivý. Ani na mě ten pohled nepůsobil dvakrát dobře: Vertol pomalu - tak balet-

ně - udělal okřížovanou rukou zvláštní líné gesto. Cítil jsem, jak mne vzadu v hlavě něco zašimralo, svět ztmavl a na okamžik jsem ztratil rovnováhu.

Barman se složil jako štafle.

Banální hypnóza.

Ukročil jsem a stál zas pevně: „Zemřeš, Švéde. Zemřeš na kolenou jako tví přátelé v Červeném kohoutovi!“ vrátil jsem mu psychologický úder modulovaným hlasem v doprovodu nejzběšilejšího úsměvu, jakého jsem schopen. Ustoupil o dva kroky a měl jsem pocit, že mu blondaté vlasy na skráních trochu zešedivěly.

* * *

„To nebyli Zahartofovi Lovci! *Tos byl ty!!!*“

* * *

Čas gest a úsměvů skončil.

* * *

Protože jsem to čekal, odrazil jsem jeho pětimetrový skok docela snadno. Jen jsem inkasoval poměrně děsivou ránu do ramene.

„Ten copatý, jak se asi jmenoval? Zemřel přibit na zdi a škemral o milost - byl ti trochu podobný.“ Jak se Vertol zvedal, nakopl jsem ho do hrudi. Přelétl bar a proměnil vitrínu s lahvemi v explozi třísek a střepů. Téměř v tom samém okamžiku ale zase stál přede mnou a voněl po whisky.

„A ta Menonova fuchsle se na to dívala. Přibil jsem ji hned vedle.“

Vzápětí jsem dostal kopanec do břicha, který mne zlomil a *odhodil* na stůl.

Nebyl to zřejmě nejlepší nápad, použít na Vertola rozčilovací taktiku.

Normálně nepřátelé ztrácejí vzteky koncentraci a umírají snáze - Vertol se naopak soustředil a vztek mu dal křídla - a to až nechutně skutečná.

Ruce se mu změnily v cosi zakončeného hákovitými spáry, pod pláštěm se zavlnily kožovité útvary... Vypadal jako nestvůrný netopýr a i to málo, co v něm bylo lidského, zmizelo.

K mé škodě.

* * *

Než jsem se vyhrabal z trosek stolu, byl u mě a jedním tím spárem *mne zvedl*.

„Vertole, tys musel posilovat!“

Vzápětí mi strašlivou ranou druhým spárem rozdrtil nárameník krunýře.

Oblil mne studený pot, když mi blesklo, že v té ráně bylo víc energie než ve výbuchu solidního dělostřeleckého granátu.

Mezitím, co mne obléval pot, jsem rotoval vzduchem, odrazil se od klenby a dopadl na protější stůl. Jediné, co jsem věděl, že druhou takovou ránu už bych dostat neměl. Obzvlášť ne do toho nekrytého ramene.

Vertol se pohyboval snad ještě rychleji než Menon... Kam na ta jména chodí? Hákovité spáry po mně znovu hmátly. To už jsem byl ale připravený - dvojitý úder pěsti se stříbrnými prsteny ho znatelně zpomalil.

* * *

Na nohy, naznačit kop a další direkt na bradu. Vertol uhnul a jeho koleno mi prorazilo krunýř na hrudi. Už potřetí během pár vteřin jsem letěl. To jsem od doby, co můj organismus ztěžkl pseudokovovými posilovači, nezažil právě často.

„Dost!“ zařval jsem, a ještě než jsem dopadl, do dlaně mi skočil glock. Kdybych ho zasáhl do hlavy...

* * *

„Jši pomalý a mrtvý!“ zašišlal přes zuby Vertol. To už mi dávno (tak před dvěma pikosekundami) vykoppl zbraň z ruky. To šišlání by znělo směšně; v jiné situaci. Vertol zase měl lidské paže, ale ta zvíře-

cí síla mu zůstala. Neměl jsem ho provokovat, neměl. Jak jsem si tak ležel na zádech, rozmáchl se a pěstí mi zasadil ránu do hrtanu.

* * *

Ten úder by urazil kokos ocelové soše. Já jen vzdal tichý dík vědcům svého klanu, kteří vyvinuli fóliový implantát, který chrání mou hlavu a krk. Vzpomněl jsem si také, jak jsem tehdy přemýšlel, jestli neušetřit a na ochranu krku se nevykašlat - přece, v boji mám vždycky bojovou kombinézu.

„Nejlepší investice v životě,“ řekl jsem. Vertol si překvapeně prohlížel prsty - byly rozdrcené na kaši. Věděl jsem ale, že to dlouho nevydrží, napružil se jako předepjatá ocel a vší silou mu vystřelil pravý hák do zubatého obličejce.

* * *

Tentokrát zareagovat nestačil.

Jeden ze stříbrných prstenů ho přes ret zasáhl do kořene levého špičáku, otřes se mi po kostře přenesl do lebky a na okamžik mi rozostřil zrak. V tom otřesu bylo zřetelné křupnutí - a mé posilovači prorostlé tělo to nebylo.

„Vypláchněte si, prosím,“ chytil jsem vyražený zub a kotoulem vzad se dostal na nohy. Vertol se držel za pusy a pozadu se potácel k baru. Stál jsem mezi ním a východem a dobře jsem si to uvědomoval. A také mne napadlo, že někde v igelitáku mám trochu stříbra do piezogunu. Proklel jsem se, že jsem zbraň nenabil.

* * *

„Tak co, Švéde, jako dentista ujdu, ne?“ Strčil jsem bělostný zub do kapsy a druhou rukou šmátral v troskách oblečení po stříbrných pilinách.

Mohl bych ho aspoň pocukrovat.

Bohužel, na to potáčení jsem mu prachsprostě nalétl. Jestli v prvních okamžicích bylo pravé, pak už ne.

Vertol zase předvedl jeden z těch mnohametrových skoků zakončených kopem. Zasáhl mne opět do ramene, takže mne rána nejen

odhodila, ale i roztočila jako buddhistický mlýnek. *Opět.* Svět zavířil, standardní praskání dřevěných stolů, křupavé zvuky drcených cihel a situace se opakovala: Zase nade mnou klečel a zase rozmach. Tentokrát se vyvaroval použít pěst a pro změnu mi mířil prstem do oka. Bohužel do toho, co mi tehdy vydloubl Seydelmann.

* * *

To by se mohlo povést, napadlo mne tak maně. Ta divoká rotace před pár okamžiky způsobila, že jsem Vertolovu černě zjizvenou jednozubou bradu viděl třikrát a nebyl jsem si zcela jist, do které mám praštit.

Prst proti mému oku vylétl - vlastně tři prsty. Jak se mi do chudáka oka jenom vejdou?

Zvláštní; na to, jak rychlý ten pohyb byl, se mi zdálo, že trvá věčnost. Stihl jsem odhadnout, že jeho průbojná energie bude vyšší než u střely z protiletectvého kanónu. A stihl jsem i odhadnout, že mi přímá masáž mozku nijak neprospěje.

Ale přitom jsem i vnímal, že něco sviští. A ty prsty to nebyly. Něco se mi v okraji zorného pole tak divně zablesklo. Pak se prsty zastavily a pak zmizely. Spolu s celým Vertolem.

V slabém světle svíček se nade mnou tyčil druhý upír... Ne ne, zatřásl jsem hlavou. Byl to barman a v rukou měl tu obrovskou bítevní sekeru.

* * *

Za dvě vteřinky už jsem byl v pořádku (na kolenou), sebral glock a už jsem stál - Vertol se svíjel na zemi, rozseknutý skoro vejpůl.

„Hezká rána,“ ukázal jsem na sekyru. „Teď se doporučuju nedívat,“ nahmatl jsem jeden ze dvou zabroušených stříbrných křížů, které mi zbyly.

„Co chcete dělat?!“ barmanovi po obličejí tekla pot a rozmýval mu masku.

„Rána to byla sice hezká, ale ten parchant by se z toho vzpamatoval,“ kývl jsem na Vertola, který se s buldočí vůlí plazil z mého dosahu.

„Snad nechcete dobít... *zavraždit* raněného nepřítele????!!“

„Proč ne? Jsem přece ve výhodě,“ podíval jsem se na něj: „Nevěřte všemu, co se říká o svatých...“ V té chvíli se nahoře nad schody rozlétly dveře: „Je tady! Určitě je! Sledujte mrtvolu!“

Kdo má sledovat jakou mrtvolu se ukázalo vzápětí. Bratrům konečně došlo, že když budou následovat nějakého oživlého mrtvého, dovede je ke mně. A když si ho nebudou moc všímat, ani jich moc nepobije. Zřejmě zombíkovi poskytl i automobil.

Proč se sakra nikdo nedrží mého geniálního plánu, že mne napadnou až u šlupky?!

Milky Sam skočil ze schodů naplacato, a než se stačil cihlový prach pořádně rozlétnout, už po mně šel.

„Je tu někde zadní východ?“ obrátil jsem se na barmana.

„Zadní...?“

„Východ! Rychle!“

„Ale svatý Peytl nikdy neustupoval, nebezpečí čelil se zvednutou hlavou... Jááá! Vrátka do starých stok. Tam vzadu!“ To už jsem probíhal zavřenými dveřmi do kuchyně. V úprku jsem stačil sebrat brokovnici, pořád zamotanou do pláštěnky. V průběhu bojů se z věšáku dostala až před bar.

„Nejste svatý Peytl, nejste! Vy zrůdo!“ ozýval se za mnou barmanův křik.

A to jsem mu tu ruku ani pořádně nezlomil.

* * *

Prolétl jsem kuchyní, rozrazil další dveře a hnal se nízkou klenu-
tou chodbou mezi bednami s vínem a whisky a krabicemi slaných
oříšků a svíček.

„Kde kurva...! Támhle!“ Zahlédl jsem nízká ocelová vrátka s
ohromnou petlicí. Do chodby právě vstoupil Milky Sam a nemohu
říci, že by ve mně pohled na něj vzbuzoval nějaké příjemné asociace.
I když ty rohlíčky...

Rozstřelil jsem petlici, rozkopl dvířka a do nosu mne udeřil pach
kanalizace. Střelil jsem ještě po Samovi, ale ve zbrani byl poslední
náboj, který mu sotva rozfoukl pěšinku.

* * *

Kotoulem jsem proskočil do páchnoucích temnot a dnes poprvé jsem měl štěstí: dopadl jsem na suchý písek, ne do sraček, jak jsem čekal.

„No výborně!“ Přestože byla tma, pro mé oči světla dost. Zacvakl jsem glock do zápěstního pouzdra, zorientoval se a vyrazil doleva, odkud byly slyšet ozvěny rachotící vody.

* * *

Starý kanalizační systém už naštěstí nebyl používán na splašky, ale jen na svod deště. Protože venku stále pršelo, také to nebylo nic příjemného - tím kusem suchého písku jsem vyčerpал štěstí tak na čtrnáct dní. Rychle jsem vymotal brokovnici, navlékl se do pláštěnky, a když jsem po zrezavělých kramlích šplhal nahoru ke kanálu, připadal jsem si, jako bych šplhal splachovačem.

* * *

Odklopil jsem kanálovou mříž, oči těsně nad dlažbou, a rozhlédl se.

Přes pláštěnku jsem byl úplně promočený, mezi zuby mi skřípal písek, do levé nosní dírky se zaklesl cigaretový nedopalek. Voda rachotila. Mělo to jedinou výhodu - proud mi omyl výbuchem revolveru začerněný ksicht.

Přestože ještě nebylo tak pozdě, tma už a sobě dávala vědět.

Skrz hluk vody se ozvalo kvičení brzd, do očí se mi zabodly reflektory, a kramle pod nohou povolila. Zůstal jsem viset za jednu ruku na hraně kanálu a hlasitě nadával. Klapl zámek automobilových dveří.

„Pane! Jste v pořádku, pane?“ Jen co jsem se přitáhl, do očí se mi zaseklo světlo halogenové baterky. „Co to máte s očima?!“ Byl to hlas starší paní, takový ten typ, co když si zamane, stará se o vás až k smrti.

„Zánět spojivek,“ vyhoupl jsem se na silnici a přiklopil mříž nazpátek. „Váš vůz?“ ukázal jsem na světla. Motor tlumeně bublal.

„Ano, ale...“

„Neodkladná operace v zájmu lidstva. Vrátím vám ho,“ to už jsem si sedal.

„Tak to tedy ne!“ zvedla paní hlas a do ramene mne zasáhl výboj z elektrického paralyzátoru. A ještě jednou. Její svítilna byl takzvaný univerzální motoristický model s obrannými funkcemi - měl jsem pocit, že se mi kouří z hlavy - když je člověk promočený, je elektrika docela nepříjemná. Vytrhl jsem jí baterku a hodil ji na sedadla za sebe:

„Madam, opravdu vám to auto vrátím!“ Zařadil jsem jedničku.

„Zloději lezou z kanálu a ten omračovací přístroj je aušus! Skandál!“

* * *

Cestu ke šlupce umím už asi tak tisíc let z paměti. Ven z města, mezi poli... Jako vždy mne překvapilo, že tu nejsou živé ploty, nejcharakterističtější rys Anglie minulého jedenadvacátého století.

Na vhodném místě jsem zajel do lesa, schoval auto v křoví a dál šel pěšky. Ještě za jízdy jsem tak letmo probral policejní pásma, a na souboj s obrněnými transportéry u zátarasu se necítím. Už se nějak necítím na žádné souboje. Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsem dostal tolik ran, jedl jen otrávené rohlíčky a whisky a vůbec nespál, takže jsem začínal cítit cosi jako únavu až slabost. Pod stromy už byla úplná tma, dešť šuměl ve větvích, nohy se bořily do nahnílého listí a vodou nacucaného mechu, klouzaly po kořenech, a v promočených šatech mi byla slizká lezavá zima - těsně po vystoupení z vyhrátého auta jsem myslel, že mne to zabije. Vzpomněl jsem si, že jsem tady už jednou šel, sice opačným směrem, ale... Maskovaného vojáka jsem si všiml až ve chvíli, kdy jsem na něj málem šlápl. Nevím, kdo by se vyděsil víc. Pozoroval infradalekohledem místa, odkud by nikdo se zdravým rozumem nemohl přijít; natož já. Blahořečil jsem dešti, že v jeho hluku zanikly mé kroky i šelest pláštěnky. Kde se tady ten maník sakra vzal? Rychle jsem pročesal frekvence, a na ty, které vojáci používali, jsem narazil v místech, kde obvykle nikdo nevysílá. Mysleli si asi, že tam můj čip nedosáhne. Přes „červenou pohotovost“ panoval v jejich řadách disciplinovaný klid. „Cíl mimo dohled,“ hlásily v pravidelných intervalech jednotlivé hlídky. Šepot muže, co jsem na něj málem šlápl, jsem slyšel v reálu. Jak by mě taky mohl vidět, když mě měl v zádech.

Pokračoval jsem opatrněji, a tak jsem i druhou a třetí linií prošel nepozorován. Jejich infradalekohledy ani zdaleka nedosahovaly kvalit mých očí.

Od poslední hlídky ke šlupce bylo přes půl kilometru, připadalo mi to trochu divné, ale asi počítali s tím, že sítím vojáků neproklouznu. Tma mi svědčí.

Pak už jsem ucítil známý dech Pravděpodobnosti a v temných rozkývaných strukturách lesa spatřil tmu, na kterou nestačí sebelepší zrak - pojalo mne cosi jako dojetí.

Šlupka pořád tkvěla třicet centimetrů nad okrouhlou mýtinkou, kterou kolem ní nechali bratrští rekultivátoři, listí z maskovacího křoví neopadalo, prostě žádná změna. Jen ve svatyni Zářícího Spasitele nehořel věčný plamen, někdo tam seděl a strážce posvátných míst to rozhodně nebyl.

* * *

„Jdeš pozdě, Patejli,“ řekl Merlin. Choulil se na dřevěné lavičce a stejně jako jí ani jemu se nohy nedotýkaly země.

„Snad ne o tolik,“ unaveně jsem se sesul na kamennou lavici proti němu a opřel se o rohový trám otevřené stavby. Jak jsem dosedl, mé promočené kalhoty mlaskly.

„Co vojáci?“

„Jen jsem prošel, nezabíjel jsem.“

Merlin se tlumeně zasmál: „Já jsem také *jen prošel*. Alespoň budeme mít chvíli klid.“ Bělma mu z pravděpodobnostního stínu modře opalizovala a od minulého setkání jako by jeho kůže ještě zbělela a lebka pod ní se znatelněji vyrýsovala. Kouzelník vypadal značně vyčerpaně. Lem splývavého roucha měl špinavý od bahna a levou tvář dokonce postříkanou něčím jako krví.

„Pro tebe to asi nebude dnes v noci, co jsme spolu mluvili, že?“

„To opravdu ne,“ postavil se a zcela lidsky si protáhl záda. Všiml jsem si, že na lavičce vedle něj něco leží vypadalo to jako meloun v síťovce. „V budoucnosti je válka - jdu rovnou z bitvy... a ne že bychom zrovna vyhrávali. Ale na druhou stranu ani neprohráváme.“

„Kdo jsme to *my*?“

„Lidé.“

„Jací lidé?“

„Všichni.“

„Kdo je nepřítel? Protivníci?“

„To ti nemohu říct. Narušil bych Pravděpodobnost a možná i Čas; kdo ví, co by se mohlo stát. *Tobě*,“ píchl proti mně ukazovákem a kámen na jeho prstenu zažhnul vnitřním světlem. Trochu mi ztuhla brada.

Merlin, přestože vypadal tak unaveně, teď zřejmě problémy s udržením transportního pole neměl. Jako by mi četl myšlenky: „Tady u šlupky se Čas proti Pravděpodobnosti příliš nevzpírá. Kvůli tomu spěchat nemusíme. Já se ale musím vrátit do boje a ještě předtím musím něco zařídit,“ zvedl ten meloun. Nebyl to meloun, byla to hlava mého starého přítele Ollieho Rio Parkera. Prázdné oční důlky se chvěly. „Tam,“ kývl sít'ovkou do budoucnosti, „potřebujeme technologie. Beru tedy hlavu pana Parkera s sebou do minulosti, ještě než se narodí, abych s jeho pomocí a pomocí jedné náboženské sekty založil nějaké továrny. Je na to prý odborník.“

„Ale vždyť je mrtvý.“

„Mrtvý odborník poslouchá a neokrádá zaměstnavatele,“ usmál se Merlin a jeho žiletkovité zuby se zaleskly.

„To zřejmě ano... to ano,“ zvedl jsem hlavu: „Vysvětli mi, jak to děláš, že tě mrtví poslouchají?! Mne se pořád snaží zabít. Je to k vzteku, mít nepřátele, které zlikviduješ a jen jim tím dáš větší sílu.“

„Kdo v tebe věří, živ bude navěky,“ řekl Merlin, ale ne mně, spíš sobě.

„To znám. Je to napsané v Knize Pravdy - a říkal to i Seydelmann. Prý to tam napsal... nebo teprve napíše,“ tak ztraceně jsem mávl rukou. „Co to ale znamená?“

„Doktor Seydelmann byl hrdina,“ pominul Merlin mou otázku. „Možná největší ze všech.“

„Zrovna v těchhle místech bych o jeho hrdinství příliš nemluvil, přede mnou.“

„Ty stále žiješ a možná se vrátíš do své doby. On věděl, že se už nikdy nevrátí, a položil za naši věc život - i o tom věděl předem.“

„Nejsem si jistý, jestli jeho věc je i moje věc.“

„To bys ale měl, Patejli. To bys rozhodně měl,“ položil Merlin Ollieho hlavu zpátky na lavičku. Hlava naprázdno mlela bezertými ústy.

„Jak mrtvé přesvědčíš, aby tě poslouchali?“ vrátil jsem se k původní otázce.

„Tak složité by to být nemělo. Zkusils jim někdy rozkázat?“

„Jak rozkázat?! Jen tak rozkázat? Jen *tak*?!“

„Jen tak,“ Merlin pokrčil rameny, „já to tak dělám.“ Řekl to jako by nic, jako by mi dával recept na tatrgelové jovance. „Nyní ale k tomu důležitému, k tomu, proč jsem tě sem pozval. Potřebuji od tebe pomoc.“

„Jak jinak. Vždycky od mne, všichni potřebují pomoc. Jen já si musím pomáhat sám. *Jen tak rozkázat!*“

„To už je úděl vyvolených.“ Merlin se otočil a zadíval se na skvrnu absolutní temnoty, která visela vprostřed mýtiny: „Jsi jediný, kdo se tady v tom Čase dostane do šlupky, jinak bych tě neobtěžoval.“

„To je sice pravda, ale nezapomeň na drobný, pro tebe jistě snadno přehlédnutelný detail: ve šlupce je Zářící Spasitel.“

„No právě. Už jsem ti to říkal. Potřebuji ho.“

„Jak, potřebuji ho? Koho?! Nic takovéhoš mi neříkal.“

„Nebo neříkal?“ Merlin si zamnul čelo: „Možná ne. Potřebuji, aby Spasitel v budoucnosti zasáhl v náš prospěch - čili proti svým.“

„A kdo jsou ti jeho?“

„Tohle už jsem říkal - že ti nemohu prozradit víc; už takhle by mohly nastat problémy.“ Trochu mi vrtalo hlavou, proč mi Merlin nechce prozradit nic z budoucnosti, když já jsem z budoucnosti a on z minulosti... Nebo teď už naopak? *Ted'* - co je to *ted'*?! Radši jsem se přesměroval na technické otázky: „Jak ho ale chceš přesvědčit? Naposled, co jsem ho viděl, vypadal dost *nepřístupně*. A nemyslím, že ho to přešlo. Naopak.“

„To je druhá věc, se kterou bys mi mohl poradit. Mám sice takový nápad... Víš, co staří Číňané považovali za nejúčinnější mučení?“

„Mimo Čan-chua z našeho klanu neznám žádné Číňany. A Čan-chuo je Korejec. Takže nevím,“ pokrčil jsem rameny a trám za mnou zavrzel.

Merlin si zapálil dlouhou dýmku s porcelánovou hlavou - jako zapalovač použil prsten. Bylo zvláštní pozorovat, jak se kouř šíří jen uvnitř pravidelné sféry jeho pravděpodobnostního pole.

„Nezdravý zlozvyk,“ řekl jsem. „Já jsem odolný, ale lidé z tvých časů by klidně mohli dostat rakovinu.“

„Lidé jistě,“ vypustil dva nádherné kroužky. Přestože jsem nemohl nic cítit, měl jsem pocit, že mne obklopuje vůně tabáku. Co pocit, *jistotu*.

„Nech toho, Merline, nemám to rád. Jak je vlastně možné, že mi dokážeš z pole vsugerovat, že cítím kouř?“

„Sám tomu nerozumím,“ Merlin hlasitě zapukal, „z pole nebo do pole nemá šanci proniknout vůbec nic. A jistě sis všiml, jak snadno spolu mluvíme. Tím narušujeme nejen Pravděpodobnost, ale i Čas.“

„Pravda,“ poposedl jsem si. Nevšiml jsem si samozřejmě ničeho, nebo lépe, neuvědomil jsem si to. Kdo se ale má ve všech těch pravděpodobnostních kličkách vyznat.

„Zpátky k Číňanům,“ Merlin natáhl a narudlá zář dýmky mu ze spoda osvítila obličej. Na okamžik mne pojal pocit, že jsem ho už takhle viděl, kdysi dávno, daleko dřív než v devátém století. V budoucnosti, na nějakém obraze. „Ti Číňané používali cosi, čemu se v nynějších dobách dost nepřesně říká praní mozku. Princip byl jednoduchý: mechanický přístroj vyluzoval tóny. Pravidelně, pořád dokola, pořád ty samé. Za pár dní byly i z těch nejodolnějších mužů slintající trosky, které poslechly na slovo toho, kdo ten přístroj zastavil. Zářící Spasitel by mohl zareagovat stejně. Nenapadá tě, jak na to, Patejli?“ znovu zapukal. V opalizujícím dýmu ta strašná bytost vypadala jako pohádkový dědeček.

„Hmmm, ne. Slyším to poprvé, co by mne tak asi mohlo napadnout?“

„Škoda, měl jsem za to, že by něco mohlo,“ Merlin zachmuřeně poklepal dýmkou o dlaň druhé ruky.

„I když počkej,“ v unavené hlavě mi tak tiše cinklo, „ty vaše budoucí továrny, jak jdete s Olliem zakládat, co budou vyrábět?“

„Hlavně elektroniku. Krom ovládání Pravděpodobnosti - tedy spíš ‚ovládání Pravděpodobnosti‘ - jsou to automatické stroje, co nám dává šanci na vítězství. Ale technologie v čtyřiadvacátém století je příliš slabá, a spousty znalostí byly ztraceny za Velké Katastrofy. A na vývoj už není čas.“

„Víš, Merline,“ zašmátral jsem v boční kapse na zbytcích bundy a nahmatl malou hranatou věc, „nevím, jak to vyjádřit, ale mám pocit, že byste jednu z těch továren měli pojmenovat...,“ zvedl jsem si tu věc před oči, „SONY. I když... tam u vás spíš SUNNY. A možná je to nesmysl, možná to naruší proudy Času, kauzalitu, nebo co já vím,

ale mám pocit, že ti to musím říct: Měli byste v ní vyrábět mimo jiné i diktafony a některé by měly mít takovou nesmyslnou funkci, jako je schopnost nařídit si budík třeba na ráno za tři tisíce let... přesněji řečeno, za jedenáct set čtyřicet devět let.“

„Proč to?“

„Kdybys to totiž neudělal, nepotkali bychom se tady. Takže když to neuděláš, nepotkáme se tady. Takže jestlis to neudělal, nepotkali jsme se tady.“

Merlin se na mě upřeně zadíval: „Takže jsem to udělal. Udělám. Jestli to dobře chápu, tak ten přístrojek umí mluvit.“

„No právě. Abych se dostal do tohoto století, použil jsem ho jako budík - mimochodem, použil jsem ho spolu s tvou pravděpodobnostní koulí.“ Merlin jako by mne neposlouchal: „Umí mluvit, umí tedy i vydávat tóny. A říkal jsi, že...“

„... že jde nařídit na tři tisíce let dopředu,“ dokončil jsem.

„Nemusíš mít strach, Patejli, výrobou těch... *diktafonů*,“ ukázal mi na ruku, „se rozhodně zabývat budeme. Co říkáš, Ollie?“ zaklepal na mrtvou hlavu. „A to dlouhodobé časování už se nezdá tak nesmyslné, co?“

„A je to dobrý reklamní trik, budou se hezky prodávat,“ usmál jsem se.

Merlin kupodivu neuskočil a usmál se také. Někde z dálky z lesa se ozvalo hučení těžkých motorů.

„Á. Bratři už o nás vědí. Měli bychom si pospíšet.“

„Jo, jistě. Ale vidím dva problémy: Jak zařídit, aby Zářící Spasitel diktafon nezničil, a za druhé, jak víš, že to na něj bude působit? Je to, hm... *bytost*.“

„Je to *bůh*, skutečný bůh, neboj se toho slova. Ale na druhou stranu nijak významný. A jestli to na něj bude působit? Na to, abych to zjistil, mám skoro tři sta dvacet let. *Dlouhých* tři sta dvacet let.“

Merlinovi se zvedly koutky tenkých úst a mně znovu ztuhla brada. „A jak udělat, aby přístrojek nerozbil, to myslím vím. Snad se to povede. Jenom nevím, jak tu věc - diktafon - přinutit, aby vydávala nějaké pravidelné zvuky, Nejlepší by byla melodie.“

„Také nevím. ledaže bych do toho něco nazpíval; mohli bysme zkusit i dvojhlas... Ale počkej!“

„Počkám, ale pospěš si, mne Bratři nezraní,“ Merlin se podíval k cestě. Motory už chvilku bublaly ze stejného místa; jako by se chystalo nějaké překvapení.

To už jsem z kapsy vytáhl čtvercový obal a vyloupl z něj dvou-palcový zlatý kotouček: „Mělo by to jít, měl by to být univerzální formát...,“ zasadil jsem disk do diktafonu a stiskl PLAY.

A Kelly Family začali.

* * *

„Tohle neuměli ani staří Číňané!“ Tentokrát pod Merlinovým úsměvem seschl semenáček dubu, který mi rostl u nohou.

„Kdyby poslouchal celou nahrávku, nebylo by to tak působivé,“ přeběhl jsem prsty po miniaturních tlačítkách, „je tu jedna taková *písnička*... A jde to nastavit, aby ji to hrálo pořád dokola a dokola a dokola, jen tu jednu..., *An Angel* se jmenuje...“ Diktafon začal hrát.

Merlin se otrásl a jako by se schoulil: „Tušil jsem, že udělám dobře, když se na tohle zeptám právě tebe, Patejli, v jistých směrech jsi opravdu... kreativní.“

„Jak ale zařídit, aby to Spasitel nerozšlapal?“ zablokoval jsem ovládání. „A musíme to vymyslet rychle, na mě už to působí - za chvíli začnu slintat.“ Pod dojmem té hudby se neklidně převalovala i hlava Ollieho Parkera.

„Dej to co možná nahlas a podej mi to,“ řekl Merlin.

„Prosím?“ zaraženě jsem se na něj podíval. První požadavek mi problémy nedělal. Tedy dělal, ale snad to přežiju. Druhý mi připadal nemožný.

„Mělo by to jít. Podstata toho přístrojku nemá kořeny ve zdejších Čase, měl by proniknout ke mně do pole - když se budeme hodně snažit.“ Merlin opřel dýmku o Ollieho hlavu, vstal, předpažil obě ruce a prsty složil do koncentračního gesta. Tvář mu zkameněla a bělma se rozežhnula. Prsten také.

„Hod' to! Vší silou! Ted'!“ hlas měl seškracený vypětím.

Poslechl jsem.

* * *

An Angel zaškobrtl a vzápětí opět začal. Měl jsem diktafon zpátky v ruce a Merlin vyčerpaně dosedl na lavičku.

Ruka mi mravenčila násobenou pravděpodobností - neměl jsem v ní totiž ani tak diktafon jako malou kouli sametové tmy. Z černi slabě prosvítal displej - ale jenom čísla, nic víc. Jako by je někdo vepsal do prostoru, byla vidět z každého úhlu. Koule mi visela několik centimetrů nad dlaní, a přestože jsem s ní mohl volně manipulovat, neměla žádnou hmotnost.

Pokusil jsem se objektu dotknout, ale prst se mi zastavil stejných pár centimetrů nad ním, jako byla dlaň pod ním. Zkusil jsem stupňovat sílu až k maximu, ale pole jsem stlačil sotva o desetinu milimetru - a i to jsem si spíš nalhával. Vzápětí jsem si všiml ještě něčeho: Přísahal bych, že na displeji před deseti vteřinami bylo 16 h 58 m 10 s. To než jsem diktafon hodil Merlinovi. Ted' ze tmy svítilo 16 h 58 m 25 s. A určitě uplynulo deset vteřin, ne patnáct. My z klanu Pilotů vnímáme čas s přesností desetin sekundy.

Merlin roztahal dýmku a shrbená záda se mu narovнала. Zase jako by mi četl myšlenky: „Posunul jsem tu věc kousek do budoucnosti. Takže to, co slyšíme, vlastně zazní až za chvíli. Za pět sekund, na vaše počítání času. Stínové... pravděpodobnostní pole tvoří rozhraní pro čas uvnitř a čas venku. Zvuk hudby a obraz hodin je jediné, co stínem pronikne. Tak jsem to určil.“ Merlin zapukal: „Ta čísla by Zářícího mohla také zaujmout - čas nikdy neběží pomaleji, než když ho pozoruješ zakletý v hodinách.“

Teprve ted' mi zcela došlo, co Zářícího Spasitele v příštích třech stech dvaceti letech čeká. A bude se přitom dokonce moci dívat, jak věčnost odtikává. Pomalu - pomalu - pomalu.

„Nemůže se zabít? Sebevražda?“

„Je to bůh. I nesmrtelnost má své nevýhody,“ Merlin vstal a žiletkovité zuby se opět zaleskly. Zachytil jsem hlášení jednoho z vojáků, že slyší zpívat Kelly Family.

„Ted' už je to jen na tobě, Patejli,“ Merlin zvedl Ollieho hlavu a namířil na mě troubelí: „Nevím, jak dalece jsi se Zářícím Spasitelem vešel v kontakt, ale mohu-li ti radit, zdrž se uvnitř co možná nejméně. Nemá smysl s ním bojovat. Nemáš šanci zvítězit.“ I přes jeho kamenný obličej jsem vycítil znepokojení. „Nemohu dovnitř s tebou,“ přiblížil ruku k okraji svého transportního pole, „a i kdyby ano, nemohl bych ti pomoci. Já tady v tom Čase neexistuji a tak nic, co

sem patří, nemohu ovlivnit. Ani nesmím. Vyjma tebe nebo toho přístroje, ale ani ty ani ta věc nejste odsud.“

„Tak jo,“ pomalu jsem se zvedl ze studené lavice a kolena mi vrzala.

Sundal jsem si pláštěnku, opřel brokovnici o trám, pověsil na ni pásy s náboji a na okamžik se zarazil. Ale nějak nebylo co říci.

* * *

Jak jsem šel ke šlupce, místo tradiční radosti se ve mně (celkem pochopitelně) vzrůstal pocit ohrožení. Obvykle tak příjemná samotová čern přímo sálala hrozbou a rozmočené listí mi pod nohama čvachtalo stále pomaleji.

„Pospěš si,“ netrpělivě mě pobídl Merlin a koutkem oka jsem zahlédl, jak si nervózně točí síťovkou s Ollieho hlavou.

„Tobě se to řekne, chytráku,“ zašeptal jsem. Navíc mne šíleně rozčiloval řvoucí *An Angel*.

* * *

Pak už nebylo kam jít, oblý bok šlupky jsem měl na dosah. Chladná pravděpodobnostní tma. Třikrát jsem se zhluboka nadechl, natáhl ruku...

* * *

Do očí mi vybuchla jaderná zbraň.

Přechod ze tmy do tak naprostého světla se snad nedá zažít jinde, než vystoupit uprostřed hvězdy.

Rekonstruované oko zkolabovalo, kybernetické zablikalo na samé hranici přetížení, ale přizpůsobilo se.

Veškeré vnitřní zařízení šlupky zmizelo. Včetně příček rozdělujících kabiny, podlahy a čalounění. Zbyla jen holá vejčitá temnota pravděpodobnostního pole, a i ta jako by zářila tím příšerným zlatým světlem. Uvnitř se vyskytovaly jen dva objekty: V nejnižším bodě šlupky ležela koule ne větší než pěst - viděl jsem ji jen proto, že to byla jediná věc, která vrhala stín. Odhadl jsem to na veškerý bývalý inventář, a musím říct, že takový stupeň komprese bych zažít nechtěl.

Tou druhou věcí byl Zářící Spasitel.

Tkvěl pro změnu v nejvyšším bodě a vydával to strašné světlo. Ani mé kybernetické oko nedokázalo přesně rozpoznat, jak vlastně vypadá. Vnímál jsem jen jeho zlatý pohled a to, že už v nejvyšším bodě netkví.

* * *

Podle toho jak akceleroval, se rozhodl vyrobit ze mě druhou kuličku, a asi podstatně menší než tu první.

Byl to zlomek zlomku okamžiku, ale přiznám se, že jsem během něj zažil strach, jaký doposud ne. Bylo to umocněno tím, že Spasitel nevydával žádný zvuk a Kelly Family vzhledem k rychlosti děje zamrzli v nekonečně dlouhém bručivém tónu.

Švihl jsem diktafonem a zároveň - zcela instinktivně proti svítící nestvůře vykopl. Nikdy nebylo použito tak směšného poměru sil. Jako bych se chystal zastavit tankovou brigádu párátkem.

Toto všechno se odehrálo během první desetiny sekundy, ve které jsem se objevil uprostřed šlupky, a po kterou jsem padal k jejímu dnu - jak už jsem se zmínil, spolu se vším zmizela i podlaha s kobercem.

Kelly Family stále nedokončili ten jediný tón.

* * *

Zářící Spasitel do mé vykopnuté nohy narazil jako buchar. V děsivých očích jsem poznal, že přesně ví, kdo jsem.

Aby nevěděl.

Zrychlení nárazu mi nalisovalo vnitřnosti mezi žebra a nějakým divným, do té doby neznámým smyslem jsem vnímal zvláštní (zroveň velmi vzdálené i velmi blízké) temné výbuchy.

Alespoň něco temného, v tolika světle.

* * *

Bok šlupky se blížil, jako bych se na něj řítíl nabodnout na špici útočného bombardéru.

Naštěstí jsem k němu byl zády.

To uplynula druhá desetina vteřiny.

Kelly Family stále nedokončili ten bručivý tón.
Pak jsem do toho boku narazil.

* * *

Zářící Spasitel ale v rozrušení zapomněl na takovou *drobnost*: že mé tělo je jedna ze tří pevných hmot, ke které se tato pravděpodobnostní singularita chová poněkud jinak než k veškeré hmotě ve všech vesmírech, co jich je. A naštěstí jsem stihl skrčit nohy a zrušit kontakt.

Objevil jsem se tradičních třicet centimetrů nad povrchem a tváří dolů se zasekl do promočeného listí. Bručivý tón Kelly Family sice zmizel, ale kolem něco strašně syčelo a páchlo spáleninou.

* * *

Než jsem zvedl hlavu, uběhla dvacetkrát delší doba, než jsem strávil ve šlupce. Přestože jsem tam byl jen dvě desetiny vteřiny, jako bych tam byl rok.

„To šlo nějak rychle,“ řekl Merlin. Pořád si točil síťovkou s Ollieho hlavou a jen za tu krátkou větu jí otočil třikrát. Co jsem byl uvnitř, tak sotva o pětinu.

* * *

„Měl jsem trochu chvat,“ zvedl jsem se na kolena. Z listí kolem stoupala pára a na obličejí jsem měl připečeného něco jako herbář.

Poslední trosky mé bundy zmizely (vyjma zbytků rukávů omotaných řetězy), krunýř jen žhnul, a tam, kde ho prorazily Vertolovy údery, žhnula má kůže. Ani jsem nemusel dlouho pátrat, abych zjistil, že ty temné výbuchy byla baterie v piezogunu plus náhradní baterie. Spasitel nejen svítí, ale je i docela *žhavý*. Nevím, z čeho jsem se vzápětí zpotil víc, jestli z toho, jak mi teplo pronikalo do organismu, nebo z toho, že mohl vybuchnout i plamenomet. A steyr! A že pořád můžou!

Odhodil jsem rozpálené zbraně do mokrého listí - syčely jako hnízdo hadů, detonace naštěstí žádné.

Pak jsem se otrásl, a ještě jednou a ještě jednou: Kdyby se Zářící Spasitel ovládl a chytil se mě, místo aby mne jen hrnul jako buldozer, mohl už být venku.

„Tam mě hned tak nikdo nedostane!“ Postavil jsem se a oprašoval ze sebe listí. Opravdu oprašoval. Žárem i za ten okamžik vyschlo na troud.

Merlin zastavil síťovku a přešel ke mně. Ani tak nepřešel, jako se vznášel nad povrchem - spolu s lavičkou a spolu s kouřem z dýmky:

„Děkuju, Patejli. Opravdus mi pomohl. Uvidíme se,“ zvedl ruku a začal se i s lavičkou a kouřem dramaticky rozplývat do tmy.

„Počkej! Musíš mi vysvětlit...!“

„Kdo v tebe věří, živ bude navěky!“ ozvalo se z měňavého obrysu.

„Jděte všichni do hajzlu!“ švihl jsem horkými řetězy na předloktích.

„To je nějaký vděk?! Jenom mě používáte na špinavou práci! Všichni!“ Ale to už jsem jen křičel do lesa.

Děšť, který, co jsem seděl pod střechou svatyně, ustal, se hlasitě rozšuměl a rozpleskal.

* * *

Motory bratrských strojů stále hučely, jako by se jejich velitelé nemohli rozhodnout, jak dál. Vzápětí se ozvalo mohutné zaburácení a zvuk se kupodivu začal vzdalovat.

„Co se zas děje?!“ zatápal jsem frekvencemi, ale Bratři nevysílali. Až mě z toho zamrazilo - v takovémhle tichu obvykle přicházejí průsery.

Padl jsem na kolena a začal z listí hrabat zbraně. Steyr měl natavenou pažbu, a plamenomet byl očouzený, ale na to by měl být zvyklý. V rychlosti jsem prohlédl glocky a oba to vydržely bez úhony jen byly trochu horké, a bohužel mi do obou zůstalo přesně sedm nábojů. Žádný v jednom, sedm v druhém - dobrá zpráva byla, že je bezpečnostní zásobník v teple nezneškodnotil. Když jsem se pokusil nabitou pistolí zacvaknout do předloktního pouzdra, rozpadlo se na kusy.

„Himl!“ zastrčil jsem obě zbraně za opasek. Děšť mi tekl pod krunýř a jediný zisk dnešního večera byl, že ta příšerná Magdina košile žárem ztratila barvy.

Rychle jsem přeběhl do svatyně a sebral brokovnici a pásy s patronami.

Rázem jsem se cítil lépe, ale ne o moc. „Aspoň tady neprší,“ řekl jsem do tmy - všiml jsem si, že věčný plamen za podstavcem s modelem Knihy Pravdy opět hoří a že se mi pomalu začíná vzpamatoávat i rekonstruované oko - chvíli jsem se bál, že mi ho zlaté světlo oslepilo. „Jak jsem na tom?“ znovu jsem oslovil tmu. Byla to jen řečnická otázka, protože bylo jasné, že ne moc dobře. Rozbitý krunýř na mě plandal, z nohy, kterou jsem kopl do Zářícího boha, mi ohořel kus nohavice (kalhoty, byť drobet zuhelnatělé, naštěstí držely - přece jen to promočení v kanále nebylo úplně na škodu), a cítil jsem se poněkud slabý. Teplo, které můj organismus absorboval, sice rychle vyzařovalo, ale pořád ho bylo nezdravě dost.

Vrátil jsem se ke šlupce a posbíral řetězy z bundy; už byly studené.

Jednou jsem se málem opřel o pravděpodobnostní tmu, a to mi opravdu zatrnulo.

Ve svatyni jsem pomocí řetězů vyspravil rozbitý nárameník krunýře a jakž takž jimi zacelil i ostatní otvory - obtočil jsem si je kolem trupu. Navrch jsem přidal pásy s brokovými náboji a pláštěnku, a přitom přemýšlel, co dál - vůbec se mi nelíbilo, že se Bratři tak najednou stáhli. Ze mě strach neměli, mě tu čekali. Roztrhl jsem poslední článek řetězu, zahákl ho, aby neplandal, stiskl a poskočil, jestli neřinčím.

Trochu ano, ale co se dá dělat.

Spoléhal jsem, že mi Merlin odpoví na mnoho otázek, že mi poradí, jak se vrátit do mého Času nebo tak něco. A přitom ani to *tak něco* ne.

Pomoz nám Patejli, chyt' čerta za rohy. Přežils to? Fajn! Zase se ozvem, až něco budeme potřebovat.

Jako vždycky.

Co dál... Věděl jsem jen, že bych měl urychleně vypadnout z tohoto proklatého lesa. Ve městě budu jakž takž krytý, tady klidně můžou použít i atomovou bombu. A rostl ve mně pocit, že bych měl vypadnout *ztraceně rychleji než urychleně*, jsou i horší věci než atomové bomby. Jak jsem se dostrojoval a pořádně si upevňoval zbraně, začínal jsem cítit cosi jako paranoi. Jako by se na mě zezadu někdo díval.

Hnusný pocit.

„Přece se neotočím,“ připínal jsem si steyr k řetězu. „To mě ten zatracenej Spasitel pěkně načal. Nebo *An Angel*? A navíc si začínám povídat sám se sebou!“

„Patejli, Patejli. Že bys ani nepozdravil? Starou známou?“ ozvalo se přesně z těch míst, co jsem měl pocit, že mne z nich někdo pozoruje, a co jsem se zapřisáhl, že se tam neotočím.

* * *

„Ztrácíš rychlost, hochu,“ řekla Veronika Braunerová. Stála tam v listí, na sobě dlouhý černý plášť, nad hlavou černý deštník. Tvářila se a mluvila asi tak, jako bychom se neviděli dvě hodiny. Ne tisíc let.

Veronika Braunerová. Já jsem pro změnu nějak neshledával slov. Začínalo toho na mě být skutečně přespříliš.

* * *

„Veroniko,“ řekl jsem nakonec (a také docela klidně - jsem frajer!), „co tu pohledáváš? Myslel jsem, že tě tenkrát zabili. Jedenáct set padesát let to pomalu bude.“

„Málem ano. Ale měla jsem štěstí,“ jak ke mně pomalu šla, její bledý obličej se pod deštníkem usmíval. Pod střechou svatyně deštník sklapla a rukou si pročísla vlnité černé vlasy.

„To musí být sakra štěstí, přežít takovou dobu.“ K mému vlhkému přiškvařenému smradu se přidala jemná vůně jasmínu.

„Bylo to *sakra štěstí*, když uvážím, že mne tehdy jeden hajzl nechal samotnou, uprostřed lesa, uprostřed mrtvol. Na začátku věků.“ Už se neusmívala.

V prvním okamžiku jsem si myslel, že nějak ošálila čas, podobně jako já; přece jen měla jakéstakés schopnosti vládkyně Pravděpodobnosti. Ale teď jsem si pořádně prohlédl její obličej - vůbec se nezměnila - pravděpodobnostní spánek by ji trochu upravil. Je to pořád ta samá Veronika Braunerová, s kterou jsem tenkrát procestoval půl světa, celou Sluneční soustavu a skončil s ní v devátém století. Akorát teď nevypadala, že by chtěla interview, natož mi zachránovat život.

V její tváři nepříbyla jediná stopa času, jediná vráska - spíš jich ubylo; ale když jsem se jí zahleděl do očí, všechny ty roky tam byly, jedenáct a půl století, jedno za druhým.

Takže je to jasné.

Trhl jsem závěrem brokovnice.

„Ale Patejli, přece bys po mně nestřílel.“

„Proč ne?“ prst na spoušti se mi bůh ví proč zastavil.

„Prof ne?“ posměšně zašišlala přes špičáky trčící do půli brady. V té chvíli se kolem prudce setmělo a já rázem věděl, z jakého důvodu se Bratři stáhli. Je, na rozdíl ode mne, někdo varoval.

Zubaté společenstvo od Červeného kohouta získalo smrti z mých rukou schopnost létat. Vznášeli se kolem svatyně a i ve tmě vrhali stín.

„Pofdrať tatínka Patejla, Menone,“ usmála se Veronika.

Nebyl to hezký úsměv.

* * *

Vyjma posádky Zuřivce a barmana tu byli všichni - snesli se z korun stromů jako smrt. Na okamžik mi připadali neskuteční, ale když dosedli, pod nohama jim začvachtalo listí, a všiml jsem si, že jim po tvářích stékají kapky deště. Jinak vypadali i na mrtvé dost děsivě. Přestože jim jako všem mým mrtvým zůstalo jen to zranění, které je zabilo, přece jen jsem je zmasakroval piezogunem. Někteří měli okraje černých ran stažené ocelovými svorkami, jiné si vzala do prádla nějaká ofenzivní švadlena s dratví.

„To ses dostala do pěkné společnosti, Veroniko,“ řekl jsem, když Menon nepozdravil.

„Pěkná nepěkná, žiju. Ale ty už dlouho nebudeš! Parchante!“ zuby jí vzteky znovu vyjely, ale aby mohla mluvit, zatáhla je. Nepříjemný pohled, ale ve společnosti létajících mrtvol mi to ani nepřišlo. „I kdybych ti odpustila, žeš mne tady tenkrát nechal, teď ses spolčil se Zahartofovými Lovci, a navíc jsi zranil mého otce!“

„Zpomal, tvého otce ani neznám,“ cítil jsem se dotčeně.

„Vertola! Kdo myslíš, že mne tehdy zachránil!?“

„Což mne tedy příliš nemrzí - tím myslím to zranění. Za to, že tě zachránil, mu patří můj věčný dík.“

„I kdybych ti odpustila...!“

„Opakuješ se. Buď mi odpusť, nebo to budeš pořád omílat a až do smrti mi vyčítat, že jsem tě tu tenkrát nechal.“ Kousl jsem se do jazyku, ale už to bylo venku.

„A to si piš, že to *nebude dlouho trvat!*“ odpálila smeč. „Jen se tě ještě potřebujeme na něco zeptat a pak už konečně zmizíš ze světa, zrůdo!“ Prý zrůdo! Od ní to teda sedí.

Intenzivně jsem přemýšlel, jak to jen říkal Merlin o mrtvých: „Zkusils jim někdy rozkázat?“ „Na ni! Zabij ji!“ použil jsem na Menona nejpůsobivější modulaci, jakou umím, a ukázal na Veroniku.

* * *

Zamotaný v drátěné síti jsem zasmušile přemítal, proč asi to „Zkusils jim někdy rozkázat?“ nefunguje vředycky.

Létající mrtvoly nade mnou měly tak naprostou převahu, že jim ani nestálo za to mě odzbrojovat. Na rozdíl ode mne je Veronika ovládala docela snadno - byly jako na dálkové ovládání, a do drátěného pletiva mne zabalily během pár sekund.

„Poletíme?“ postavila se přede mne a roztáhla deštník; vůně jasmínu zesílila. Menon a Ulrica mne drželi ve vzpřímené poloze.

„Proč ne. Když dostanu bonbón, aby mi nezalehlo v uších,“ ležérností jsem se pokusil napravit chatrný dojem, který zanechala má sebeobrana.

„Ano.“ Zablesklo se a hlava mi odskočila dozadu.

„Bonbón, ne bombu, ty hloupá,“ usmál jsem se. Veroniku ten kop určitě bolel víc než mě. Malé vítězství, ale zahřálo u srdce.

„Těš se, Patejli, jen se těš,“ řekla takovým prázdným hlasem, z kterého se mi div nezauszlovaly vnitřnosti.

* * *

Myslel jsem, že to s tím létáním byl vtip, ale Menon a Ulrica zahákli prsty do ok sítí a vznesli se, jako bych nevážil poctivých dvě stě osmdesát kilo.

Veroniku za boky (uctivě) třímala Celesta a letěla s ní tak, aby na mne pohledná nestvůra viděla. Veronika držela deštník před sebou, aby jí nepromokly vlasy.

Mrtví letěli těsně pod mraky, v aerodynamickém klínu jako ptáci. Tma byla hustší než hustá a přšelo víc než před chvílí.

Vítr hvízdal a kapky mi hlasitě pleskaly o obličej; byl to zvláštní pocit, neslyšet motor, nevidět křídla, nic. Kdyby někdy někdo vymyslel ultralight na mou váhu, řekl bych, že je to jako letět ultralightem.

Jednou si takovou létací mrtvolu pořídím, nakreslím jí na čelo výsostné znaky klanu Pilotů a budu plachtit nad širým světem, plachtit... Zatřásl jsem hlavou. Tu myšlenku před okamžikem jsem myslel zcela vážně. Tím pádem se mnou něco není v pořádku. Obraz temného lesa dole ubíhal tak nějak nakřivo, nemohl jsem pořádně zaostřit a v mysli mi místo nápadů, jak se zachránit, rotoval obraz, jak mrtvole po čele malují výsostné znaky.

Pak jsem poprvé od doby, co jsem byl přikován v kobce, podruhé, co mne v devátém století Vertol bacil lukem, a potřetí, co mne policejní chirurg předělal na monstrum, upadl do bezvědomí.

Vznášel jsem se nad obrovskou prázdnou plání a bylo naprosté ticho.

Nevnímal jsem vítr, ani jestli je teplo nebo chlad, a neviděl jsem své tělo. Kupodivu mne to vůbec neznepokojovalo.

Plán byla posetá nevysokými dunami šedého písku, mezi kterými rostly trsy bledé, neduživé trávy. Nebe bylo nízké a hnala se po něm šedočerná oblaka se sinavě žlutými okraji. Podle všeho bylo chladno a větrno - tráva se vlnila a zrnka písku tvořila na hranách dun závoje.

Ta plán zas až tak prázdná nebyla.

Po větru totiž *cosi* bylo. A ani ne tak *bylo*, jako spíš to tam *tkvělo*. Asi tři kilometry přede mnou se *to* roztahovalo ve vzduchu jako gigantická opona. Nahoře *to* mizelo v mracích, a šířku jsem odhadl na deset kilometrů. Nebýt kvalit mého zraku a téměř neznatelných duhových odlesků, nikdy bych si *toho* nevšiml.

Opona.

Co je asi za ní. Pomalu jsem se k duhovému přeludu rozlétl a cítil, jak z něj sálá cizota.

Pak jsem si všiml pravidelných útvarů vyčnívajících mezi dunami. Byly to malé ploché, dokonale maskované pevnůstky - prozrazovaly je jen souměrné stíny. Ačkoli vypadaly pustě, věděl jsem, že v nich jsou - kupodivu lidé a že z duhové Opony cítí tutéž cizotu jako já. A že mají strach.

Pevnůstky byly rozmístěné v několika liniích, které držely celou šíři Opony. Přestože to vypadalo zdánlivě chaoticky, z větší výšky byl vidět řád - pevnůstky se mohly vzájemně krýt a na několik malých vždy připadala jedna větší.

I když jsem vítr stále necítil, začínal jsem ho slyšet - hvízdání a syčení v trávě, šumění písku. Muselo být opravdu chladno, z mraků se snesla řídká sněhová přehánka - vločky mi prolétaly neviditelným tělem i neviditelnýma očima. Sníh vířil spolu s pískem a byl proti jeho šedi až neskutečně bílý.

Vzápětí se ozval ZVUK.

* * *

Napadlo mě, jaká je to fráze, ale ten ZVUK opravdu vyplnil veškerý prostor - chvěl se, pulzoval, žil. Přestože jsem dokázal rozeznat, že přichází z Opony, nedokázal jsem rozeznat, kdo nebo co takový ZVUK může vydávat; věděl jsem jen, že ho lidé v pevnůstkách slyší také. Jejich strach se znásobil a stoupal ke mně jako proužky průzračného dýmu.

A Opona se rozvlnila.

* * *

Nejdřív po celé výšce přeběhlo několik silných duhových odlesků, dál se vlnila jen těsně nad zemí. Takhle z odstupu to vypadalo, jako by někdo spodní lem obšil tmavým, ale blýskavým tkalounem. Zaostřil jsem a nepřekvapilo mě - když chci -, že na ty kilometry vidím stejně, jako bych se vznášel těsně u Opony.

Nebyl to tkaloun.

Byli to Protivníci.

* * *

Procházeli v celé desetikilometrové šíři duhové cizoty, řada za řadou, a tak těsně vedle sebe, že vypadali jako jednolitá masa. Byli oblečeni do bojových obleků, na ramenou zbraně s krátkými bachratými hlavními a širokými zásobníky, u opasků tak oblíbené dlouhé nože připomínající sekáčky na maso. To blýskání zdánlivého tkalounu byly odlesky kalného světla na nerezových čepelích.

* * *

Instinktivně jsem poodlétl dozadu, pak překvapeně dopředu - byli to sice Protivníci, ale zároveň na nich bylo něco divného. Pokusil jsem se zaostřit ještě lépe a zorné pole mi vyplnila hlava jednoho z nich.

Vím velmi přesně, jak vypadá Protivník zblízka. Ale tenhle byl jiný: místo čirých tmavých očí, které jsem tolikrát viděl pukat pod nárazy střel, měl cosi jako strnulé, bíle zakalené polokoule. Zaostřil jsem na celou postavu, a opět: vím přesně, jak se Protivníci na svých pětikloubých nohách pohybují - tenhle místo obvyklé pružnosti kráčel podivně strnule, tak jakoby gumově. Co ale hlavního: místo modrošedé, měla jeho kůže bílošedou barvu. Přesně tu samou, jakou měl potah Elviřina bubínku, co na něj před útokem hrávala klanovou hymnu. A dárce potahu byl jednoznačně *mrtvý*.

* * *

A tak vypadali všichni.

Byly jich miliony a miliony a šla z nich hrůza. Ten všeobjímající ZVUK byly jejich pravidelné, neodvratné kroky.

* * *

Pevnůstky pode mnou ožily. Z menších vyjely oblé věže s kulometnými dvojčaty nebo raketometnými svazky; někde se objevily roury velkorážných minometů. Z těch větších se vysunuly dlouhé hlavně kanónů. Celá pláň se naplnila kratšími či delšími stíny zbraní - všechny byly natřené šedomodrou barvou, takže stíny byly opět tím, co jsem ze své výšky viděl nejlépe - všiml jsem si, že se pravidelně otřásají. Pravidelně spolu s pulzujícím ZVUKEM. Pod miliony

a miliony dopadů nohou protivnické Armády se chvěla celá pláň, celý Svět; některé z méně stabilních dun se rozpadaly.

Přišlo mi na mysl, že vlastně ani nevím, co je to za Svět. Na druhou stranu, věděl jsem, že v těch pevnůstkách jsou lidé, lidé jako já.

Podíval jsem se do prázdna, kde mělo být mé tělo, a přestože tam stále nebylo, neochvějně jsem se cítil člověkem.

A Protivníci jsou vždy protivníci.

* * *

V tom momentě začaly všechny zbraně pode mnou chrlit oheň. ZVUK zmizel v řevu uvolněné energie a kvílení oceli.

* * *

Trvalo několik chvil, než první střely dolétly k masě nepřátel.

Během té doby jsem nějakým zvláštním smyslem pochopil, že pláň pode mnou je na Zemi a zhrozil jsem se. Souřadnice planety jsou nejprísněji střeženým tajemstvím lidstva. V základnách obsazených Protivníky jsem viděl stovky zmučených lidských těl a v prostoru vždy tkvěla jedna jediná otázka: *KDE*? Nikdo z těch mrtvých to nemohl říci, protože to nikdo nevěděl.

A teď jsou Protivníci tady.

* * *

Nejprve začaly vybuchovat granáty z velkých děl, vzápětí rakety všech druhů a nakonec miny z dalekonosných minometů.

Protivníky nešlo nezasáhnout, a bylo jich tolik, že se skoro vůbec neprášilo. Z míst výbuchů se valil jen dým a krev.

* * *

A dýmu stále přibývalo.

Pode mnou, kolem pevnůstek, kypěl šedohnědý, z protivnických řad černý. Množství výstřelů a výbuchů ozářilo celou pláň blikotavým, chorobně načervenalým světlem a vnímal jsem, jak se strach stoupající z pevnůstek přeměnil v zuřivost a nadšení. Zdálo se, že

zdrucující síle dělostřelby neodolá nic, ani sám Vesmír. Cítil jsem, jak se mne zmocňují podobné pocity.

* * *

Dunění pokračovalo nepřetržitě celou hodinu, pak náraz ustalo. Ticho bodalo v uších.

Vítr hnal kouř k Oponě, tak nejdříve odhalil očouzené hlavně kanónů a dýmající výmetnice raketometů. Vnímál jsem, jak lidé v pevnůstkách řvou nadšením: Z řidnoucího dýmu před Oponou se vypínaly vysoké útvary, které tam předtím nebyly - pahorky z roze-
rvaných protivnických těl.

Stoupala z nich pára.

Vzápětí dým zřídil ještě víc.

Rozoraným pískem prosáklým krví, mezi miliony padlých, se valila protivnická Armáda - vypadala stejně nekonečně jako před dělo-
střelbou.

* * *

V pevnůstkách pode mnou zavládlo smrtelné ticho a pláň opět opanoval ZVUK. Byl stejně silný jako předtím.

* * *

Za další hodinu bylo dobojováno.

Kolem pevnůstek se vršily mnohametrové hromady mrtvol proděravělé střelami - hlavně zadřených kulometů ještě slabě svítily žářem mrtvého železa. V pevnůstkách nepřežil jediný člověk - některé byly rozmetány na kusy, některé zemřely vinou účinnosti vlastních zbraní - lidé uvnitř se utopili v protivnické krvi, která mezi hrázemi z mimozemského masa vytvořila hluboká jezera.

A Armáda z Opony se valila dál, stejně nekonečná jako na začátku.

* * *

Cítil jsem se zdrcený a zostuzený. Hlavně proto, že jsem nemohl zasáhnout; mé tělo stále nebylo, kde mělo být. Zoufale jsem se vznášel nad čelem Armády a nadával.

Ani mé nadávky nebylo slyšet.

Pak jako bych v týlu ucítil drobné bodání. A poprvé jsem se ohlédl.

Pláň pokračovala i druhým směrem a dálka se pod nízkým nebem rozplývala v šerém mlžnatém nekonečnu.

Jen jedna jediná věc rušila chladnou prázdnotu písku, bledé trávy a sněhových vloček. Na oblém vrcholku vysoké duny stál válečný vůz.

Prastarý, černý, se dvěma loukot'ovými koly. Do vozu byla zapřažena dvě černá zvířata a každé mělo na čele šroubovitý roh.

A na voze stála bytost v dlouhém splývavém rouchu a její tvář ukrýval stín. Ruce měla založené na prsou a ze stínu žhnuly oči.

* * *

„Merline!“ zašeptal jsem a můj hlas byl stále ticho.

Merlin zvedl ruku a z kol vozu se vyklopily dlouhé zubaté kopy. Černí jednorožci zahrabali předními kopyty a vzepjali se. Písek zavířil a z nozder šla pára.

* * *

Vůz se rozlétl proti středu nekonečné a stále nekonečnější Armády.

* * *

„Ne!“ křičel jsem, ale má slova stále nežila. Dusot pádících zvířat zanikl ve ZVUKU, vůz překonával duny mnohametrovými skoky a Merlin stál se založenýma rukama a otřesy na něj nepůsobily.

* * *

Přestože jsem věděl, jak to dopadne, nedokázal jsem se nedívat.

Písečné přesypy se v rytmu kroků Armády sesouvaly a rozpadaly, a pahorky z mrtvých Protivníků se proti Oponě rýsovaly jako opravdové hory.

Když se jednorožci a Smrt srazili, odvrátil jsem se.

* * *

A vzápětí jsem se podíval zpět, protože ve ZVUKU se ozvalo něco nového. Znělo to jako hukot obrovské turbíny.

Merlinův vůz se hnál Armádou s neztenčenou rychlostí. Jednorožci s hlavami u země rozráželi Protivníky jako pluh a kosy v nich vytínaly krvavou cestu.

Ta se však těsně za vozem svírala a stín kolem Merlina jen zářil výbuchy - Protivníci, kteří byli nejbliž, pálili, dokud je kosy nerozselely na létající cáry. Nikdo z nich se vůbec nesnažil uhnout; nebojovali jako bytosti, ale jako mechanismy bez pudu sebezáchovy - jako mrtvoly.

* * *

Bylo to od pradávného kouzelníka statečné gesto, ale jít s párátkem proti tankové brigádě by mělo víc šancí. Kde už jsem tohle přirovnání jen slyšel? A kdy?

Armáda se valila dál a Merlinův vůz vypadal jako poslední bakterie v penicilínovém vesmíru.

* * *

Letěl jsem nad ním, dokud mne nezastavil strach sálající z Opony.

Celou tu dobu se proud Protivníků ani nezpomalil, ani neztenčil, ani jinak nezměnil. Nebyly jich miliony, ale desítky milionů, stovky milionů. Stejný pružinovitý krok, stejné kalné oči, stejná barva kůže, stejné strnulé tváře. Smrt.

Pak jednorožci narazili do Opony a vůz zmizel.

* * *

„Merline!“ Můj hlas opět nezazněl.

* * *

A vzápětí se stalo něco nemožného. Tak nemožného, že nic tak nemožného se nikdy nestalo. V jediném okamžiku - v *jednom jediném okamžiku* - přestali z celé desetikilometrové šíře Opony proudit další Protivníci.

Přestože ZVUK stále trval, pro mne nastalo nejdelší ticho v životě - tedy doufám, že žiju. Po Oponě přeběhlo několik duhových pruhů, pak se vydula a Merlinův vůz se vrátil.

Z jednorozců se kouřilo a Merlin zhrouceně klečel na starých, krví zčernalých prknech.

* * *

Pojal mne pocit, jako by se mi zhmotnilo tělo. Cítil jsem tmu a vlhký chlad a kolem zněly nějaké nepříjemné bručivé a hvízdavé zvuky.

Prudký otřes, a byl jsem opět nad plání.

* * *

Byla to ona a nebyla to ona.

Po Merlinovi a obrovské Armádě nebylo ani stopy; vítr foukal jako dřív, nebe bylo nízké jako dřív, mraky letěly jako dřív, svět vypadal studeně jako dřív, jen Opona byla mnohem, *mnohem* širší než dřív.

I duny pode mnou se změnily. Nejdřív jsem si nebyl jist čím, ale když si je mé oči přitáhly, zjistil jsem, že to jsou kosti. Miliardy a miliardy kostí navršených do obrovských kup a vrstev. Kostí Protivníků, kostí lidí, kostí bytostí, jaké jsem nikdy neviděl. Byly propletené zteřelými cáry maskovacích obleků, rozdrčenými krunýři, velkými zubatými střepinami, zkorodovanými zbraněmi a rozbitými přilbami. V kostech se tyčily ohořelé a prorezivělé stroje od obyčejných tanků přes trosky letadel po kovové obludy, vypadající jako pojízdné kopce. Všechny musely být zničeny už před dlouhými stáletími.

Přelétl jsem na jiné místo a mezi kostmi, kterých tady nebyly takové stohy a které byly jen a jen protivnické, jsem objevil rozdrolené zbytky betonových pevnůstek. Zohýbané a korozí ohlodané hlavně se skláněly k zemi a vítr jimi prosíval písek. Tady mezi lebkami a pěti-klobouými hnáty prorůstala tráva - na krvi prosáklé zemi se jí nedařilo nijak lépe než dříve a všude se točily drobné víry sněhu. Tentokrát byl ještě bělejší, protože písek ztmavl, jako by zrezivěl.

V zátylku jsem ucítil známé trnutí a otočil se.

Dnes to nebyl černý vůz a dnes pláň nekončila spojnicí šerého nebe a stínů. V dálce, přesně proti Oponě se táhlo... se *tyčilo...* *tkvělo...* Vypadalo to jako zubatá radlice buldozeru křížená se středověkým hradem - jen to bylo asi dvacet kilometrů široké a tři vysoké.

* * *

Na žádné z planet, které jsem kdy navštívil, jsem neviděl nic takového, tak nekonečného. Mozek se vzpíral přijmout, že je to dílo lidí a ne přírody; vnímání takových proporcí v takovýchto vztazích člověku prostě není dáno.

Jak si mé oči gigantickou stavbu přitahovaly, detaily už byly přijatelnější. Zdánlivě jednolitý povrch se drolil na bašty a palisády, kulometná hnízda, daleko předsunuté dělové věže, automatické rakety, kryté mosty, pozorovací stanoviště... Všechno bylo opotřebované bojem a věkem. Černý kámen byl ohořelý, natavený, místy rozbrázděný krátery - ty největší byly kdysi dávno pečlivě opravené.

Z některých věží jsem vnímal lidské bytosti. Ti lidé neměli strach, jen byli unaveni dlouhou, předlouhou ostražitostí a nudou.

A od Opony se ozval ZVUK.

* * *

Opět ten pocit těla.

Ležel jsem na zádech a do úst mi kapalo něco sladkého, něco plného energie.

Okolí vypadalo na středověkou mučírnu a páchlo jako každá mučírna. Na stěnách viseli lidé, které znám: Magde, barman Darkness, doktor Wright.

Všichni přikováni moderními lesklými řetězy. Oddechl jsem si: žádný středověk.

Temnota se vrátila.

* * *

Hory kostí zmizely a pláň pokrývaly mnohametrové závěje šedobílého prachu tančícího s větrem; mezi šedými víry se občas zjevovaly kupy šupinkovité rzi.

Opona byla na svém místě a tentokrát se proti minule nerozšířila. Ta gigantická pevnost tam vzadu také stále byla. Takhle z dálky vypadala pořád stejně, ale když jsem si ji přitáhl, byly to už jen rozvaliny.

Nějaká neskutečná síla vyrvala do jejích nepřekonatelných zdí otvory, od kterých se táhly praskliny jako v kameni zamrzlé blesky: Po dělových věžích a raketometech zbyla jen rez, a obrovské předsažené drápy na rozdělávání armád byly rozdrobené a zborcené. Po lidech ani památky - nepočítám-li hrsti zubů válící se na plošinách, po kterých vítr honil prach.

Ale přece!

Zachytil jsem slabou ozvěnu vědomí. U paty megazříceniny něco bylo, něco živého.

Rozlétl jsem se tam.

* * *

Co jsem spatřil, mnou otřáslo jako doposud nic.

* * *

Byl to pravidelný kruhový prostor, nad kterým sice vál vítr, ale nevířil v něm prach. Mezi travou a kupami malých bílých oblázků prosvítala šed' píska.

Nebyly to oblázky, byly to protivnické zuby. V jedné z kup ležel převrácený černý vůz a pod zlomenou ojí se na čtyřnohé kostře třepotala vyschlá kůže; z protáhlé lebky trčel šroubovitý roh.

Nad vozem se jako velké X tyčil kříž, spodní části břevna pevně zasazené do země. A na kříži, čelem k Oponě, visela bytost. Ro-

zedrané černé roucho vlálo s větrem, svěšená hlava ležela na prsou, a na mramorovém temeni se bělal slabý poprašek sněhu. Přesto jsem ten záchvěv vědomí cítil právě odtud.

Odněkud z dálky se ozvalo zaržání.

Byl to nejosamělejší zvuk celého vesmíru. Bytost na kříži zvedla hlavu a vyhaslé zraky se upřely do prostoru, jako by ve vírech prachu mohly zachytit jednorožcovu siluetu.

Svět se zachvěl a skrz vítr a mlžné závoje jsem spatřil Čas. Minulost, kdy prach na pláni byl kostmi a obrovská pevnost nezdolně tkvěla v základech z věčnosti.

Opona se vyboulila, duhové pablesky ozářily celou pláň a pak se kus cizoty odtrhl a vstoupil do našeho světa. Tvar podobný tornádu poznenáhlu přestal rotovat a nabral podobu obrovské, snad dvacetimetrové bytosti. Nebyla vidět než podle duhových odlesků na povrchu, nevrhala stín, ale i kdyby byla úplně neviditelná, i přes propast snu jsem vnímal její gigantickou, nepopsatelnou moc.

Bytost pozvedla paže a kosti kolem se rozpadly v prach.

Vize skončila a hlava ukřižovaného kouzelníka klesla. Otočil jsem se, ale zmizela i silueta jednorožce.

* * *

„... tak už se prober, parchante!“ něco mi ostře pleskalo kolem uší.

Oči mi naskočily a vypadly a znovu naskočily - viděl jsem strop. Mé tělo bylo zpět; bohužel zpět na stole v té středověké mučírně vybavené moderními řetězy, jejichž bohatě dimenzované vzorky mi obtáčely zápěstí, kotníky a střed těla. To pleskání byl Vertol nebo lépe řečeno tvář, přes které mne fackoval.

Zamlaskal jsem: „Dost! Už jsem tady!“ V puse jsem měl odporně sladko, ale jinak jsem se cítil až obdivuhodně dobře: Odpočatě, najeđeně, spokojeně - pokud se někdo připoutaný v mučírně může cítit spokojeně.

Rozhlédl jsem se, ale místnost byla dokonale stíněná, takže čip byl hluchý a slepý. Můj smysl pro čas mi řekl, že od okamžiku, kdy jsem se vznášel mezi mrtvými upíry nad daleronským lesem, uplynulo pět dní - to znamená, že jsem zaspal oslavy Nového roku. Škoda. Proč jsem ale s nějakými zubatými potvory létal nad lesem?

„Musím říct, Patejli, že jsem ještě nikdy nikoho neléčila s takovým odporem,“ do zorného pole mi vstoupila Veronika, v ruce stojan s infuzí.

Nos mi naplnila vůně jasmínu a na všechno jsem si vzpomněl.

„Z akční reportérky lékařkou?“ hlas mi chraplal, ale fungoval. „Co mi bylo?“

„V tvém případě spíš veterinářkou. Nevím. A nezajímá mě to.“

„Konec lichotek, k práci,“ řekl Vertol. Po strašlivém zranění bitevní sekerou nebylo ani stopy. Přejel jsem očima z jeho bílé gumové zástěry na zeď a ti tři tam stále viseli. Nikdo se o ně nestaral, takže pod Darknessem a Magde byly zaschlé louže výkalů a moči. Darkness byl v bezvědomí, Magde pluly oči a broukala si; jenom doktor Wright vnímal. Na něm jediném bylo zřetelně vidět, že práce odpovídající prostředí už začaly.

„Veroniko, zavolej Kláru, Cleopatru a Richarda Adolfa, ať to slyší, ať se nezdržujeme opakováním,“ řekl Vertol a přisunul mi k hlavě stolek s řinčivými nástroji.

„Nic jim neříkejte, pane Patejli! Nic!“ zachrčel doktor Wright. Vertol se otočil a jeho široká záda mi zastínila výhled. Doktor Wright sténavě vykřikl, a když se Vertol vrátil ke mně, Wright už nic neříkal a jenom se mu třásl tvář.

Dveře do kobky se otevřely a s Veronikou vstoupili tři další lidé - dvě ženy a muž.

Opravuji: nikoli lidé, upíři.

„Copatý mi šeredně lhal,“ nadzvedl jsem hlavu, „tohle že je nějaká genocida?! Zasloužil by zabít ještě jednou, *žvanil*.“ Nahlas jsem se zasmál. Snad proto, aby nebylo vidět, jaký mám strach.

„Věř mi, to ses zasmál naposled, Patejli,“ řekla Veronika.

„Smích léčí,“ řekl jsem.

„Dost!“ Vertolův hlas jen práskl. „Začneme.“ Zadíval se na mě: „Pověz nám všechno. Kdo jsi, odkud jsi, kdo tě poslal, proč tě poslal, proč ses spolčil s Lovci, jaký je tvůj vztah k Bratrům, jak se dá vstoupit do černého stroje v daleronském lese, jaký je tvůj cíl, prostě všechno. A žádné pohádky a triky, jaké jsi použil tenkrát na Veroniku!“

„To je dost na dlouhé lokte... A abych pravdu řekl, poslední dobou nerad mluvím.“ Po bledé tváři doktora Wrighta přelétla slabá vlna úlevy.

Po Vertolově rozhodně ne.

* * *

Za dvě a půl hodiny už jsem dvě a půl hodiny věděl, že ani doktor Seydelmann nevěděl o výsledku vyšších stupňů všechno. Vertol mi sice neodřezával kusy těla, ale s chirurgickými nástroji to skutečně umí.

Téměř výhradně používal dlouhý hrot z chrommolybdenové oceli, kladivo a svou nadlidskou fyzičku - skoro si s tím vystačil, přesně podle hesla: v jednoduchosti je síla. Bohužel jen *skoro*. Během další hodiny jsem se přistihl, že se docela těším, až se k chrommolybdenovému hrotu a kladivu vrátí.

Málem mě zlomil - problém byl, co mu mám vykládat jiného, než co už jsem řekl Veronice. Nebyl jsem ve stavu vymýšlet nějaké impresivní historky.

Naštěstí se přesně za tři a půl hodiny udělalo jedné z upírek nevolno a Vertol řekl, že by se tedy mohli jít najíst.

„Přeji dobrou chuť!“ zaskuhral jsem, když za nimi zapadly dveře.

* * *

„Jste v pořádku, pane Patejli?“

„Trochu nepřípadná otázka, doktore, nemyslíte?“

„Promiňte.“

„Nic se nestalo,“ nadzvedl jsem ruku a zahleděl se na vytahaná oka řetězů.

„Vy nejste svatý Peytl!“ ozvalo se vysokým rozčileným hlasem. Trochu jsem vytočil hlavu.

„Darknessi, jak jde život.“ Mladík má slova nevnímá. Rozum v jeho vytřeštěných očích jen kalně žhnul a spíš skomíral.

„Je pryč,“ řekl doktor Wright. „Vertol mu nemůže zapomenout tu sekuru, tak ho sem chodil trochu *větrat*. Jen taková zábava před spaním.“ Na obyčejného člověka musí mít být i jen zlomek Vertolova nasazení zničující účinky.

„Co ona?“

„Je pořád stejná, už v dodávce byla taková - co si tedy vzpomínám.“

„Taky si vzpomínám.“ Magde vložení ruky sice zachránilo život, ale jinak jí rozhodně neprospělo. „Jak to vlastně dopadlo?“ Snažil jsem se mluvit, abych zapomněl na bolest.

„Probili jsme se docela daleko, ale pak nás - zrovna když jsme střídali auta - dostali tady ti hajzlové. Pan Zahartof a Rollins unikli, mě a vaši dívku zajali. Chudáka Paladina rozsekali na kusy,“ Wright se odmlčel: „Bohužel, předpokládám, že jestli nezačnete mluvit, začnou mučit ji,“ znovu se odmlčel a zapolykal, „že patří k vám, je jedna ze dvou věcí, které ze mě dostali,“ zavrtal oči do podlahy, „omlouvám se, ale možná prozradím i víc. Nedokážu vydržet, co vy, a nedokážu se ani zabít. Tedy ne že bych měl morální zábrany před sebevraždou,“ rázně zvedl hlavu, „nejde to technicky,“ zacloumal řetězy.

„*Zhouba! Nemrtvá zhouba ovládá svět!*“ zaječel Darkness a začal se zmítat. Magdino broukání zesílilo.

„A jak jsem se sem dostal já?“

„Přinesli vás takoví... Jsou to také oni, ale jsou jiní, snad ještě horší,“ otrásl se Wright.

„Ano. Jsou mrtví.“

„*Královna Elfrida se vrací! Meč pomsty svítí - temnotou!*“ zaječel Darkness.

„Ticho!“ Modulace mého hlasu působí na tak nízkých úrovních, že poslechla i šílená mysl.

„Královna Elfrida, matka pravého lidu, matka alchymistů,“ zašeptal doktor Wright. V tom okamžiku se mi - jako bleskem - vrátily vzpomínky na bezvědomí a sny o Pláni kostí a Oponě strachu. Zacloumal jsem pouty a okamžitě musel začít myslet na něco jiného, jinak bych bezmocí zcvokatěl: V tom samém záblesku jsem pochopil, že to v žádném případě nebyly *sny*.

„Co jste to říkal?“ chytil jsem se Wrightova zašeptání jako pověstného tonoucího stébla.

„Nevíte, o kom je řeč, nemůžete vědět. Jste sice nejsilnější z nás, ale byl jste mimo organizaci, takže nemůžete... Ale máte právo vědět, teď...,“ chtěl říct teď, před smrtí, ale odkašlal si a rychle začal:

„Není to dlouhé. Královna Elfrida je naše pramáti. Její dva synové a dvě dcery byli prvními z nás, prvními z těch, kteří si později začali říkat alchymisté. Alchymisté proto, aby skryli svou odlišnost za podivínstvím pravých alchymistů, přičemž nutnost krytí a neko-

nečného boje nás časem donutila převzít i jejich vědomosti a dovednosti, až to jméno v pravé podobě patřilo jen nám... Tradice říká, že na královnu Elfridu vložil ruku svatý Peytl, a tím ji stvořil. O svatém Peytlovi se ve starých knihách píše, že byl prvním převtělením Ježíše Krista - v těch knihách je to psané rukou samotné královny Elfridy.“

„Jak víte, že je to její písmo?!“ Musel jsem promluvit, jinak bych musel začít ječet.

„Sám jsem ji mnohokrát viděl, jak píše.“

„Ona ještě žije?!“ zvedl jsem hlavu a řetězy zařinčely.

„Ne.“ Hlas doktora Wrighta byl najednou temný a plný nenávisti: „Bytost, sluha, kterého si upírka Sigrid vytvořila z šíleného psychopata, bytost, které se říkalo Masařka Piston, královnu zabila. Roztloukl jí perlíkem, od nohou, pomalu...“ hlas doktora Wrighta se zlomil, doktor zakašlal a pokračoval: „Ale teď máme vás, vy jste Velký Mistr! Jenom kdyby...!“ zacloumal řetězy a do toho cvakl zámek.

Dveře kupodivu nevrzaly jako každé správné dveře každé správné středověké mučírny.

* * *

„Vazelína je pokrok,“ řekl jsem.

„Prosím?“ podívala se na mne Veronika. Lépe řečeno, podívala se *nade* mne. Rány se mi sice už zatáhly, ale pořád na mne nebyl hezký pohled.

Tentokrát přišla jen ona a Vertol.

„Takže otázky jsou stejné,“ cinkl druhý jmenovaný chrommolybdenovým bodcem o kladivo. Rty měl tmavé, jako by pil borůvkovou šťávu.

„Dobře, něco málo vám povím.“ Vertol se zarazil a po obličejí se mu roztáhl vítězoslavný úsměv. „Povím vám o svém cíli, byť zatím nevím, jak ho dosáhnout. Možná vám to bude připadat banální, ale jde o záchranu světa. A je to nejen můj svět, ale i váš.“ Kde se ve mně ty fráze berou?

Asi jsem slyšel nezdravě mnoho projevů Velkého Otce. Ale jak to říci jinak, když je to pravda. „Potřebuju, abyste mě pustili, potřebuju bojovat. S Bratry, ne s vámi.“

Vertolův obličej se zkrivil. Na horním rtu měl spáleninu po mém prstenu, a když mluvil, mezerou po zubu mu syčel vzduch. Nevypadal, že mi věří: „To jistě, záchrana světa, ty vrahu. Jsi jen obyčejný Lovec, jedno odkud. A jsi ten, kdo zabil většinu mých lidí!“

„Dobro někdy nevypadá hezky. Co je to ale pár mrtvých, když zachrání miliony?!“

Tu poslední větu jsem asi neměl říkat, nebo ji aspoň lépe formulovat, protože Vertol si těch „pár mrtvých“ vztáhl na Červeného kohouta.

V odpověď mi zazvonily údery kladiva na špičák.

* * *

Kupodivu jsem bolest přivítal, nebyla tak strašná jako bezmoc, a tím, že jsem se na ni musel soustředit, mi na bezmoc pomáhala zapomenout.

„Vertole, jsi sobecký, krátkozraký a omezený parchant!“ vyrazil jsem ze sebe, když odložil bodec a kladivo a zašmátral na stolku s nástroji.

Veronika se odvrátila a já se musel soustředit už jen a jen na bolest.

Pohltila mne od hlavy k patám.

* * *

Asi za deset minut se Vertol vrátil ke kladivu a vnímání se mi trochu projasnilo. Už se ani nevyptával, jenom trápil; špičák si razil další cestu mým pseudometalickou prorostlým svalstvem. Když kladivo opět odložil, na okamžik si opřel ruce v bok, jako řemeslník po dobře vykonané práci.

Doufám, že tě ty haksny bolí!

On i Veronika se dívali mým směrem, takže to, že se dveře z chodby otevřely, jsem viděl jen já.

Místností zavanul mrazivý průvan.

* * *

„Ani dneska nevypadáte moc dobře, pane,“ řekla malá, trochu tlustá holčička. Její hlava sotva vyčnívala nad můj stůl a krátké culíky světlých vlasů trčely do stran.

* * *

„Co...?!“ vykřikl Vertol a bez rozmyšlení po holčičce švihl pěstí. Vzápětí se odrazil od stropu, pravou ruku vytrženou z kloubu.
„Jíííááá!“ zaječela Veronika.
Holčička se na ni nechápavě otočila.
V otevřených dveřích se zatmělo.

* * *

Veronika bodla proti holčičce prstem a Menonova mrtvola těsně následovaná mrtvolou Ulrice zaútočila.

* * *

Nebylo přesně vidět, co se děje, jen vzduch hvízdal jako kolem startujícího tryskového letadla. Pak se bojující klubko roztrhlo.

Menonova mrtvola se vznášela dva metry před holčičkou, která stála na Ulrice, jež měla všechny čtyři rozlámané končetiny zauzlované do příšerné vánočky.

Menon podnikl další výpad, ale snad během vteřiny boj skončil - Menon vypadal stejně zauzlovaně jako Ulrica.

Holčička se otočila na Veroniku a tvářila se pořád stejně - jako se tváří malé holčičky, když si hrají.

A dobře se u toho baví.

* * *

Vertol se během boje proměnil na nestvůru jako v Darknessu, vytrženou ruku (ted' spíš spár) zpátky v kloubu. Ale nezaútočil, jen zavířil místností a i s Veronikou zmizel.

Měli jediné štěstí, že kobka byla netradičně nikoli ve sklepení, ale ve věži, že naproti dveřím bylo okno a že umějí létat jaksí od přírody, aniž bych je musel zabíjet. Holčička to i přes svou rychlost nestihla,

a tak, když se vrátila zpět do mučírny, tvářila se, jako by jí někdo rozšlapal oblíbenou panenku. Podívala se na mě a pěstičkou si utřela nos.

„Ahoj,“ řekl jsem.

* * *

Vzápětí byla mučírna plná lidí. Znal jsem z nich jen Zahartofa, ale to stačilo. Měl to pod kontrolou. Myšlenky mi začaly ubíhat stranou a obraz se trochu roztrásl a vzdálil.

„Rychle! Sundejte je! A dělejte, než se upíři vrátí! Patejli, jste v pořádku?“ naklonil se nade mne a odmotával jednu smyčku řetězů po druhé.

„Snad ano. Snad to není nic vážného, jen to bolí. Potřebuju šaty.“

Zahartofův obličej tak trochu pulzoval a plul, hlas mi zněl z jiných míst než obvykle, a když jsem si zvedl ruku před oči, na to, aby byla moje, byla příliš daleko.

„Danielo! Přineste šaty a zbraně pana Patejla!“ křikl Zahartof přes rameno. „Zakopli jsme o to tady dole, říkal jsem si, že by se mohly hodit.“

„Kde vlastně jsme?“

„Bývalo to sídlo jednoho z nás, teď je to hrad. Turistická atrakce.“

„A jak jste nás našli?“ to už jsem seděl na stole a pokoušel se navléci do svých ohořelých kalhot a řetězy posvazovaného krunýře.

Daniela položila mé zbraně a odběhla k mužům, kteří právě odpoutali Magde.

„Mysleli jsme, že jste mrtvý. Pak jeden... představím vám ho později, je to takový... Prostě zachytil vaši mysl, jen krátce, ale naměrovalo nás to. Za dva dny ještě jednou, takže když jste se před pár hodinami probral, byli jsme blízko. Teď na vysvětlování není čas... Rychle, rychle!“ otočil se ke svým lidem, kteří pracovali na plné obrátky, a zpět ke mně: „Tak už se prosím dooblékněte! Nebo mám říci Daniele?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„To, že malá zvládla dva naráz, je spíš zázrak než pravidlo,“ kývl Zahartof k holčice, která na mě valila velké zelené oči a navíjela si culík na prst.

„Budu potřebovat spíš župan,“ řekl jsem. Nějak jsem se s těma předlouhýma rukama do všech těch věcí nemohl nasoukat.

* * *

Za deset minut už jsme byli v návěsu obrovského tahače, motor burácel a za zády nám mizela silueta starého hradu tyčící se na skále nad pobřežím oceánu. Ve vzduchu páchly hniјící řasy, jóda a sůl a pršelo.

V tahači byl operační sálek.

Brýlatý muž v zeleném papírovém přehozu právě prohlížel doktora Wrighta; Daniela ještě s jednou dívkou drhly ve sprchovém koutu Magde a já a Darkness jsme zatím čekali na odbavení. Zahartof sice rozkázal, ať mne vezmou prvního, ale udělal jsem gesto. Nebylo to ani tak gesto, jako jsem zbaběle nechtěl, aby se mi někdo hrabal v ranách. Než se ke mně doktor dostane, měly by se jakž takž zavřít.

Zatím jsem tedy jen tak ležel (na podlaze), zabalený do obrovského froté županu s červenooranžovými papoušky a pozoroval tu znepokojivou holčičku. Nebyla znepokojivá jen proto, že má v popisu práce zachraňovat mne z mučírén, ale hlavně proto, že jsem ji tenkrát u šlupky viděl zemřít.

Nebo neviděl?

* * *

Jeli jsme celý den.

Přestože elektronická čidla propátrávala každý kousek prostoru kolem tahače a automatické kulomety pod střechou byly v plné pohotovosti, nikdo nás nenapadl. Byl jsem umytý a ošetřený, a pod vlivem hypnózy mi bylo docela fajn. Na hypnózu jsem přistoupil, když lékaře málem trefil šlak, jak se do mne pokoušel tlakovým injektorem naprat sedativa, a když se mu to nakonec povedlo, zjistil, že na mne nepůsobí - ať jsem chtěl jak jsem chtěl, můj poblázněný organismus na morfin nereagoval. Doktor Wright spal, Zahartof byl vpředu v kabině a já lékaři nějak nedokázal vysvětlit, proč věda selhává. Pak následovala hypnóza. V obluzení už mi nepřišla nijak nepatříčná ani délka mých rukou, ani papoušci na županu.

S tmou jsme vjeli do periferních oblastí Londýna.

Pořád přšelo.

* * *

Zanedlouho nás zastavila policejní hlídka. Protože jsem měl hlavu položenou na podlaze, jasně jsem slyšel celý rozhovor.

„Pane řidiči, nevíte, že těžké nákladní vozy do Londýna nesmějí? Potažmo po šesté večer? A navíc v pátek?!“ hlas policisty se důrazně stupňoval.

„Dobrý den, konstáble,“ odpověděl mu náš řidič a do dunění motoru zašustil papír. Nejdřív jsem myslel, že to jsou peníze, úplatek, ale vzápětí jsem zaslechl scvaknutí podpatků: „Omlouvám se, pane, promiňte, že jsme obtěžovali, pane. Ještě jednou se omlouvám. Na shledanou, pane.“

Konstáblův hlas nezněl jen servilně, zněl i vyděšeně. Dost vyděšeně.

Motor zahučel a opět jsme jeli. V hlavě se mi tak líně převalovalo, co asi mohlo být na tom papíru, co vyděsilo ty v dnešní době tak všemocné policisty. Věděl jsem, že to vím, ale nemohl jsem si vzpomenout. Věděl jsem, že je to pro mne důležité, věděl jsem, že bych měl něco udělat...

Ale když ležet na zádech je tak příjemné.

Nic nebolí a myšlenky volně plynou. Žádná zodpovědnost, žádný konflikt, nic. Pozoroval jsem červenou ledku na elektronické jednotce kulometu ukotveného pod poklopem ve střeše. Zvolna blikala a myšlenky mi ještě zpomalily, ještě zpříjemněly.

Vnímal jsem, jak se vůz proplétá ulicemi, jak zpomaluje v těsných místech, jak tlumiče funí na nepevněných cestách - přitom jsme stále museli být v Londýně. Tlumiče funěly stále namáhavěji a docela dlouho, pak se uklidnily, a pak vůz zastavil. Brzdy hlasitě odfoukly a motor ztichl. Zahartofovi lidé sedící v autobusových křeslech v přední části návěsu se začali protahovat a vstávat. Jejich výstroj tiše cinkala a kontrolka na kulometu zhasla.

* * *

„Čas vystoupit,“ přišla ke mně Daniela, klekla si a pohladila mě po čele. Holčička, která se ode mne celou cestu nehnula, zavrčela, a Daniela ucukla, jako by se o mě spálila.

Stále jsem všechno vnímal, jako by se to týkalo někoho jiného, ale co zhasla kontrolka, trochu se mi projasnilo ne moc, ale dost na to, abych pocítil obavy.

Co dnes může vyděsit policajta?

„Bratři,“ zašeptal jsem. Neslyšel jsem se ani já sám.

* * *

Boční dveře návěsu se otevřely.

„V pořádku, doktore?“ Zahartof se vyhoupl dovnitř. Venku byla tma, zavanul studený vzduch a cupitání deště zesílilo.

„Snad ano. Jen pan Patejl je nějaký divný. Téměř na něj nezabral ani ten nový tlakový injektor, co jste mi doporučil, jeho oční transplantáty jsou naprosto nelegální, a neúčinkuje na něj dokonce ani morfin!“ lékař mluvil tak jakoby žalobně.

„Jo, doktore, ocitl jste se ve vybrané společnosti,“ Zahartof ho s *upřímným úsměvem* poplácal po rameni. Jak dlouho asi lékař přežije tenhle dlouhý a jistě královsky placený výlet.

„Ruperte?“ ozval se zvenčí hlas, který znám, „našli jste je?“

„To si piš, Rollinsi. To si piš. A pojď mi pomoci s panem Patejlem.“

Zahartof zřejmě nechtěl riskovat další zranění svých lidí, jako když se mne na hradě pokusili dva z nich zvednout, a asi nechtěl, aby tady někdo viděl, jak mne nese spolu s malou culíkatou holčičkou.

Opět mne naložili na dveře od mučírny (praktická nosítka na má kila), a když mne vynesli z tahače, Danielina kolegyně (Fiona se jmenuje) nade mnou rozevřela deštník. Jediné, co mne bůhvíproč uklidňovalo, byla přítomnost holčičky - nehnula se ode mne ani na krok.

* * *

Venku hořce vonělo hniјící listí z ořešáků a mokřý písek, který mým funícím nosičům křupal pod podrážkami. Procházeli jsme nějakým parkem a já se nezmohl ani zeptat, kde to jsme. Vlivem chlad-

ného vzduchu jsem se ale už zmohl na docela solidní znepokojení. Zase ta bezmoc. Někde za hlavou se mi ozývalo mnoho dalších kroků a v bubnování kapek po deštníku jsem slyšel Magdino postrašené brumlání s Danielu, jak ji uklidňuje jako malé dítě.

Ta Daniela je podezřele hodná, na tu si budu muset dát obzvlášť pozor.

Pak jsem pod lemem deštníku zahlédl štít velké staré budovy. U vchodu svítily dvě lucerny a pod nimi stály dvě ženy v dlouhých černých oblecích, na hlavách neskutečně podivné bílé rohaté čepice.

Když mne Zahartof s Rollinsem nesli po vyšlapaných schodech, lem deštníku se nadzdvihl a ve štítu jsem zahlédl ozdobný, časem už skoro setřelý nápis. Zachytil jsem poslední dvě slova:

... SVATÉHO SEBASTIANA

Ostatně, dalo se to čekat.

* * *

„Pan McCracken vás očekává,“ jedna z bílých čepic se nade mne naklonila: „Chudáčku,“ pohladila mne po tváři. Tentokrát jsme s holčičkou zavrčeli dvouhlasně.

Nad hlavou mi běžel zaprášený štukovaný strop a mosazné lustry. Pak mne pronesli mezi ozdobnými mřížemi, které by přes svou ozdobnost zastavily bitevního robota, a kroky mých nosičů ztlumil koberec. Jedna bílá čepice šla před námi, druhá oddirigovala zbytek lidí někam jinam.

Ještě dvoje mříže, minuli jsme několik příčných chodeb a schodišť a po jednom krátkém, ale širokém a kouzelně nasvíceném jsme sešli do podzemí.

Bílá čepice otevřela dveře a vstoupili jsme do místnosti, jakou bych čekal leckde, jen v církevní škole ne. Po zdech visela sbírka starých zbra...

„Konečně jste tady!“ vstal od psacího stolu vysoký muž ve světlem obleku.

Rázem jsem zapomněl na překvapení z místnosti.

Rázem jsem zapomněl na hypnózu a omámení.

* * *

Mé tělo bohužel ne. Takže místo abych vyskočil jako pružina, jen jsem se zatřásl jako umírající medúza.

Ten hlas jsem naposledy slyšel v jednom newyorském přístavním skladišti, zrovna když nade mnou přiklápěli víko plechové transportní rakve.

* * *

„Patejli, jak rád vás zase vidím,“ řekl pan McCracken, sehnul se a poplácal mne po rameni - prsten z červeného zlata se zaleskl. Tentokrát jsem zavrčel sám - holčička někam zmizela. Jako každý, když ho potřebuju.

„Položte ho tam,“ ukázal na jídelní stůl se silnýma nohama, „snad ho to udrží. Kde jste byli tak dlouho, Zahartofe?“

„Nemohli jsme je najít a nechtěli jsme vám volat, aby nás nezachytili,“ Zahartof se McCrackenovi snažil být rovný, ale McCrackenova nadřízenost byla zřejmá.

„Je tak málo času, *tak málo*... Proč je vlastně na nosítkách?!“

„Měl ho Vertol. Vyslychali ho.“

„Prokletá pakáž!“ McCracken se udeřil pěstí do dlaně druhé ruky: „Je vážně raněný? Kde je doktor Wright, potřebujeme, aby Patejl byl v pořádku...“, podíval se na hodinky, „*hned!*“ Jak zvedl hlavu, padlo mu na tváře světlo lustru. Měl je rozryté hlubokými vráskami člověka, který žije v nesmírném stresu. Dobře ti tak, hajzle... Proč ale proklíná upíry a chce, abych byl zdravý? To zas tak špatně nezní.

Zahartof vypadal trochu podrážděný: „Wright je také mimo. Ale nač ten spěch, sakra?!“

„Čerstvé zprávy,“ ukázal McCracken na pracovní stůl, na kterém ležel zažloutlý zkroucený pergamen. „A navíc, jestli jste Vertola nezabili, jako že ne, protože to byste mi řekl jako první, můžeme čekat útok. A brzo. A jste tu jen vy čtyři.“

Koho čtyři myslí, jsem netušil.

„Ua-ua-ua!“ podařilo se mi rozhybat alespoň čelisti: „McCrackene, zabiju tě!“ podařilo se mi i promluvit.

„Proboha proč?! Vy jste mu nic nevysvětlil?!“ McCracken se ode mne prudce otočil na Zahartofa.

„Co jsem mu měl vysvětlit?!“

„Vy to vlastně taky nevíte! Bože! A času je tak málo!“ McCracken si přitiskl ruku na levou stranu hrudí a jako by zestárl o pět let.

„Patejli, tehdy v New Yorku to bylo nutné. Musel jsem se spojit s upíry, nikdo jiný by vás nezajal. A musel jsem vás prodat Velkému Otcí. Získal jsem tak peníze, ale hlavně důvěru, a vy jste musel s pomocí doktora Seydelmanna dostat Zářícího Spasitele do pravděpodobnostní singularity. Věřte mi. Jinak to nešlo.“ Nakláněl se nad mnou a zase mi položil ruku na rameno. Pokusil jsem se ho kousnout.

„Musíte mi věřit, Patejli. nebo to všechno bylo nadarmo, *musíte* mi věřit a *musíte* být zdravý, jinak neodoláme, prohrájeme... Zahartofe, copak nemáte nějakého lékaře?!“

„Mám, najal jsem ho, ale je to obyčejný lidský felčar... Ne že by na lidech bylo něco špatného, promiňte, pane McCrackene.“

„Sem s ním. A ať vaši muži obsadí vchody a střechu. Sestro, vy dejte odvést děti do krytu a zavřete mříže. Rychle! Jestli zaútočí Vertolova monstra, nejspíš zaútočí i Bratři. Velký Otec mi přestává důvěřovat...“ těžce se sesul do křesla a jeho drmolivá slova se vytratila do ticha. To už Zahartof odmávl Rollinse splnit rozkazy a sestra v čepici odběhla.

Já jen skřípal zuby a McCracken jako by se každou vteřinu sesychal.

Zahartof pochodoval podél mého stolu a někde za zády mi tikaly starodávné hodiny a něco skleněně cinkalo. Nejprve to znělo jen jako tikání starodávných hodin a cinkání, postupně jako výbuchy.

Pak konečně přiběhl Rollins s doktorem.

* * *

„Musíte ho dostat na nohy, hned!“ McCracken se sebral a autorita z něj zas jen sálala. Nerozkazoval zle, ale tak jakoby velebně. Když se to umí, je to účinnější než bič.

„To by neměl být problém,“ doktor si posunul brýle, „když nezabral morfin, domluvil jsem se s pacientem na použití deaktivční hypnózy; je to nová věc - stupňovaný léčebný spánek - potlačí sice mobilitu, a přestože tento pacient neusnul, domnívám se, že bolest ustou...“

„Nemluvte! Dělejte!“ zařval Zahartof McCrackenova potlačovaná nervozita sálala místností jako temné sluneční světlo.

„Dobře dobře, však není třeba hned křičet,“ zabručel lékař. Už na sobě neměl papírový přehoz, tak si jeden vyndal z malého koženého kufírku.

„Bože, to ho chcete pitvat?!“ Zahartof jen pružil, zřejmě mu došlo něco, co mně ještě ne.

„Je to můj způsob práce,“ odsekl doktor a dál si metodicky přihlazoval suché zipy. Pak z kufírku vytáhl lesklou kuličku na provázku. Pomocí té jsem se nechal zhypnotizovat.

„Pane Patejli, prosím, pozorujte kuličku a otevřete svou mysl,“ na mne doktor mluvil naprosto laskavě. Zachrčel jsem a on mi rozhoupal kuličku před očima. Nad očima.

Otevřel jsem mysl a svět zčernal.

* * *

Za necelou vteřinu se lampy opět rozsvítily a já se mohl hýbat.

Končetiny se mi sice zdály pořád trochu dlouhé a bolest se vrátila, ale podle jejího množství má zranění regenerovala daleko lépe, než kdybych hypnózu nepodstoupil.

„Tohohle doktora si Zahartofe nech,“ přestože jsem chtěl vyskočit, dokázal jsem se jen posadit - s tím hýbáním to zas taková sláva není.

Stůl pode mnou zavrzal. „Kdo má moje zbraně? A oblečení?“ Přitáhl jsem si župan s papoušky. Zahartof opět kývl a Rollins odběhl. Na Rollinsovi bylo zřetelně vidět, že z mého dosahu odchází docela rád. Jak jsem si sedl, všichni v místnosti ode mne instinktivně poodstoupili. V tichu byly slyšet jen hodiny a to skleněné cinkání. Holčička seděla ve vyřezávaném křesle u dveří, kolena pod bradou, a hrála si s bílými kamínky. Cink-cink. Cink-cink.

„Tak, McCrackene, mluv,“ nechal jsem svůj modulovaný hlas zaznít a všichni opět ucouvli. „Nezabiju tě hned. Ne proto, co jsi řekl - to už vím od Seydelmanna -, ale protože zemřeli dva lidé, jen aby mi pomohli, a odkazovali se na tebe a tuhle školu. Takže mluv.“

Na McCrackenově stole zabzučel telefon:

„... ano, ano, vím, připravte se.“ McCracken položil sluchátko a zdálo se, že pookřál. Jako by skončilo něco mučivě nejistého, a byť to, co začíná, je zlé, není to tak zlé jako ona nejistota.

„Už jsou v parku, museli vás sledovat.“

„Upíři?“

„Ano. Je jich skoro čtyřicet. Z toho jen dva živí. Tedy živí...,“

McCracken výmluvně zatočil zápěstím.

Jestli nejistota někdy není přece jen lepší.

* * *

„McCrackene...,“ začal jsem.

„Tady!“ rozrazila dveře Daniela a prohýbala se pod balíkem mých věcí, „od pana Rollinse.“

„Sem na stůl,“ ukázal jsem, „McCrackene...!“ Tentokrát mne znovu přerušilo zabzučení telefonu. „Kurva,“ zaklel jsem a McCracken zvedl sluchátko. Nic neříkal, jen poslouchal, pak sluchátko položil, pomalu, jako by bylo nesmírně křehké: „Jsou tu i Bratři. Takže jsme úplně sami proti celému světu.“ Někde zvenku se ozvaly temné výbuchy.

„Patejli, nevím, co spolu vy dva máte, ale teď musíte držet pohromadě. *Musíme* držet pohromadě,“ opravil se Zahartof.

„Společní nepřátelé neznamenaají, že budu bojovat spolu s ním,“ trhl jsem závěrem brokovnice a namířil. Smrt je přece jen nejjistější řešení - i se všemi nejistotami, které přináší. Udělal jsem krok a zapotácel se. Lékař se na mne díval s vytřeštěnýma očima: „Přece ho jen tak nezastřelíte?! Nedal jste mu šanci promluvit! A navíc je tu dítě!“

Otočil jsem se na něj a ústí brokovnice se mu usadilo v okolí žaludku.

Další výbuchy, tentokrát blíž.

„Udělám to, i kdyby to měla být poslední věc...!“ Zarazil jsem se, normálně si takhle odvalu dodávat nepotřebuju. Znovu jsem se zapotácel.

Doktor byl najednou velmi, velmi bledý.

„Tak mne zabijte, ale slibte, že dokončíte mou práci,“ zkusil na mě McCracken velebný tón. Namířil jsem mu na hlavu a zahleděl se

mu do obličeje. Lékař si hlasitě oddechl - přece jen je pohodlnější, když míří do ksichtu někomu jinému než vám.

McCracken neměl v očích, že něco zkouší, ten tón byl opravdový - myslel to vážně. Můj dlouhý pohled přes hlaveň pušky ho nalomil a trochu se mu roztrásla brada.

A proč tě nakonec neposlechnout, McCrackene. Plynule jsem začal tisknout spoušť.

* * *

V tom okamžiku se mezi ústím zbraně a McCrackenem objevila holčička.

Stála na stole vedle telefonu, hrála si s těmi kamínky a vypadala, jako by tam stála celou dobu.

Dívala se na mne, obličej bez výrazu, jen po tvářích jí tekly dvě slzy.

„Elvirko, ne!“ zděšeně vykřikl McCracken.

* * *

„Cože?! Jak jste jí to řekl? Elvir...?!“ V tom okamžiku mne poznání bacilo mezi oči, až jsem zavravoral. Daniela toho využila, vrhla se na mne a pokusila se mi vytrhnout brokovnici. Udělala na hlavní výmyk a plácla sebou o podlahu. Skoro jsem ji nevnímal.

„To není možné... Kde by... Kde se tady to dítě vzalo?“

„Byl jsem policista... teroristé... důkazy... *Není čas!*“ Výbuchy se opět přiblížily.

„*Kde!!!*“

„Za část peněz za vaše vydání jsem nechal vyzdvihnout vrak letadla... Doktor Seydelmann, klon, ona je klon jedné ženy, nemůžete vědět jaké, *Patejli! Není čas!!!*“

„Kurva! Málem jsem vás zabil! Proč to nejdůležitější vždycky každý řekne až naposled?!“

* * *

„Vypjatá citová situace,“ řekl lékař, „měli bychom se všichni uklidnit.“

Rozlétly se dveře a dovnitř vběhla jedna ze sester:

„Vyhodili do vzduchu vchod i s první mříží! Sestra Elizabeth je snad zastaví, ale potřebujeme pomoc!“ Z chodby se ozvalo dunění kulometu.

„To je sestra Elizabeth!“ bílá čepice vytrhla z širokého rukávu uzi a zmizela.

„Potřebuju náboje do pistolí!“ řekl jsem, ale z lidí v místnosti zbyl už jen zástup ztrácejících se zad. I lékař odbíhal, kufírek na prsou.

„Budou tam ranění!“ jako jediný se na mne otočil.

Vzápětí jsem stál uprostřed prázdného pokoje. Jak se mi chodí, to se nikdo nezeptal.

„Špatně,“ řekl jsem. Vertol mi chrommolybdenovým špičákem prověřil obě kolena, a měl jsem je zatím poněkud tuhá.

* * *

Oblékal jsem se snad deset minut - všechny mé věci zapařeně páchly ohněm a nejhorší byly boty - tedy ne co do smradu, ale co do obouvání.

Nakonec jsem se postavil (musel jsem si je natáhnout vleže) a zastrkal si zbylé zbraně za opasek a za krúnýř. Nebyla to žádná sláva - od Krysy už mi zůstal jen plamenomet a o nedostatečnosti patron do glocků jsem se zmiňoval - steyr i pásy nábojů do brokovnice zmizely; puška naštěstí měla plný zásobník.

Po zdech ale visela zajímavá sbírka staré výzbroje.

Jak se mi zdálo dávno, co mne takováhle místnost v církevní škole překvapila. Sestra Elizabeth s kulometem - teď už mne nemůže překvapit nic.

Zrezivělé meče, posekané štíty, zprohýbané přilby, vypadalo to značně autenticky - přesně jako z bitvy na Krvavém poli. Také tam visel jeden opotřebovaný řemdiš s krátkou rukojetí.

Byl mi sympatický.

* * *

Než jsem na neohebných nohou vyšel schody do spojovací chodby, uteklo čtvrt hodiny. To schodiště bylo opravdu krásné, ale opravdu dlouhé - na má kolena.

Temnými chodbami rezonovaly ozvěny boje a vzdálené výkřiky, okna drnčela a světla pohasínala. Opřel jsem se o stěnu a rozhlédl se: nikde nikdo. Klika. Byl jsem udýchaný a zpocený, a ani ne snad námahou, ale bolestí. Léčebná hypnóza je fajn, chrommolybdenový špičák zatím vítězí.

Zřetelně jsem se radoval předčasně.

Jako vždy.

* * *

Zařinčelo rozbité sklo, od stěny se odrazil granát, a těsně po výbuchu se dovnitř začali hrnout muži v kuklách a ušatých přilbách.

* * *

To už mi závěr brokovnice pumpoval v ruce a oranžové světlo a řev výstřelů plnily chodbu. Broky trhaly překvapené útočníky na kusy, ale hrnuli se další a další. Ustoupil bych, jistě, kdybych mohl utíkat.

„Patejli! Stahujeme se do severního křídla! Pomozte nám!!!“ ozval se čip Danieliným hlasem. Už se nedivím ničemu.

„A kdo pomůže mně,“ řekl jsem a trhl závěrem. Další cákanec krve oživil starý štuk, další trhnutí a místo výstřelu se ozvalo tiché, ale osudové cvaknutí. Mužů v maskách bylo v chodbě stále víc než dost.

Upustil jsem prázdnou zbraň na podlahu.

„Došly mu náboje, hajzlovi!“

„Panebože, zabil Micka! A malýho Paula!“

„Máme je sice brát, ale my *ted' a tady* zajatce nebereme,“ řekl jeden z nich a vytáhl dlouhý nešikovný nůž. Přilba s vybouleninami na sluchátka mu dělala bachratou hlavu a infrabrýle se leskly.

„Uřízněte mu koule, seržante!“ Černé kombinézy mne svíraly ze všech stran.

„Správně, seržante. To s těmi koulemi ne, to s těmi zajatci ano.“

Zasadil jsem mu řemdihem tak strašnou ránu do přilby, že na mne vychrchlal půl mozku, než se skácel. Bylo fajn, že se na mne vojáci tak natlačili, nemusel jsem moc chodit.

Řemdih je takhle na blízko lepší než brokovnice. Ta koule na konci vám nikdy nedojde.

* * *

V křupání kostí, chropotu umírajících a po kolena v krvi jsem si zase připadal skoro normální - myslím tím skoro zdravý.

Když se zbytek Bratrů v chodbě zorientoval natolik, že se rozhodli utéci, vytáhl jsem z hromady mrtvol samopal a dočistil prostor. Střílel jsem je mezi přilby a límce neprůstřelných vest - zezadu to jde docela dobře.

* * *

V tichu, které nastalo, bylo slyšet jen žbluňkání tělních tekutin a sténání, které rychle umlkalo - pravda, ze severu byly slyšet vzdálené výbuchy a nepřetržité repetění automatických zbraní. Na druhý pokus jsem si řemdih zastrčil za opasek - zase se mi začínaly protahovat a vlnit ruce; koule řemdihu byla od všech těch nárazů horká a zdeformovaná. Ale ani já jsem nevyšel bez šrámů. Jedna z mála dávek, které mne zasáhly, prošla otvorem v krunýři a kulky se mi dostaly pod kůži. Bolelo to.

Za rozbitými okny se ozvalo hlasité šumění, jako by tam prolétalo hejno velkých ptáků. Strnul jsem a přitiskl se ke zdi. Proti krvavé malbě jsem byl ve svém tmavém oblečení neviditelný. Šumění odeznělo - ani mne nepřekvapilo, že severním směrem.

„Patejli! Utočí na nás!“ zaječel čip Danieliným hlasem. Odkud sakra zná moji frekvenci? A proč *sakra* dali vysílačku takové hysterce?

Vzdálený rachot automatických zbraní zmnohonásobil. Kulomet sestry Elizabeth vévodil.

„Asi tam opravdu budu muset,“ zasténal jsem a odlepil se od mazlavé stěny. Ohnul jsem se v pase a pracně začal mezi mrtvými vojáky hledat samopaly a zásobníky. Našel jsem i svou brokovnici, ale byla tak zalepená krví a vlasy, že byla nepoužitelná; stejně ne-

mám patrony. Našel jsem i několik vodotěsných brašniček s univerzálními zásobníky jedenáctimilimetrových nábojů. Něco do kapes, dva do glocků. Pak nastal větší problém: jak na neohebných nohou projít chodbu plnou mrtvol.

Šlo to strašně pomalu a bolelo to. Bolest mi ulehčovalo jen mlsání, s kterým se první mrtví začali vracet k „životu“.

* * *

Levou rukou jsem se opíral o zeď a klátil se za zvukem střelby. Čip se ozval už jen jednou, ale krom výkřiku žádné informace nepředal. Ani Stínová Elvira - natož její nevyvinutý nevycvičený klon - by nedokázala odolávat čtyřiceti upířím mrtvolám příliš dlouho. Že by tady někdo měl připravené stříbrné střely, v to jsem nedoufal, a na ty mrtvé by stejně byly na nic... Táhlo mne to na sever stále méně a pomaleji, ale musím: I neohebné nohy se někdy hodí. Elvira. Tak oni naklonovali *Elviru*. A použili ji, aby mne zavedla do Červeného kohouta - na okamžik mnou projel vztek, až temné schodiště přede mnou zrudlo. Aspoň jsem po něm dokázal vyjít a neomdlít.

Nohy a ruce se mi opět jaly protahovat, ale nezvládnutelné to začalo být až v druhém patře.

* * *

Takže jsem se musel chvíli vzpamatovávat - čelo opřené o chladnou stěnu vonící vápnem - než jsem se rozhlédl, kam jsem to vlastně vylezl.

Jedno bylo jasné, dolů po těch schodech mne nikdo nedostane. Živého.

Vlevo byly výbuchem rozražené mříže a před nimi hromada rozstřílených mrtvol v černých kuklách. Pruty mříží ještě slabě žhnuly a zdi byly otlučené kulkami a střepinami. V chodbě se převaloval šedý kouř.

„Kulometná sestra Elizabeth,“ pravidelně jsem dýchal a zkusil se pustit zdi a přinutit končetiny, aby nabraly normální délku a pozbyly nenormální gumovitosti. Divné, nohy jsem měl gumové vyjma kolen. Ale tak je to vždycky. Zapotácel jsem se a opřel se o zeď oběma rukama.

„Patejli! Pomoc! *Pomozte nám!!!*“ vykřikl čip. Zase Daniela. Duňení zbraní jsem slyšel stereo - zvenčí i uvnitř hlavy. Stále sílilo.

„Já jsem pan Hodný, ne pan Hloupý,“ řekl jsem do chodby. Přesto jsem bůhvíproč zase vyrazil.

Asi přece jen budu i pan Hloupý, napadlo mne zasmušile.

* * *

Nemohl jsem zabloudit, stačilo jen sledovat, kudy prošel boj. Místy byl tak zuřivý, že střeva visela i na lustrech.

Zakrvácená bílá čepice vypadala mezi černými kuklami nepatřičně. Mrtvá sestra Elizabeth měla roztrhané a proděravělé roucho vysoko nad koleny, pravou ruku křečovitě zakleslou do pažby kulometu a kolem ležela spleť vojáků z úderné jednotky. Kupodivu jsem ji znal - tehdy v New Yorku jsem jí přezdíval Hranatá brada a Seydelmann jí říkal paní Whistlerová.

Bratři ji dostali granátem.

„Mír s tebou,“ udělal jsem samopalem křížové gesto k místům, kde byly ty podstatnější části jejích pozůstatků. V hlavě mi zase zablikalo a zase jsem se musel opřít o zeď.

Probraly mne až tři známé výbuchy, po kterých se ze stropu snesl déšť omítky, kusy štuku a několik lamp. Tak proto mi nevrátili steyr.

„Ať slouží.“ Pod vrstvou omítky chodba vypadala jako zasněžená a pod podrážkami hlasitě křupalo sklo.

* * *

Za dalších deset minut už jsem se blížil k místu boje. Protože po schodišti, tak velmi, *velmi* pomalu. Řev zbraní rozechvíval vzduch a svědilo mne z toho v uších. Že jsem opravdu blízko, jsem poznal na dalším mezaninu: potůček horké krve žbluňkal prostředkem vyšlapaných stupňů.

Stoupal jsem dál a v tom randálu vůbec nemusel dávat pozor. Další mezanin byl poslední - zastavil jsem, opřel se o stěnu a v klidu se díval nahoru, jak Bratři útočí. Byl to nevelký zbytek úderné jednotky.

Vojáci stáli ve dvou řadách podél zdi schodiště a velitel jich vždy čtveřici vyslal nahoru do dýmajícího otvoru vroubeného zkroucený-

mi troskami pancéřových dveří. Ostatní vždy postoupili o patřičný počet stupňů. Znovu jsem prokrel „naše“ - co to je za hloupost, ustupovat do věže?! Obzvlášť když mne tak bolí kolena?! Za jedním z vyražených oken prolétl stín a ladným obloukem nabral výšku. Jak to obránci asi dělají, že si upíří mrtvoly drží takhle od těla.

Další čtyři vojáci proběhli rozervanými dveřmi, palba uvnitř se zmnohonásobila a do zdi vysoko nade mnou zabušily kulky. Dvě rozstřílená těla vylétla zpět na schody. Horké střely a kusy omítky mi napadaly na hlavu a na ramena. Z těl se kouřilo a už dobře sehaní muži je zachytili požárními háky, stáhli na stranu a vyhodili oknem. Vysychající potůček ožil čerstvou krví.

Vojáci byli opravdu dobře vycvičení, další se připravili bez jakéhokoli váhání, přičemž padesátiprocentní ztráty zrovna moc zářivou budoucnost nerýsují.

„Ted’!“ mávl velitel a další čtveřice vběhla do dýmajícího otvoru. Mužů podél stěn bylo ještě asi patnáct a krev po schodech jen zurčela a bublala, takže byly kluzké jako led. Takže s chůzí budu mít problémy i bez vojáků.

Přestal jsem si oprašovat omítku z ramen a zamyšleně sáhl za opasek.

* * *

„Ahoj, kluci,“ řekl jsem do rachotu střelby.

Patnáct tváří v černých kuklách se přes můj tichý hlas otočilo tak rychle, že si při tom někteří museli nalomit vaz. Ne že by jim to muselo být příliš líto.

Vlna ohně z mého miniaturního plamenometu prolétla schodištěm jako anděl posledního soudu. Jako *An Angel* posledního soudu.

* * *

Musel jsem sice chvíli počkat, až to zhasne, ale mělo to i výhodu - krev v ohni vyschla, takže schody skoro vůbec neklouzaly. Jen jsem musel dávat pozor na mrtvé vojáky - jejich žárem se stahující svaly udělaly ze schodiště trochu přízračný cvičák plný zuhelnatělých sklapovaček.

„Nepřehánějte to s tím opalováním, chlapci.“

Nahoru k rozraženým dveřím jsem se dopotácel z posledních sil.

* * *

Opíral jsem se o zed' vedle dýmajícího otvoru, kterým stále duněla nemířená, o to však hustší palba z automatických zbraní, a přemýšlel, jak to zařídit, abych to všechno neschytal, až tam na svých ztuhlých kolenou vlezu - na volání čipem nikdo nereagoval.

„To jsem já!“ zařval jsem do chodby. Odpověděl mi neztenčený déšť střel. Musel jsem uznat, že úderná jednotka byla skutečně dobře vycepovaná, vběhnout do olovem vyjícího vzduchu a myslet si, že to přežiju, chtělo opravdu hodně odvahy. Nebo hlouposti. Na volání čipem stále žádná odezva.

Pod schody se něco pohnulo.

Mrkl jsem dolů, ale byly to jen poslední záškuby života, ne první krůčky smrti. Když jsem si ale představil, že bych po těch schodech musel zase zpátky, rázem jsem věděl, že jediné vpřed je ta správná cesta.

Vyhlédl jsem z okna, abych viděl, kam to vlastně chci. Venku byla naprostá tma a jako vždy přšelo. Byl jsem na úrovni věže, nějakých pět metrů nad korunami stromů. Mezi rozstřílenými dveřmi a věží bylo něco jako zastřešený opevněný most. Tím právě, zřejmě za nějakým nízkým posuvným krytem, postupovali vojáci, kterým se podařilo proběhnout vchodem - proto se z otvoru krom kulek linulo i nepřetržité zvonění.

Uzoučká okna mostu blikotala palbou.

Vyklonil jsem se víc, abych viděl až na věž. Měla cimbuří chráněné třemi technickými zázraky - už jsem věděl, proč obránci ustoupili sem nahoru a proč se mrtví upíři zatím nedostali dovnitř. Byla to trojice automatických rotačních kulometů a pohyby svazků hlavní byly tak neuvěřitelně rychlé a plynulé, že bych je skoro neviděl, nebyt složitých (a krásných) obrazců, které do tmy kreslila ústí chrlící nepřetržitý oheň. Upíři mrtvoly - a že jich tam létalo všech čtyřicet - se skrz hradbu vyjící oceli nedokázaly prodrat. Kulomety měly elektronické tlumiče, takže z jejich díla bylo slyšet jen svištění střel - když se na ně člověk v rachotu palby z mostu dokázal soustředit.

Jedna zubatá sdrátovaná mrtvola právě prosvištěla kolem mého okna, takže jsem se stáhl. Zpod schodů se ozval dusot bot. Mnoha

bot. Úderným jednotkám zřetelně přicházely posily. Jen tak jsem hmátl do éteru a zděsil se. Měl jsem to udělat mnohem (*mnohem!*) dřív, a teď bych byl někde úplně jinde. Ke Škole svatého Sebastiana se stahovaly jednotky snad z celé Anglie - tanky prý dosáhnou hranice školního parku do pěti minut.

„Tanky! Co tady sakra dělám?!“

Vojáci vyběhli do mezaninu pode mnou. Uškvařené mrtvoly je trochu zpomalily, takže jsem jich první dávkou sundal docela dost.

* * *

Místo druhé skupiny se objevilo něco oblého, tmavého. Že je to primitivní bojový robot jsem pochopil, až když se vejčitý vršek té věci otočil mým směrem a do očí se mi zahledělo krátké kulometné dvojče.

„A hele!“ řekl jsem.

Temný pohled bílooranžově zamrkal a dávka doprostřed hrudi mne vyrazila oknem do prostoru.

* * *

Pocit letu byl stejný jako nad plání před Oponou. Napadlo mě, že je to fajn, letět tak rychle, že mne nedostihnou ani kapky deště.

Bohudík mne nedostihla ani žádná z rotačních zbraní na věži.

* * *

Prolétl jsem korunou stromu, strhl ve větvích rozvěšené mrtvoly vojáků, a v praštění dřeva a kostí dopadl jako těžká mina. Kromě jednoho leželi všichni ti mrtví na mně.

„Promiň, příteli,“ řekl jsem nahlas, ale mrtvý muž zalisovaný do rozmočené hlíny neodpovídal.

„Jste v pořádku?!“ sundal mi někdo nějakou cizí nohu z obličeje.

Nakláněla se nade mnou zakuklená tvář. Připadala mi strašně daleko.

„Tady je jeden živej!“ tiše vykřikla tvář za sebe. „Nosítka!“

„Kdo? V pořádku? Já?“ Tvář mne tou otázkou trochu překvapila.

„Kdo jiný?! Udejte jednotku a heslo!“

„Třeba ten mrtvý pode mnou je taky v pořádku, co já vím, kdo je v pořádku,“ konečně jsem nahmatal pažbu samopalů a mohl ten nejapný rozhovor s tváří ukončit.

Ta tvář byla tak strašně daleko, že jsem měl strach, jestli k ní samopal dostřelí.

Ale dostřelil.

* * *

Naštěstí jsem se dokázal vyhrabat z mrtvol a vydrápat na nohy, než se ke mně někdo dostal.

Přestože to byli sanitáři s nosítky, měli infrabrýle, takže docela snadno poznali, že k nim nepatřím. Takže se mne ani neptali, kdo to tady pod věží střílel - z automatu v mých rukou (a čerstvé mrtvoly) se zrádně kouřilo.

„Je to jeden z nich!“ zařval ten bližší. Hodil jsem po něm prázdnou zbraň a minul ho.

„Nepřítel pod severní věží! Opakuji! Nepřítel pod...!“ Tichý vystřel z glocku jeho řeč utnul. Nosítka padla na zem, padl druhý výstřel a druhý zdravotník padl na nosítka.

Bohužel i sanitáři měli komunikační zařízení. Éterem práskl rozkaz:

„... zajistit nepřítele!“ Bohužel jsem neměl dost energie, abych rušil vysílání.

Odpotácel jsem se od mrtvých, kterých, jak je předtím házeli z okna, bylo po okolí opravdu požehnaně, a opřel se zády o hrbolaté zdívo věže.

Svět se tak divně kýval a vzdaloval a pistole v mých rukou se kývala a vzdalovala s ním. Bolelo mne na prsou a pořád jsem neměl odvahu podívat se, co se mnou udělala robotova dávka.

Nevím odkud, ale najednou jsem věděl, že umírám.

* * *

„Pěkně na hovno,“ řekl jsem. Vojáci, kteří se ke mně stahovali z parku, už byli docela blízko. Nebo docela daleko, to podle toho, jak se svět kolem zrovna prohnul.

Pro jistotu jsem vytáhl i druhý glock a začal střílet.

Dostal jsem jich sotva pět, když ti ostatní zalehli. Nestačil jsem čipem zachytit z rozkazu, který je poslal k zemi, než poslední pulslovo:

„... kaz!“ Nic mi to neřeklo, ten slovní mrzák mi plul očima ve dvou barevných osmičkách, dokola a dokola a dokola. A hníjící listí ořešáků vonělo a mrtvoly smrděly.

Vojáci nechtěli mezi stromy používat granáty - ty se obzvlášť v noci rády odrážejí od větví a létají zpět. Takže přivolali jednoho z těch robotů. Měl šest všemi směry řiditelných kol; vím, že to bylo kdysi dávno vymyšleno pro automaty pohybující se na cizích planetách, kdysi dávno, v dobách reaktivních letů, kdysi... Zatřásl jsem hlavou a robot mi do očí pustil bodový světlomet.

„Odhoďte zbraně a vzdejte se!“ Měl ostrý plechový hlas, přesně, jaký bych od takového robota čekal.

Vypálil jsem po něm zbytky zásobníků obou pistolí dávkami. Kovově to zařinčelo, zahvízdaly odražené kulky a ani ten reflektor nezhasl. Shora přilétla mrtvola v černé kombinéze a rozpleskla se o zem. Úderná jednotka opět zahájila útok na mostek.

„Poslední varování, odhoďte zbraně a vzdejte se!“ plechový hlas teď nakřáple řinčel.

„... opakuji, půjde-li to, zajměte ho živého! Je to rozkaz!“ zachytil čip proud řeči. Čip! Na ničení jsem neměl dostatek energie, tak jsem proti robotovi vypálil sekvenci příkazů.

Bohužel byl stíněný.

Vedle kovového obrysu se začaly zvedat siluety vojáků s namířenými zbraněmi a stále jich přibývalo. Zdvihl jsem ruce do výše ramen a prázdné glocky se mi houpaly na ukazovácích. Svět právě předváděl další z gumovitých kreací, a kdybych neměl tak ztuhlá kolena, upadl bych. V hlavě se mi dokola honilo: Robot je stíněný. Robot je stíněný. Robot je... Věděl jsem, že to má nějaký smysl a snad i účel, ale nemohl jsem si vzpomenout jaký.

Vojáci začali postupovat a já si vzpomněl. Vzpomněl jsem si na elektronické zařízení, u kterého jsem stínění nezkoušel.

Jeden z těch zběsilých kulometů na věži jsem měl přímo nad hlavou. A na tázavou sekvenci čipu odpověděl naprostou poslušností.

* * *

Listí a hlína se zvedly v obrovské vlně. z které létaly jiskry, jak proudy střel trhaly kovové části vojenské výstroje.

Robot zareagoval poměrně rychle a jeho dvojče si stačilo skoro čtyřikrát prásknout. Pak se doslova propadl do sebe - za zvuku, jako by do plechovky od tatrgelové tresti narazil milion broků naráz.

„Patejli! Vraťte kulomet počítači! *Hned!!!* A co tam dole proboha děláte!“

Odhákoval jsem čip od zbraně: „Zahartofe, já tady umírám hrdinskou smrtí.“

„Kecy! Kdo jste se tam vzal? Proč jste nepřišel do krytu? U věže jsou upíři!“

„Šel jsem vám sem pomoci.“

„Ježiš! To byla přece lest! Copak si myslíte, že jsme tak hloupí, že budeme ustupovat na věž?! A že dáme vysílačku s vaší frekvencí Daniele?!“

„Ano. Ne. Ano.“

„Co jste říkal o umírání? Je vám něco? Jste snad raněný?! Vydržte! Někoho pro vás pošlu!“ Spojení skončilo.

„Ale rychle,“ řekl jsem do tmy, z které zářily jen modré elektrické plamínky ve vraku robota.

Odrážely se na dvou dlouhých bílých zubech, které jsem měl sotva půl metru před obličejem.

* * *

Mrtvola mnou praštila o zeď, glocky mi vylétly z rukou, zasekla mi prsty do krunýře a vzlétla. Když jsem uslyšel vytí střel z rotačního kulometu, nezbylo mi nic jiného než zbraň zastavit. Mezerou v palebné ochraně vzápětí prolétl celý zubatý ansámbl.

* * *

Mrtvá rota se spolu se mnou vznášela nad střechou věže. Aby mne nezasáhly, musel jsem deaktivovat i druhý a třetí kulomet. Někdy bývám hrozný sobec. Rozžhavené svazky hlavní svítily do noci a syčel na nich déšť.

„Vidíš, že se ještě hodí,“ řekla Veronika Vertolovi. Přilétli jako poslední. „Pust’ ho.“

Kdo koho má pustit jsem pochopil, až když mé tělo prorazilo do střechy solidní vstupní bránu.

* * *

Staré trámy mne zpomalily, takže jsem neprolétl podlahou a nepokračoval až někam do sklepení. Bohužel, upír mne pustil tak šikovně, že jsem spolu s proudem těžkých cementových tašek dopadl na dvě sestry, které ovládaly palebné stanoviště ve věži. Ale na druhou stranu, to, že tam byly, stejně znamenalo, že se rozhodly pro sebeobětování.

A s mými třemi metráky to alespoň měly rychle za sebou.

* * *

„Oni tu nejsou!“ zaječel Vertol. „Tys to věděl, ty svině! Celé to byla léčka, aby mohli uniknout!“ Kopl mne do brady.

Jen jsem užasle sledoval, z jaké dálky ke mně ta noha tak rychle dolétla. Jediná jasná myšlenka byla: Ještě že nemá chrommolybdenový špičák.

Vzápětí do věže vpadl robot, těsně následovaný Bratry. Všichni stříleli jako o život a zase jednou se mi vyplatilo, že ležím. A sestry ani nebyly tak nepohodlné.

* * *

„Vypněte ten krám někdo! To jsme my!“ zase řval Vertol a kryl se za těly upířích mrtvol. Těm robotova střelba musela po rotačních orgiích připadat jako vánek.

„Zastavit palbu, identifikování spojenci!“ ozvalo se akusticky i elektronicky. Robot poslechl rychleji než lidé.

„Seržant Smith! Kde jsou nepřátelé, pane?!“ zasalutoval Vertolovi velitel úderné jednotky. Jeho muži tiše kleli, a počítali, kolik mrtvých je stále dobytí prázdné věže hájené dvěma jeptiškami.

„To nevím, ale určitě to ví tenhle, hajzl,“ Vertolova noha opět přilétla. Co když má ten špičák někde pod pláštěm?

„Obzvlášť hledání jsou zrádci jménem McCracken, Zahartof a osoba známá jako nepřítel číslo jedna nebo Temný Prorok, můžete podat nějaké informace?“ seržant mi do obličeje rozsvítil baterku.

„To je on, ty troubo!“ řekla Veronika.

„Kdo on, madam?“ řekl seržant. Protože měl infrabrýle na čele, a upíří zuby se ve světle baterky šeredně leskly, zapolykal.

„Přsece nepřítel číslo jedna! Patejl! Carl Black!“

Já jsem se tiše rozesmál.

„Čemu se směješ?!“ Vertolova létající noha mne začínala pomalu unavovat. Ale věděl jsem, že už to nebude dlouho trvat. A právě tomu jsem se smál.

„Víte, co to je přítelák?“ zaskuhral jsem.

„Jaký přítelák? O čem to mluvíš?!“ Noha a ještě jednou noha.

Vzápětí už to ale věděli všichni. Nějak totiž zapomněli hlásit, že věž byla dobytá.

A když už tady ty tanky byly...

* * *

Granát urazil špičaté stavbě vršek jako obrovská oranžovobílá pěst.

Viděl jsem, jak se seržant a jeho muži rozprskli jako balónky s vodou puštěné z desátého patra. Upíří zmizeli, ale o ty strach nemám. Mne, protože jsem ležel, výbuch doslova probil podlahou.

Kvůli takovýmhle přehmatům jsme na základny Protivníků útočili zásadně ve třech a používali nezaměnitelné identifikační signály. Nikdy se nemohlo stát, že bychom pálili do vlastních řad.

* * *

Padal jsem a přemýšlel, jak jen je ten život nudný: na věž, z věže, na věž, z věže. Tušil jsem ale, že to brzo skončí. To pendlování naho-

ru a dolů i ta nuda i život. Na tankové granáty se poslední dobou necítím.

A přestože se svět kolem opět natahoval až do nekonečna, věděl jsem, že mne kamenná podlaha dole nakonec nemine.

* * *

Než jsem přistál, stalo se ještě něco. Bylo tam vprostřed nějaké železné bidlo nebo co, vlastně to nejspíš byl velký starý kříž. A bohužel zasáhl přesně otvor v mém krunýři a bohužel byl dost pevný a dost ostrý. Rezavá octl mi projela bokem se studeným zadrnčením. Příčka se naštěstí neohnula, ale ulomila. Pak jsem konečně dopadl.

Cítil jsem se trochu jako na nějakém mondénním večírku. Jako jednohubka.

A pak na mne dopadl celý vršek věže.

* * *

Nebe bylo tmavé a nízké, mraky jen letěly, vítr kvílel a duhové odlesky obíhaly celý obzor. Hned jsem věděl, kde jsem.

I tentokrát se na pláni schylovalo k bitvě.

Otočil jsem se, ale dnes obrovská pevnost ještě nestála, a po Merlinovi a kříži také nebylo ani stopy. Dnes, dnes, zamyslel jsem se, bůh ví, co tady v těch místech vlastně znamená „dnes“.

Z Opony se valil proud zatím nerozpoznatelných bytostí. Opona byla zase „jen“ desetikilometrová a proud zabíral celou její šířku jako tehdy (nebo kdy) Protivníci. Čas se tady skutečně chová nijak divně. Slétl jsem níž.

Vzápětí jsem málem vylétl. Viděl jsem v životě leccos, ale to, co se valilo z Opony, ne.

Skoro desetimetrová stvoření na obrovských zvířatech, zakutá do rezavého plátování silného jako tankový pancíř. V hledích rohatých přileb se matně leskly kalné... řekněme oči. Kulovité bytosti bez končetin, pohybující se odrazy od země a od všeho; tvorové vypadající jako vychrtlí lidé; cosi, co vypadalo jako obrácené potápěčské skafandry, obrácené v tom smyslu, že uvnitř byla tekutina, v které se za průzory převalovaly jakési měkké tvary... Nestačil jsem si prohlédnout zdaleka všechny. Jediné, co rasy spojovalo, byl ten známý

mechanický, pružinovitý pohyb, bíle zakalené oči (nebo senzory, nebo jak tomu v některých případech říkat) a neskutečná, milionová množství. Obrovská Armáda vydávala skoro tentýž ZVUK jako tehdy Protivníci, jen nekonečné množství odrazů kulovitých bytostí mu dodávalo poněkud dunivý odstín.

Asi jediné, co se dalo říci s jistotou, bylo, že bitva, kdy Merlin zastavil Protivníky, už proběhla, a byla tedy opravdu „tehdy“. Ve střepinami rozrytém písku se vršily pahorky protivnických koster, na kterých vlály kusy kůže. Šustilo to.

Armáda z Opony musela vyrazit před malým okamžikem, byla v našem světě sotva sto metrů. Přelétl jsem nad lidské linie a...

...a nikde nikdo!

* * *

Ale když jsem důkladně zaostřil, byly vidět různé velké vyvýšeniny, nebo naopak prolákliny. Byly asi sto metrů za linií původních rozbitých pevnůstek a byly rozmístěny příliš pravidelně, aby byly náhodné.

Necítil jsem ale přítomnost jediného člověka.

Armáda došla k místům předchozí bitvy - ZVUK zostřel praskáním miliard kostí. Obrovské okované bytosti projížděly horami pozůstatků jako nevšimavé buldozery a kulaté skákající bytosti do nich dopadaly jako pumy a drtily je snáze, než vypadalo možné. Vítr unášel vymrštěné úlomky na stovky metrů daleko. Přestože kulaté bytosti skákaly tak snadno, odhadl jsem jejich hmotu na několik metrů. Ti „lidé“ a skafandry a všechno ostatní se valilo vzniklými průchody. „Lidé“ na sobě měli cosi jako maskovací kombinézy - fialovo-okrová se sem příliš nehodila.

Někde za zády se mi ozvalo vysoké tenké pískání. Otočil jsem se. Proč se vlastně otáčím? Vždyť nemám tělo, tak musím vidět i za sebe, když chci. Jak to ale, že vlastně vůbec vidím? Když nemám viditelné oči? Jako neviditelný bych měl být zároveň slepý... Ale kdo ví, jestli nějaké oči přece jen nemám - je dost těžké, podívat se sám sobě do očí.

V tmavém mlžnatém vzduchu u obzoru se vznášeli komáři. Malíčkí černí komáři. To bylo to pískání. Zaostřil jsem, ale přestože i na

mé oči to bylo daleko, na komáry se mi zdáli nějakí divní. Nad pištivým hmyzem se objevily štíhlé mušky.

Na jakékoli mušky se pohybovaly strašně rychle.

„Letadla!“ Můj hlas tradičně nebylo slyšet.

* * *

Byla to divná letadla. Měla jen miniaturní křídla a letěla skutečně strašně rychle. Za okamžik už byly vidět i bílé vějířky sražených vodních par za odtokovými hranami během několika dalších sekund stroje dolétly nad Armádu.

Tím ze mne počáteční radost spadla. Bylo jich dvacet, čili nad deset kilometrů širokým proudem smrti *nic moc*.

Letadla zaujala pravidelné rozestupy a rovnou z kurzu vypustila nevelké černé bomby. Každé jednu. Jak se stroje odlehčily, vyskočily o desítky metrů vzhůru. Zvláštní, ani z letadel jsem nevnímal přítomnost lidí. Zato z hvízdajících pum jsem vnímal energii - špinavou, zkázonosnou, děsivou.

Hvízdání přehlušilo i ZVUK.

A bude ještě hůř.

„Starý dobrý atom! To by mohlo zabrat!“ Zapomněl jsem, že nemám ruce, tak mé tleskání příliš nevyznělo.

* * *

Letadla prudce stoupala.

Cítil jsem, jak se elektronika bomb připravuje splnit své životní poslání a trochu se odvrátil - i když, nemáte-li oči, neoslní vás ani atom. Odhadl jsem účinnost těch dvaceti pandořiných skříněk, a kdybych měl hrud, začala by se mi nad lidským umem hrdě dmout.

Dnes to bude snadné vítězství, a každé další taky. Stroje, v nich je síla. Merlin neskončí na kříži, pevnost...

Bomby vybuchly v jediném zářivém okamžiku.

* * *

Byl to nadzemní výbuch, asi ve sto metrech. Dvacet termojaderných sluncí vzplálo světlem, které bylo tak intenzivní, až bylo hmotné.

„Jo!!!“ zařval jsem a zas nebylo nic slyšet.

* * *

Vzápětí jsem zařval úlekem.

Exploze měly Armádu pod sebou odpařit - už dávno dávno z hlediska života termojaderného výbuchu. Už ke mně měl doletět i jejich zvuk.

Nedoletěl. Nikdy.

Světlo výbuchů zamrzlo v prostoru.

Vzápětí jsem spatřil, jak se od Opony ke každému z vírů žhnoucí energie táhne duhový šlahoun. Dvacet duhových pupečných šňůr.

V příštím okamžiku výbuchy *zmizely*.

A Opona se roztáhla na dvojnásobek.

* * *

Kdyby stroje mohly cítit hrůzu, a kdybych já mohl cítit hrůzu strojů, ječel bych hrůzou.

Armáda se okamžitě začala valit místo desetikilometrovým, dvacetikilometrovým pruhem. Už není slovo, kterým by se dala popsat: obrovská, nestvůrná, gigantická, titánská - nic z toho nevystihuje ani zlomek krácejícího nesmírna. Nestalo se totiž, že by počet bytostí s šířkou Opony zřídil, byl stále stejně hustý. Valící se nekonečno se prostě zdvojnásobilo. *Prostě*.

Jen jsem doufal, že v letadlech další jaderné zbraně nejsou.

* * *

Na strojích je na druhou stranu skvělé, že nevnímají ani pocit zmaru a beznaděje, necítí ohromení, strach, nic. A jestli ano, tak velmi krátce.

Letadla vykopla kormidla a zaútočila střemhlav - zároveň se poděmnou prohnala další smršť - to byli ti dříve komáři, nyní velké černé

vrtulníky bez oken. Boční rampy se ježily raketometry a svazky hlavních.

A pláň opět vzplála chorobně červeným světlem. Letadla - dokonale synchronně s vrtulníky - začala obrovskou Armádu párat všemi palubními zbraněmi. Proti vyjící oceli neměly žádné z bytostí šanci. Jak byly nahuštěny vedle sebe, smršť nebeských projektilů před sebou hrnula vlnu krve a těl. Obrovské pancéřované jezdce odstřelovaly vrtulníky z raketometů jednoho po druhém i s jejich gigazvířaty.

Stroje během několika desítek vteřin přelétly celé čelo Armády, plynule se otočily a začaly s druhou brázdou. Jejich první přelet ukrojil z nesmírné masy cizinců skoro padesát metrů široký pruh smrti.

Bytosti v dalších řadách naprosto nevšímavě dupaly v tělech padlých spolubojovníků.

Svazek strojů vyhlížel jako mrak, z kterého šlehalí nepřetržitě blesky. Přestože to vypadalo impozantně, věděl jsem, že nemají šanci Armádu byť i jen zpomalit. Pár minut po tom, co mechanismům dojdou náboje, Armáda dosáhne předchozích pozic. Navíc se v příštím okamžiku odrazila šestice kulovitých bytostí - zdánlivě nesmyslně - ale vzápětí - neuvěřitelně rychle - se od sebe poodrážely ve vzduchu a dvě vlétly mezi letadla. Výbuch ozářil mraky a hořící trosky zasypaly Armádu. Další šestice koulí se odrazila k smrtícímu biliáru, ale stroje se poučily:

Dvě helikoptéry začaly zbytek svazku krýt z boků a koule se ve vzduchu rozprskly na hnědé cáry.

A Armáda se valila dál.

* * *

Někde za mnou se ozvalo takové divné křupání a ječivé skřípání. Otočil jsem se. Z těch pravidelných hrbolů se klubaly nestvůry. Opět stroje.

Vypadaly jako největší obrněné vozidlo, jaké jsem kdy předtím viděl - krát deset. Byly daleko, *daleko* větší, než saladiny z legend. Byly větší než cokoli.

Z gigantických hor kovu vyjelo po dvou dvojitych raketometech. To skřípání byl zvuk obludných pásů a ZVUK Armády už nebyl tak všepohlcující.

* * *

Raketometry zaměřily nepřítele a začala jatka. Byl to mechanismus proti mechanismu. Síla proti počtu.

Bytosti Opony bez jediného zpomalení, stále tím samým tempem, zdolávaly hory svých mrtvých a pluly jezery krve. Obrněnce se roztáhly do šířky a jejich zbraně, pásy a radlice pravidelným tempem ukusovaly čelo Armády jako kombajny. Proti raketometným gigantům byli i pancéřoví megajezdci jen drncnutí v podvozku.

* * *

V uších mě svědíl prach a kupodivu mne nic nebolelo, a dokonce jsem se mohl hýbat. Ležel jsem na bříše a smysl pro čas mi řekl, že od okamžiku, kdy na mne spadla střecha, uplynuly skoro přesně tři dny. Byla noc, půl hodiny před jedenáctou.

Otřel jsem si prach z povrchu očí a pokusil se otočit, ale kříž v mém boku bohužel nebyl jen sen - přesto se mi podařilo jakž takž se rozhlédnout: Zase jednou jsem měl štěstí; taky už bylo načas. Tedy, dá-li se mluvit o štěstí. Trámy ze střechy se sotva tři čtvrtě metru nade mnou vzpříčily do nízké lomenice a zastavily rozlet desítek tun kamení a zdiva. Čili zatím fajn. Jen jsem nevěděl, jak se dostanu z kříže - jeho vršek vězel v té změti, z které se ozývalo sténavé popraskávání. Dýchal jsem jen mělce, protože seržant a jeho muži rozptýlení tankovým granátem tu byli pořád se mnou. A tři dny jsou tři dny.

Také mne trochu trápilo, když se dostanu z kříže, jak se sakra dostanu odsud? Přede mnou z tohoto hlediska nebylo nic zajímavého. Povedlo se mi otočit hlavu a podívat se za sebe. Ta nizoučká lomenice jako zázrakem pokračovala až ke zdi věže, a tam bylo druhým zázrakem něco jako okno, sice trochu příliš vysoko a trochu příliš zasypané, ale přece jen to bylo veselejší než být pohřbený zaživa.

Kdybych se nebál, že trámy nade mnou povolí, začal bych zpívat klanovou hymnu.

„Co ale s tebou, kříži?“ zašeptal jsem a kýchl - prachu jsem měl plný nos. Po tom nepřilíš silném zvuku trámy odporně zavržaly a

spadl na mě proud písku a kousků malty. Kůže na zádech se mi stáhla hrůzou, div nepopraskala. Takže radši už nikdy nekýchat.

Trochu jsem se nadzdvíhl a ohmatal kov mizící v mém boku. Na povrchu byl pěkně rezavý - ještě že nemůžu dostat tetanus. I když tetanus z rezu není a...

Cvak.

Myšlení se vrátilo na správnou cestu. Nejvíc mne zaráželo, že se cítím docela dobře - v rámci možností. I to protahování a zkracování světa zmizelo.

* * *

Kříž nakonec nebyl takový problém - má-li člověk organismus prorostlý pseudometalickými posilovači, je podobné železo při troše času jako nic.

Venku už se rozednívalo a tunel se plnil kalným světlem.

Dole jsem kříž tedy ulomil: druhý problém byl, jak se z něj dostat.

Musel jsem ho ohnout a sesmeknout se. To mi trvalo přibližně stejně dlouho jako to ulamování a téměř se slzami v očích jsem přitom vzpomínal na Vertolův chrommolybdenový špičák. Ale povedlo se.

Pravda, v rámci vytahování kříže z jater jsem se ještě třikrát po díval před Oponu, ale tam se nic nezměnilo.

* * *

Bylo čtvrt na čtyři odpoledne a světlo na konci tunelu opět začínalo temnět. Naštěstí se jen stmívalo.

Potíž byla, že kříž byl jedním z opěrných bodů té krajně nestabilní konstrukce nade mnou. Kladl mnohatunové mase sice jen nepatrný odpor, ale byl onou příslovečnou... jehlou v kupce se na ne, v tom přísloví bylo něco o vahách, ale zrovna jsem si nemohl vzpomenout. Takže v okamžiku, kdy jsem si oddychl, že nejhorší mám za sebou, celé to o půl metru kleslo.

* * *

Odporný pocit. Vnímal jsem syrový dech tun zdíva těsně nad zá-
tylkem a měl chuť ječet. Pohnu se, zavalí mne to. Nepohnu se, budu
tady do smrti.

Brrr! Nechutně přesné časové určení.

Takže se radši pohnu.

Ale fakt nerad.

* * *

Nadechl jsem se a začal se milimetr po milimetru plazit k tomu
nejkrásnějšímu, nejedinečnějšímu a jedinému oknu v mém životě.
Pozadu to šlo výjimečně špatně a jen jsem doufal, že ho posun sutě
nezakryl - hlavu už jsem otočit nemohl, nebylo na to místo.

* * *

Musel jsem nohama rozhrnovat vrstvu úlomků a vlhkého prachu,
takže to šlo ještě pomaleji, než jsem si myslel, že je možné. Ani s
nadechováním, kterým si každý dodává odvalu, to nebylo jedno-
značné - dýcháním člověk zvyšuje objem, což tady rozhodně nebylo
radno - i při velmi mělkém jsem se zády dotýkal „stropu“.

* * *

Každá buňka mého těla ječela své PRYČ! a jen výcvik Pilotu a
zvyk na těsná prostředí mi dovolil nepodlehnout a nezačít se zmítat
jako přišlápnutý myšohryz.

Nejhorší byly okamžiky, kdy se mi záda krunýře zasekla o něja-
kou z vystupujících trosek. Nade mnou bylo tak málo místa, že být
ted' nabodnutý na kříži, už bych se z něj nikdy nesesmekl.

* * *

Přes všechny problémy jsem se stále posouval a přemýšlel při-
tom, jak dlouho bych tu asi umíral a na co bych umřel - kdyby na
mne samozřejmě nedosedla věž.

Představivost je někdy odporná.

Už tuším, jak se cítí Zářící Spasitel ve šlupce. To, že smrt může být vysvobozením, v žádném, v *žádném* případě není fráze. Během těchto dlouhých a podnětných úvah jsem popolezl snad o tři čtvrtě metru. Sutiny opět zasténaly a jen jsem si blahořečil, že nemám vlasy. Měl bych je tak zježené, že by to nadělení nade mnou strhly.

Něco mne pohladilo po zátylku.

* * *

Málem jsem zařval.

Trosky opět zasténaly a trochu poklesly. Přestal jsem zatínat prsty (a zuby) do prachu a mrkl nad sebe. Skoro padesát centimetrů tlustý dřevěný trám se pomalu ale zřetelně prohýbal - tak snadno, jako se ohýbá špejle.

To, co mne před okamžikem pohladilo po temeni, byly kadeře. Dlouhé, husté, zbělalé prachem. Visely přes nejdůležitější prostor mého života jako drapérie. Trosky opět zasténaly. Víím, kdo na věži měl tak dlouhé vlasy; pod prachem jsou určitě černé. A už jsem také věděl, že to nesténají jenom trosky. Co věděl, *viděl* jsem to.

* * *

Veronika byla vpletená do kusů dřeva a kamení, že by to nedokázal ani ten nejkreativnější kat. Co z ní bylo vidět, vypadalo jako zmačkaný gumový balónek; přesto stále žila. Otočil jsem hlavu na bok a bedlivě si avantgardní nástrovní plastiku prohlédl - a zachytil jsem její pohled.

Nejenže žila, byla při vědomí.

* * *

Odstrkoval jsem se bradou a špičkami prstů a jímala mne hrůza, jak překonám rozvaliny u okna - bylo to z mé strany hodně do kopce a hodně ostrý úhel. Kdybych ležel na zádech, nedokázal bych ohnout nohy, abych je otvorem prostrčil. Kdybych ležel na zádech, nedokázal bych se už ani otočit na břicho. Jestli se odsud dostanu, už nikdy si nelehnu na záda.

Nohama jsem se zarazil o zeď. Ohnul jsem kolena (už mi ani nevrzala) a pomalu podrážkami sondoval, co trosky v okně udělají. Některé mi spadly na stehna, jiné vypadly ven. Vykroutil jsem co možná hlavu a zase požehnal svému širokoúhlému oku. Člověk by neměl nejmenší šanci, takhle se dívat za sebe.

Už během této myšlenky jsem věděl, že prolezu.

* * *

Pud sebezáchovy se ve mně vzepjal a začal cválat. Zamáčkl jsem obličej do prachu a z posledních sil se donutil ani nehnout. Takhle zemřela spousta mých známých; mysleli si, že to mají za sebou, že na posledních úsecích těžkých cest není třeba opatrnosti.

Když se pudy uklidnily, začal jsem se soukat nahoru.

Bylo to příšerné.

Každý kousek mého oblečení, který se o něco mohl zachytit, se zachytil. V nejvypjatějším okamžiku, kdy jsem se vzpíral na rukou, záda prohnutá k prasknutí, mi dlaně začaly podkluzovat v kusu mazlavé hnijící kůže. Pak jsem byl na krátký okamžik přesvědčen, že víc se prostě neprohnu, že nepopolezu ani o milimetr... A to už se mi přitom nohy volně kývaly venku. Nešlo to ani tam, ani zpátky, a jediné, co mne utěšovalo, že Veronika je na tom hůř.

Pak něco povolilo, prudký tlak rukou mne vymrštil jako pružina a vzápětí jsem ležel na hromadě sutí, a plíce mi plnil krásný lahodný chladný nepředstavitelný čerstvý po ořešácích vonící vzduch.

* * *

Za velmi malý okamžik nad tou krásou zvítězila ostražitost. Posadil jsem se. Byly čtyři po poledni a nepršelo. Večer byl kalný, nebe tmavé a nízké a v rozstřílených větvích stromů hvízdal vítr.

Okolí se změnilo k nepoznání, ale to nebylo to hlavní, co mne znepokojovalo - po bitvě, kde je nasazena těžká technika, je vždycky všechno k nepoznání. Ale po bitvě je obvyklé posbírat padlé. A přitom se všude kolem válely nafukující se mrtvolky v neprůstřelných vestách a černých kuklách. A ani s tím vzduchem už to nebylo tak slavné jako před chvílí. A nikoli pro hořkou vůni ořechového dřeva.

„Co se děje?“ zamyšleně jsem pozoroval houf potkanů, naprosto přežraně se kolébajících listím, a napadlo mě, že v tomhle jedena-dvacátém století vůbec nejsou vrány. Když jsem tak viděl všechna ta těla, další nápad byl podívat se na to své.

* * *

Byl jsem špinavý k nepoznání, ale až na bolest v boku mi nic ne-bylo, kulky z kulometu a samopalů zmizely - pod rozbitým pancířem jsem měl jen kůži a svaly. Kolena, před třemi dny tak neohebná, chodila naprosto hladce. Zaplat' pánbůh - to, jak nutně jsem je před pár minutami potřeboval ohnout, mi zůstane v paměti do konce živo-ta.

Znepokojilo mě (dá-li se to tak říci), že se cítím tak zdravý, po všech těch ranách, po chrommolybdeny, po třech dnech na kříži. Do-konce jsem měl i hlad.

Pak mi konečně došlo to nejdůležitější - zkusit čip.

* * *

Všechna obvyklá pásma byla mrtvá. Rádia, televize, mobily, všechno.

„Co se děje?!“ otočil jsem se kolem dokola a čip zuřivě cedil frekvence. Najednou zachytil silný, stabilní signál; přísahal bych přitom, že BBC už jsem jednou projel.

Dávali - jak jinak - projev Velkého Otce. Jsem prostě klikař.

Tentokrát to bylo poněkud monotónní a bez obvyklého nasazení: „Občané!

Jděte a dotkněte se Knih Pravdy! Den Vykoupení nastává a jen Bratři jej přežijí a budou se moci podílet na budování nového světa! Zářící Spasitel přichází! Jeho zlaté světlo zalije krajinu a...!“ Že se děje něco vážného, na to nepotřebuju poslouchat Velkého Otce.

Z otvoru u paty zřícené věže se ozvalo zasténání. Nevěděl jsem, jestli to jsou sedající trosky nebo Veronika. To okno (*okénko*) se z téhle strany zdálo strašně úzké, temné a ošklivé, Spíš to ale byla Ve-ronika než trosky, trosky tak jakoby víc vržou. Jak dlouho asi bude umírat.

Podle toho, jak vypadala, když jsem se pod ní plazil, a podle toho, že stále žila, asi dost. *Dost*. A jestli svou situaci vnímá a jestli ji to bolí... Na to mi odpovědělo další zasténání.

Čas odejít.

Zarazil jsem se.

„Ne!“ řekl jsem nahlas. „To ne!“ Poodstoupil jsem od otvoru, ale zároveň už jsem věděl, že *ano*.

Veronika, ať už je z ní, co chce, a naše vztahy jsou, jaké chtějí, mi kdysi zachránila život. A na to jako pilot z klanu Pilotů nemohu nikdy, nikdy zapomenout.

„Zříkám se klanu! Proklínám ho!“ vykřikl jsem proti temnému nebi.

Potkani se rozeběhli do stran a špinavý pes hodující opodál ostražitě zvedl hlavu. Kdyby to jen bylo takhle jednoduché zbavit se minulosti.

* * *

„To můžu rovnou spáchat sebevraždu!“ drtil jsem mezi zuby a svlékal se z krunýře a všeho, čím jsem tam dole zachytával. Z otvoru se ozvalo další zasténání a dala se do mě zima. Řemdih mi vyklouzl zpoza opasku a tlumeně žuchl do trávy - má poslední zbraň. Kdy jsem přišel o plamenomet, si ani nevzpomínám.

Třeba z té změti nepůjde vyplést. Třeba ji budu moci jen zabít, napadlo mne radostně. Ale kde vzít něco stříbrného? Beznadějně jsem přehlédln zříceninu Školy svatého Sebastiana. Navíc jsem věděl, že jakmile od sténajícího otvoru odejdu, už nikdy se nevrátím. A také jsem věděl, že v tom případě by bylo lepší zůstat rozdrcený tam dole než žít s vědomím, že jsem opustil někoho, kdo mi pomohl a kdo mne ve stejné situaci potřeboval.

„Zasraný svědomí! Zasraná morálka!“

* * *

V tunelu bylo ještě těsněji než předtím, zase si o pár milimetrů sedl.

Ale bez krunýře se mi hýbalo lépe.

Strkal jsem před sebou kus ocelové konstrukce, na které se kdysi dávno (kdysi dávno před třemi dny) pohyboval jeden z rotačních kulometů.

Sousloví „kdysi dávno“ bylo zcela na místě - každá minuta tady dole mi připadala jako týden.

Smrad hniloby mi zalepil nos a konstrukce v prachu hlasitě drhla a ryla do něj nepravidelnou stopu. Stejně to sebou vláčím zbytečně, proti nesmírné masě sedajících rozvalin mi vzpěra mohla podpírat tak maximálně sebedůvěru.

* * *

Veroničiny vlasy stále připomínaly drapérii. Byl jsem u nich za chvilku - asi tak za tři měsíce, na rozdíl od tří let, co jsem od nich lezl pozpátku.

* * *

„Jak jde život?“ zašeptal jsem do zdeformovaného obličeje. Mezi oteklými rty proklouzlo další zasténání. Bez krunýře jsem se dokázal otočit na záda. Přestože jsem strašně nechtěl, musel jsem. Jestli trosky poklesnou o další dva centimetry, jsem tu navždy. Ruiny jako by mi četly myšlenky a poklesly - naštěstí ne tak moc. Z toho prohýbajícího se trámu se vyštípla dlouhá ostrá tříska a bzučivě se mi zabodla vedle ucha. Jak někdy hloupé dva centimetry můžou znamenat tak mnoho, točilo se mi v hlavě, zatímco jsem šprajcoval vzpěru pod překroucená břevna. Bylo zřejmé, že Veronika nemůže být sevřena celou vahou zříceniny, to by nepřežila ani ona. Takže nějaká šance na vyproštění přece jen...

Tak tak jsem vzpěru vzpřičil, když trosky opět poklesly. Teď mi to ale pomohlo - břevno nad vzpěrou zůstalo na původním místě. Tedy, mně to ani tak nepomohlo, jako spíš Veronice. Vzpěra zadrnčela, prohnula se, odprýskly z ní štěpinky barvy, ale vydržela. Setřel jsem si prach z očí, chytil medúzu, co bývala Veroničíným ramenem, a začal přeopatrně táhnout.

* * *

Veronika v těle neměla kost delší než centimetr. Ted' to byla výhoda - tahal jsem ji ze štěrbin, kde byla zalisovaná, jako kus plastelíny. Když jsem to bral coby technický problém, bylo to docela snadné. Nebýt toho sténání. Tahal jsem a přemýšlel, jestli mi vadí víc Veroničino nebo trosek. Jasného vítěze soutěže jsem nevyhlásil.

Pak povolil poslední odpor a Veronika těžce pleskla do prachu a částečně do mého obličej. Jestli kdo zažil to nejhorší, co vyjadřuje slovo „hnusné“, tak i kdyby ten zážitek vynásobil stem, nemohlo to být tak *hnusné*, jako ledová medúzovitá Veronika v ksichtě: Rozdrčené tkáně jí pod kůží doslova *tekly*.

Nesmrtelnost je někdy opravdu na nic.

* * *

Kupodivu to neproběhlo tak dramaticky jako ve filmu - když jsem vylezl a vytáhl Veroniku, tunel se nezřítíl. Veronika se v polotekutém skupenství tahala dobře.

Těžce se převalila do sutí pod oknem a její tělo vydávalo mlaskavé a šplouchavé zvuky.

„Ty teda vypadáš,“ řekl jsem nahlas, abych to přehlušil: „Co s tebou, když připomínáš rozšlápnutej termofo?“

I když, co s ní, zas tak nejasné nebylo. Zařal jsem zuby, poodtáhl ji na rovinu a začal ji rozkládat - připadalo mi to, jako bych rovnal pracovní kombinézu vytaženou ze ždímačky. Jako pracovní kombinézu, s kterou do ždímačky dali i pracanta.

Nejhorší bylo, že se na mne přitom dívala a že vydávala ty nesnesitelné zvuky a steny.

„Nech toho. Vím, že to bolí, ale jinak to nejde. A znervózňuje mě to.“

Nakonec jsem se postavil a zálibně si ji prohlédl - už měla alespoň lidský půdorys. O bokorysu se to říct nedalo. Zakryl jsem ji cárem závěsu, protože na sobě neměla než vrstvu prachu; její šaty nebyly roztrhané, látka byla obrovským tlakem rozmačkaná na cucky.

„Co dál?“ mnul jsem si dlaně a drolily se mi z nich ruličky špíny.

Nevím odkud, ale zcela jednoznačně jsem věděl, že léčebné vkládání ruky by pro Veroniku nebylo příliš zdravé - a ani pro mě ne. Ty dlouhé bělostné zuby byly jediné, co na ní pád věže vydrželo.

Hodily by se.

Zatímco jsem přemýšlel, jestli by bylo tak moc nevkusné zahrát si na dentistu, staral jsem se o sebe. Našel jsem nepříliš roztrhanou mrtvolu a stáhl z ní těžkou neprůstřelnou vestu - ani moc nesmrděla. Pevně jsem si dopnul řemínky a navrch si oblékl svůj starý rozstřílený ořetězovaný krunýř - když už nic, vypadám v něm docela děsivě.

Bohužel, přestože tu mrtvolý vojáků zůstaly v tak hojném počtu, někdo pečlivě posbíral zbraně. Všude se válely tisíce vystřílených nábojnic a prázdných zásobníků, ale samopal jsem našel jen jeden - lépe řečeno trosku samopalu - vedla přes něj hluboká stopa tankového pásu. I mé glocky a ty automatické rotační kulomety zmizely - buď je zavalila věž, nebo je také někdo sebral. Zatočil jsem řemídkem, až koule zasvištěla a zastrčil zbraň za opasek. Bude muset stačit.

Vrátil jsem se k Veronice, která regenerovala doslova před očima. Její hlava už měla skoro normální tvar. I když na konzistenci bych příliš nesázel.

„Píít!“ ozvalo se z té věci. Pochopil jsem to sice až napotřetí, ale pochopil. Zase nevím odkud, ale věděl jsem, že s vodou nebo čímkoli podobným by to pro Veroniku dopadlo jako s vkládáním ruky.

„Pít, ale co,“ zamyšleně jsem se podíval na potkany, kteří se vrátili k jídlu. Neměli ze mě vůbec strach, zřejmě se domnívali, když je tu tolik masa pro všechny, že nemusí být ostražití. Docela dobře jsem si pamatoval, co Vertolovi páchlo z úst, když se vrátil do mučírny.

Borůvková šťáva to nebyla. Vytáhl jsem ze zříceniny příhodné prkno a cvičně jím švihl do vzduchu.

* * *

Z pěti potkanů, které jsem chtěl dostat, jsem dostal všech pět. Byli tak přežraní, že mohli sotva pištět. Zvedl jsem je za holé ocásky a jen jsem doufal, že Veronika není náchylná na infekce.

Jedno po druhém jsem omráčená zvířata podřízl nehtem a nechal je zemřít nad lačně otevřenými ústy zarámovanými bílými, za okamžik červenými zuby. Co mám komu líčit - hnus, hnus a zase hnus. Alespoň mne přešel hlad. A to jsem přitom mnohokrát viděl Elviru, když jí v boji došla energie, jak zuby rve mrtvolý Protivníky. Ale pít krev potkanů a ještě u toho takhle chrochtat! Fuj! Odhodil jsem po-

slední mrtvolku, ocásek už měla úplně ledový, a otřel si ruce o kalhoty. Veronice se během jídla projasnily oči a věděl jsem, že mne poznala.

„Nazdar,“ dřepel jsem si na bobek, „pamatuj, jsme vyrovnaní - tohle je tenkrát za ten vrtulník. Příště až tě potkám, tak tě zabiju.“ Vstal jsem a věděl, že víc toho pro ni udělat nemůžu. Její organismus si s tím poradí. Anebo ne, to už není má věc. Má věc je zjistit, co se to zatraceně děje a kde všichni jsou.

* * *

Zatímco jsem obcházel školu rozstřílenou tankovými granáty, úplně se setmělo. Než abych dával příliš pozor, přemýšlel jsem: o zážitcích před Oponou, o tom, jakým zázrakem jsem přežil pád věže a jakým jsem se uzdravil (už mne nebolel ani proražený bok!) a o životě vůbec. Takže jsem zjistil, že tiché volání o pomoc musím slyšet docela dlouho.

* * *

Ozývalo se z chodby s vyraženými dveřmi. Z téhle strany to tanky nevzaly tak zhurta a škola vypadala docela přijatelně. Volání byl ženský hlas.

Vytáhl jsem řemdih a vkradl se dovnitř.

* * *

Chodba byla ze začátku trochu zasypaná, dál už ne. Ne že bych nějak moc chtěl někomu pomáhat, ale měl bych se dozvědět, co se stalo se světem, a někde začít musím.

Pod podrážkami mi tiše skřípaly uvolněné dlaždice a sklo z rozbitých zářivek; po pár desítkách metrů se chodba zalomila dolů. Sestupoval jsem po dřevěném schodišti, které po tom zmaru venku vypadalo až nepřiměřeně normálně a uklizeně a snažil se vydávat co nejmenší hluk. Prkna pod mou vahou ale praštěla, a ani řemdih není nejvhodnější zbraň na tichý postup - nevyhnul jsem se několikerému slabému zařinčení. Volání o pomoc sílilo.

* * *

Chodba pod schody byla široká a na zdech visely dětské kresby. Přestože v ní byla podstatně větší tma než nahoře, viděl jsem dobře.

Volání o pomoc opět zesílilo a ozývaly se do něj takové divné zvuky.

Nejdřív jsem myslel, že je to vrzání, jak si sedá poničená budova. Ale bylo to příliš pravidelné: spíš někdo něco páčil.

Došel jsem k ohybu chodby a opatrně vystrčil hlavu.

* * *

Zřejmě kvůli cinkání řemdihu už na mne čekali. Díval jsem s do očí... *zařval jsem* ... díval jsem se do očí obrovského Protivníka.

* * *

Tisíci souboji vypracovaný instinkt mne vymrštil jako pružinu. Řemdih už svištěl. Ještě než zubatá koule poslala Protivníkův mozek na poslední výlet, něco ve mně si uvědomilo jednu zásadní věc: Ty oči nebyly jasné a tmavé, byly zakalené a bílé jako oči Protivníků před Oponou.

* * *

Mrtvé tělo vytočilo piruetu, narazilo na zeď a skácelo se. Asi dvacítká Protivníků dosud stojících bez hnutí se obrátila; všichni se pohybovali pružinovitě a všichni měli kalné oči a bílošedou kůži.

Dva se neobrátili - dál se snažili vypáčit oplechované dveře na konci chodby - bylo na nich napsáno KRYT. Protivníci nepoužívali páčidla, ale své čtyřprsté ruce. Zpoza dveří se ozývalo to volání o pomoc.

* * *

I kdybych chtěl, nemohl bych jinak. Instinkty jsou silnější než rozum.

„Pilóóót!“ zaječel jsem.

Protivníci sice neuhýbali, ale to neznamená, že nevytasili své oblíbené špičaté sekáčky. A přestože pružinovitě, sekali fest.

Prásk! Další mozek mezi námi. Loktem jsem odrazil pětikloubou ruku s ostrím. Švih! Koule vysekla zubatý otvor do dalšího obličej. Ruka, kterou jsem zastavil ten sek, mne brněla až k rameni a nemohl jsem ji zvednout - tváří v tvář Protivníkům mé instinkty předpokládají, že mám bitevní kombinézu. Švih! Odrazil jsem další sek tentokrát jsem ho zachytil řetězem řemdihu. Stihl jsem to tak tak, mé instinkty také počítaly s bojovou rychlostí. Protivníci totiž mají docela sílu, zjišťuju. Švih! Na druhou stranu, protože neuhýbali, s řemdihem mi to celkem šlo. Vytrhl jsem kácející se mrtvole sekáček a přehodil si ho rukojetí do dlaně právě včas, abych na odražení dalšího útoku nemusel použít loket. Zbraně se srazily, vylétly jiskry a zavoněl hořící kov.

Kontra řemdihem a mozek mi cákl do obličej. Na okamžik jsem byl oslepen, tak mne další sek zasáhl do hlavy.

* * *

Sklouzl, a čepel zbraně se mi zlomila o řetězy na rameni. Na zkoumání, jestli mi zůstalo ucho, bude čas jindy. Vyrázil jsem sekáčkem před sebe a zakroutil. Mlasklo to, a vytrhl jsem ho i s Protivníkovými střevy.

Byla strašně studená.

Prásk!

Další rána do téhož ramene mne srazila na kolena. Mlask. Střev přibýlo. Švih řemdihem odspodu, a protivnické zuby se zasekaly do stropu jako dávka z kulometu. Na nohy, couvnout a mrstit sekáčkem obaleným vnitřnostmi po nejbližší hlavě. Hlava předvedla výkvět protivnické mysli, dá-li se to tak říci. Trhl jsem za střeva a sekáček mi skočil zpátky do ruky. Klika. A znovu řemdih. A sekáček. Křupání a svištění.

Konečně jsem se dostal do rytmu.

Pružinovitě útočící Protivníci se káceli jako tatrgelové stvolý.

* * *

Pak přede mnou byli už jen ti dva, co se pokoušeli vypáčit dveře. Než se stačili narovnat, už to ani nemuseli zkoušet.

Zastavil jsem se, řemdiš opsal jedno kolo naprázdno, a dvakrát jsem se zhluboka nadechl. To abych setrvačností nezabil někoho za těmi dveřmi.

Na což v případě nutnosti bude času dost, i když si myslím, že toho nebude třeba. Dobře jsem si vzpomínal na McCrackena, jak říká, aby sestry odvedly děti do krytu.

„Hola!“ zabušil jsem do dveří kluzkým držadlem řemdihu. Ještě před poslední ranou se otevřely.

Zalilo mne jasné elektrické světlo.

„Hola!“ řekl malý obtloustlý černoušek, ruce v kapsách kožené bundy se zdviženým límcem. Dvě sestry v bílých čepicích třeštily oči do chodby za mnou a lapaly po dechu. Přišlo mi to až trochu nepatřičné: jsem zvyklý, když někoho zachráním, že poděkuje - cítil jsem jistou rozmrzelost.

Černoušek vytrhl ruce z kapes.

Díval jsem se do hlavní dvou nechutně velkých pětačtyřicítek.

Plameny výstřelů se mi zasekly do očí.

* * *

„Příště si krej prdel, strejdo,“ řekl černoušek, kouřící pistole ve svěšených pažích.

„Jak to mluvíš, Hassilo! Vy, pane, pojd'te prosím dovnitř. Honem! Než přijdou další.“ Zíral jsem dozadu do chodby, kde se zvolna skládalo sedm Protivníků, každý uprostřed čela úhledný dvanáctimilimetrový otvor. Ten drzý černoušek nevystřelil ani o ránu víc než sedmkrát.

* * *

Dveře za mnou těžce zapadly a zámky cvakly. Všiml jsem si, že panty jsou povážlivě vyviklané.

„Dobrý den, pane Patejli,“ řekla starší ze sester a mírně, tak orientálně se uklonila. Po vyděšeném lapání dechu už nebylo ani stopy.

Tedy u nich, u mě málem ano.

„Vy mne znáte?!“

„Ale jistě,“ znovu se uklonila a sporym gestem ukázala na dveře vedoucí z malé předsíně, „prosím, pojdte dál.“

„A ty, Hassilo, schovej ty zbraně!“ řekla přísným hlasem druhá sestra.

* * *

„Prosím, pane Patejli, mohla bych vás požádat, abyste se nejprve trochu umyl? Jste hmm...,“ sestra pro zbytky Protivníků, kterými jsem byl zhusta oplepen, nenalezla slova. „Tady doleva a ještě jednou, je tam sprcha. Šetřete prosím vodou, je pro děti.“

Prošel jsem umývárnu, kde bylo všechno strašně malé - sprcha měla naštěstí lidský rozměr. Vzal jsem to nejdřív v šatech, pak bez nich, a pak dloubal kusy protivnických tkání z ucpaného odtoku. Vyzdímal jsem si kalhoty, z ostatních věcí voda stekla.

Když jsem šel zpátky, potkal jsem miniaturní zrůdu. Měla boulovitou hlavu velkou jako meloun a v očích intelligence jako mravenec. Nic takového jsem neviděl ani ve svém Čase, který je na deformace víc než bohatý a zkušenost říká: na takovéhle pozor. Ruka mi k sekáčku sklouzla skoro sama. To malé cosi se ke mně připotácelo, sáhlo mi to na mokré kalhoty a hýkavě se to rozesmálo. Ostří sekáčku se zalesklo.

„Benny! Nech pána!“ otevřela dveře starší ze sester. „To je Benny, nemusíte se ho bát,“ sestra se tak smutně usmála. Sekáček mi najednou připadal trochu nepatřičný.

„To je... člověk? Co se mu stalo?“

„On se takový narodil. A nemusíte šeptat, nechápe, o čem mluvíme,“ pohládila tu věc... to dítě po hlavě. Benny se pod sestřinou rukou znovu rozhykal. Většina z těch deformovaných, které jsem ve svém století viděl, končila jako hnojivo pod tatrgel.

* * *

Sestra mne zavedla do velké místnosti plné podobných zrůdiček a barevných nafukovacích hraček - u některých nebylo na první pohled zřejmé, kdo je kdo. Na druhý pohled bylo vidět, že zrůdičky mají prázdnější oči a hračky jsou lépe rostlé a neslintají. Místnost měla betonové stěny, žárovky za zaprášenými drátěnými kryty a neměla

okna; až nehezky mi to připomínalo bunkr, v němž jsem v čtyřiačtáctém století vyrůstal.

„Děti, pozdravte pana Patejla!“ zavolala sestra. Ozvalo se děšivé hýkání, troubení, sténání a krákání. Připadal jsem si jako ve snu: nejdřív Protivníci, teď tohle. Na Protivníky jsem si vzpomněl skoro s láskou, o těch aspoň vím, jak se k nim chovat. I když tady těm věcem by řemdih taky prospěl. Hlasitě jsem zavrčel.

V rohu místnosti stál kulatý stolek s třemi židlemi. Mladší sestra k němu právě (pracně) dotlačila velkou plechovou bednu.

„Prosím, posad'te se, pane Patejli,“ ukázala na bednu a otřela si čelo, „dáte si čaj a koláčky?“

„Kolá...? Dost!!!“ vytrhl jsem sekáček. „Jak víte, kdo jsem?! Jak víte, že by mne ty židle neudržely?!“

„Jste přece pan Patejl. A schovejte prosím tu zbraň. Děti to straší.“

Nechápal jsem, jak to poznala - za zády se mi ozývalo to samé hýkání, jako když mne zdravily. Jste přece pan Patejl, tím se *samo-zřejmě* všechno vysvětluje; unaveně jsem schoval sekáček a těžce se posadil.

Hassilo se postavil naproti a zíral mi přes stůl do očí. Proti té hýkající smečce, co se válela mezi hračkami, vypadal až nenormálně normálně.

Kupodivu, mé oči tady nikoho neznepokojují.

„Promiňte naši neomluvitelnou nezdvořilost,“ starší sestra se postavila, „jsem sestra Iren.“

„Já sestra Helen,“ usmála se na mne ta mladší a nalévala z oprýskané konvičky kouřící čaj. Hezky voněl.

„Já jsem Hassilo,“ ponuře řekl černoušek.

„Já jsem...“ mávl jsem rukou, vždyť mne stejně všichni znají.

„Asi se divíte, co tady děláme?“ sestra Iren mi přistrčila šálek a nabídla plechovku s mlékem. Odmítl jsem, tak si nalila sama a posadila se. Chovala se přesně tak nenuceně, jako někdo, kdo byl před okamžikem svědkem zabití sedmi mimozemských útočníků. Ha ha.

„Já už se snad ani nedivím ničemu,“ natáhl jsem se pro koláček. Byl tvrdý jako cihla a chutnal jako cihla. O to víc jsem si připadal jako v bunkru svého dětství.

„Ty děti tady, to je nesmrtelná zásluha pana McCrackena,“ řekla sestra Helen a obhlédla tu sebranku s nefalšovanou pýchou a *láskou*.

„Ti strašní Bratři podobné chudáčky shromažďovali a vozili někam pryč. Nám je také chtěli vzít - nebýt pana McCrackena... Oni jsou tak bezbranní.“

„A mohl mezi nimi snadno vychovávat Elviru, ta by v normální škole moc nezapadla,“ napil jsem se čaje.

„Samozřejmě. Elvirka je naše zlatíčko,“ řekla sestra Iren. Její tvář, přestože stará, nepůsobila šedivě, a všiml jsem si, že jakoby září. Jako by se stalo něco, na co čekala celý život, ale jako by jí výchova a sebeovládání neumožňovaly dát city najevo. Všiml jsem si, že podobně vypadá i sestra Helen a že se obě levou rukou dotýkají křížů pověšených na krku. Hassilo se mračil.

„Jak vám chutnají koláčky?“

„Jsou příšerné,“ natáhl jsem se pro další. „A co on?“ kývl jsem na Hassila. „Vypadá docela normálně, až na ty pistole.“

„Kolik má normální člověk prstů na rukou, Hassilo?“ řekla sestra Helen.

„Dvacet,“ řekl zarputile černoušek.

„V jeho věku jsem taky neuměl počítat,“ ...a nemusel jsem trávit čas se substrátem pod tatrgel, dodal jsem v duchu.

„Já ale *umím* počítat!“ Nad stolem se objevily čtyři růžové dlaně. Čtyři!

* * *

Kdybych neměl tak nelidský dýchací systém, udusil bych se koláčkem.

Takhle jsem to ustál s krátkým zakašláním a funěním. Drošky zarahotily po stole.

Černoušek.

„Nazdar Hnus... Hasáku!“

„Jmenuju se *Hassilo*, ne *Hasák*!“ řekl černoušek ještě zarputileji.

Posedl mne neovladatelný záchvat smíchu. O to horší, že jsem ho na sobě nemohl dát znát ani nakrčením rtů. V duchu jsem se ale mlátil po zemi a nemohl přestat. Navenek jsem asi vypadal trochu strnul. Sestry na mne tak po očku pokukovaly a Hassilo se mračil stále víc.

„Promiňte, to ten koláček,“ vyrazil jsem ze sebe, „trochu mi zaskočil.“ Byl jsem na sebe pyšný, že jsem tím omluvil i svůj deformato-

vaný hlas. Ani někdo, kdo umí ovládat modulaci jako já, nedokáže ovládnout smích. „Znal jsem tvého otce, hochu,“ přinutil jsem se říci, když ticho ještě zhoustlo. Myslel jsem přitom, že uvnitř prasknu, a blahorečil svému organismu, že už mne nebolí rána po kříži. To bych se asi zhroutil. Prý otce! Jak snadno teď lze vysvětlit Hnusákův albínský rasizmus. Seydelmannovy genetické kejkle vrátily synkovi pravé barvy - genová terapie se tomu říká - a plyne z ní například, že Hassilo nemůže použít Hnusákův prsten ke vstupu do šlupky. „Promiň, že nemluvím, jsem dojatý, protože tě rád vidím. Určitě střílíš dobře jako táta, co?“

„To si piš, strejdo,“ černouškovi se rozsvítily oči, „budeš mi o tátovi vyprávět?“

„Později, Hassilo,“ pohladila ho sestra Helen, „mohl bys teď, prosím, jít hlídat ke dveřím, kdyžby se vrátili ti hrozní... hrozní...“

„Protivníci,“ dořekl jsem.

„Děkuji,“ usmála se na mě.

„Jo.“ Černouškovi se ve všech dlaních objevily pistole a stejně bleskurychle zmizely.

„Je to hodný hoch,“ ohlédla se za ním sestra Iren.

„Proč jste jich nenaklonovali víc? Hnu... Hassilů a Elvir?“

„Doktor Seydelmann se snažil, ale technologie klonování má velmi vysoké procento neúspěchu, obzvlášť klonování takhle velkých dětí. Jako by někdo nahoře,“ obě se dotkly křížů, „nechtěl, aby jich bylo víc.“

Kupodivu se nepodívaly nahoru, ale na mě.

„Jak vidím, byly jste s McCrackenem jedna ruka. Proč vás tady teda nechal, proč vás...?“

„Ale to je zřejmé,“ skočila mi sestra Iren do řeči: „Je psáno, že nás sem do krytu přijdete zachránit a že my dvě vás zasvětime. Rád svatého Sebastiana na tento den čeká jedenáct set padesát let, Pane.“ To velké písmeno jsem opět jednou zřetelně slyšel - takže nejen Velký Mistr, ale i Pán. Obě sestry vstaly, svíraly kříže, oči jim zářily a rty se chvěly, jako by se nyní už ovládat nemusely.

Pro jistotu jsem sevřel rukojeť řemdihi.

* * *

„Stejně jako řád prokletých Bratří Zářící Stvůry, i my jsme čekaly na váš návrat, Pane,“ začala pohnutým hlasem sestra Iren. Přestože pohnutě, mluvila naprosto hladce, jako by si tu řeč tisíckrát a tisíckrát zkoušela. „My jsme ale čekaly, abychom vám mohly být ku pomoci, protože víme, že jen vy dokážete zastavit zlo, jež prochází Oponou.“ Opět jsem to velké písmeno slyšel a jen jsem si zvýšil práh odolnosti k šoku. „Je psáno, že jste měl vidění, v kterém jste zřel, jak první voje Armády Zla pronikly do našeho...“

„A-ano.“ Tím slůvkem jsem jen zamaskoval poděšené vyheknutí. Všechny prahy mi začaly připadat nebezpečně nízké.

„... do našeho světa, a je psáno, že bezradnost sváže vaše kroky. Proto byl založen náš řád. Z důvodu utajení nemohl přijmout vaše jméno, ó svatý Peytli!“ Obě stojící sestry sepjaly ruce a jejich zářící zraky mne málem propálily.

„Kde je tohle všechno psáno?! A kdo to napsal?!“

„Napsal to Temný, ten, jehož sundáte z kříže,“ sestry se pokřižovaly a jejich oči pohasly. Trvalo to sice jedenáct set padesát let, ale Merlinův telegram z daleké budoucnosti právě dorazil. Rozhodl jsem se, že už se nebudu divit ničemu. Jako dřív, jako v mém skvělém jednoduchém čtyřiadvacátém století.

„Fajn, a co je tedy psáno, že mám dělat? Ted?“

„Vzkaz je následující: Je třeba zastavit Armádu Zla. První kroky již byly učiněny, ale je třeba učinit další. Cestu Armádě otevřeli slouhové Zářící Bestie. Ti musí zhynout a cesta musí být uzavřená!“ Zraky opět planuly a ruce na křížích se zařaly.

Tomu už jsem rozuměl. Bezradnost skončila.

„Fajn, sestry, neměly byste nějaký kulomet?“

* * *

„Kulomet ne, ale když se podíváte do bedýnky, co na ní sedíte, tam máte vše připraveno.“

Vstal jsem a odklopil víko.

„To je... ! To je přece má bitevní kombinéza! A Pistol!“

Sestry se usmívaly.

„Jak...?! Kde?! Jasně! Od Seydelmanna!“

Sestry se usmívaly.

Pohlídl jsem černý povrch svého bitevního oblečení a cítil, že šance se prudce vyrovnávají.

* * *

Bylo to jako vrátit se domů. Převlékl jsem se v umývárně a chladivý dotyk kombinézy ve mně vyvolal vzpomínky na všechnu smrt, kterou jsem v ní rozdal. Cítil jsem, jak se mi do žil vlévá síla a sebe-důvěra. Je to děsivá fráze, ale já to opravdu cítil. Po vlhkých kalhotách a zapařené neprůstřelné vestě jsem si připadal jako znovuzrozený. Natáhl jsem si rukavice a manžety se slily s rukávy. Už žádné hřeby skrz dlaně, už žádné otlučené klouby. Švihl jsem rukou a vzduch hvízdal.

S hromadou starého páchnoucího šatstva jsem se vrátil do velké místnosti. Zrůdičky začaly hýkat a troubit.

„A přijde svatý Peytl v barvě pomsty a modly se otřesou v základech samých!“ se sepjatýma rukama zadeklamovala sestra Iren.

„Možná byste si měl vzít něco navrch, vypadá to poněkud... neobvykle. A nápadně,“ zcela civilně řekla sestra Helen. Aby ne, řekl jsem v duchu, taky je to bitevní kombinéza. Ale měla pravdu, takže jsem si oblékl své staré mokré ohořelé kalhoty. Vestu po vojákovi jsem odložil a na trup si natáhl poničený krunýř. Řetězy zachřestily.

„Hned je to lepší,“ řekla sestra Helen a zálibně si mne obhlédla.

Sestra Iren kývla. I šlusáci z londýnského metra by přede mnou utekli s hlasitým jekem.

„Nyní vaše zbraně. Je psáno, že to měly být přesně tyto,“ sestra Helen vytáhla z bedny dvě ploché šedo zelené schránky, které jsem v radosti nad kombinézou přehlédl. Schránky těžce klaply o stůl vedle Pistolu.

„Neposadíme se?“ sestra Helen zavřela bednu a přistrčila ji zpátky ke stolu, „ještě jsou koláčky i čaj.“ Tihle Angličané. Čekají na mě jedenáct set padesát let, a když se konečně ukážu, chtějí mne zabít cihlovými koláčky.

Zkontroloval jsem Pistol (bylo to jako pohlídnout starou známou) a zastrčil ho do příslušné kapsy v kombinéze. Řemdih jsem zasunul mezi řetězy na krunýři a sekáček už nebudu potřebovat.

* * *

Abych nelhal, ty koláčky mi chutnaly. Opravdu mi připomínaly můj Čas.

Zbraně v šedozelených schránkách vyložených molitanem byly tytéž glocky, o jaké jsem přišel před pádem věže. Tak letmo mne napadlo, kdo asi Merlinovi diktoval tuhle část zprávy. Připnul jsem si novotou vonící pouzdra a brašničky se zásobníky. Možná já sám. Ale jak, když visí na kříži, z něhož ho musím sundat. A nebo nevisí?

„Jste v pořádku, Pane?“ vrásčitá tvář sestry Iren vypadala znepokojeně. Asi jsem s půlkou koláčku trčící z pusy a rukama ztuhlými v prostoru nevypadal příliš přičetně.

„Ano. Není ještě něco, co mi máte vzkázat?“

„Je. Musely jsme ale počkat na vaši otázku, Pane.“ Sestry opět vstaly a čtvero očí se opět rozzářilo:

„Čas je jen hrst listí ve větru.“

„A?“ naklonil jsem hlavu, když nepokračovaly.

„To je celé. Tím byl úděl řádu naplněn. Nadchází věk boje!“

* * *

„Děti, pozdravte pana Peytla,“ tentokrát sestra Iren vyslovila mé jméno „správně“.

„Nazdar,“ řekl jsem do troubení a hýkání. V předsíni stál Hassilo a na všech ukazováčcích si točil pistolemi přesně tak to dělával nudící se Hnusák.

„A co vy, sestry?“ obrátil jsem se, ruku na klice.

„Naše sestry samozřejmě vědí, co se zde odehrálo, a přijdou za námi. O nás strach nemějte, Pane, o nás ne,“ řekla sestra Helen.

„Dobře. Na shledanou. A... A děkuju za koláčky.“ Připadalo mi to trochu divné, ale jak mám sakra vědět, jak se loučí svatí, kteří jdou zachraňovat svět.

„Hassilo, buď ve střehu,“ cvakl jsem klíčem. Čtvero pětáčtyřicítek strnulo a zornice se stáhly do křížů.

* * *

Kupodivu, v chodbě nikdo nečekal. Nepočítám-li pobité Protivníky - ti ale spořádaně leželi a jen tiše páchli. Něco takového už se mi dlouho nestalo: Mrtví zůstávají mrtví!

Dveře za mnou zapadly.

Bez překážek jsem prošel budovou a vyšel nahoru do parku. Byla černočerná tma, stále nepršelo a stále foukal ten kvílivý vítr: nic jiného slyšet nebylo, žádný šum, žádný hukot, který vydává velkoměsto i za nehlubší noci, jen ten vítr. Nadechl jsem se a byla z něj cítit smrt.

Plán je jasný. Bratři nějak dokázali dostat Protivníky na Zem. Určitě to jsou ti samí Protivníci, které jsem spatřil při svém prvním vidění, ti kteří prošli Oponou, než Merlin Armádu zastavil. Mezi lopatkami mi proběhlo takové jemné ale mrazivé zašimrání: To znamená, že jich tu mohou být všechny ty nekonečné miliony. Aby jich nebylo ještě víc, je třeba vyhladit Bratry, nemilosrdně. Znovu to ledové zašimrání, jak má další vidění dostávala smysl. Na Zemi je spousta jaderných zbraní, a když se Protivníci dostali sem, mohou se rakety a bomby dostat tam. A čas je jen hrst listí ve větru. To, že Opona v mých viděních měla nejvýš dvacet kilometrů, neznámá, že je má vždy, bude mít vždy, měla vždy. A vzpomněl jsem si, že jsem viděl zničené i gigastroje, které bojovaly s druhou Armádou, s tou, co v ní jela obrovská opancéřovaná monstra. To vidění sice bylo „předminule“, ale pohled byl zřetelně do „potom“.

Hrst listí ve větru.

Zatočila se mi hlava.

Cítil jsem, že teď, v téhle době - dnes - není času nazbyt. Bylo třeba spěchat a složité problémy rozložit na jednoduché. A každá organizace se nejlépe rozbíjí svrchu.

„Kde asi tak jsi, ó Velký Otče?“ zašeptal jsem do tmy, vítr zakvílel odpověď, ale to už mi bylo všechno jasné.

* * *

Když jsem šel kolem trosek věže, Veronika už tam neležela. Snad jí to ti potkani nevrátili. Poházená těla vojáků mne přivedla k tomu, že se tu nikde nepotloukají ti, které jsem zabil v chodbách. Nejdřív brokovnicí a řemdihem, pak plamenometem.

Nic není jako dřív.

Plyny unikající z jedné mrtvoly vydaly dlouhý, příšerný sten. Potkani se s vyděšeným pískáním rozutekli a já si aspoň vyzkoušel rychlost tasení pistolí.

Ještě že jsem proti větru.

* * *

Celý park byl zničený; tankovými pásy rozdrcené dřevo stromů ve tmě svítilo jako hromady kostí. Mezi stopami obrněnců jsem našel i široké hluboké otisky od přerostlého motocyklu. Takže boje se zúčastnil i Kyberkentauro.

Těsně u vyvalené brány stál prostřílený a ohořelý vrak tahače, kterým mne sem Zahartof dovezl. Kousek od něj byl tank. Nejdřív jsem myslel, že Je to hlídka, pak jsem si všiml několika dírek v pancíři.

„Ale copak,“ vyšvihl jsem se nahoru a studený kov mi zazvučel pod podrážkami. Otevřel jsem poklop řidiče.

Mrtvola neměla hlavu, ale protože jí byla čistě upálena, nebylo křeslo ani zakrvácené.

„Že bych se svezl?“ vytáhl jsem tělo za límec a skulil ho přes blatník.

* * *

Uvnitř to strašně smrdělo a amortizéry sedačky šly pod mou vahou na doraz. Po zbytku posádky zůstaly jen vazké louže černé kašovitě hmoty, z které trčely ohořelé kosti a žářem zkroucené kovové části uniform.

Ale zažil jsem už horší věci; navíc jsem měl pocit, že se v bratrském tanku budu moci pohybovat značně nenápadněji než pěšky.

* * *

Kanón ani palubní kulomet neměly závěr, ale v obrněnci stejně nebyl jediný náboj. Sepnul jsem přívod elektřiny a zmáčkl knoflík žhavení: kontrolky neblaze pohasly. Chvilí jsem tlačítko držel, vstříkl do sání iniciační směs a zkusil nastartovat.

A startér se sice pomalu, ale roztočil. Stroj temně zabublal, ztichl, znovu zabublal a s dunivým řevem vychrlil oblak černého dýmu. Zavoněla špatně spálená nafta.

Nechal jsem poklop nad sebou otevřený, abych mohl buď rychle střílet, nebo rychle utíkat, a přitiskl oči ke gumovým chráničům širokouhlého periskopu. Protúroval jsem motor, posunul krátkou páku automatické převodovky na VPŘED a ocelová obluda se rozjela.

* * *

Cíl byl jasný. Přestože projev Velkého Otce šel ze záznamů (stále dokola totéž), Otec určitě bude tam někde poblíž - stará dobrá Anglie se podle všeho stala středem světa.

Relace sice jela na frekvenci BBC, ale ne z žádného jejich vysílače - bylo to odněkud ze severní části Londýna, asi jedenáct kilometrů ode mne. Zabral jsem za levou řídicí páku a tank zatočil na hlavní; od drhnoucích pásů létaly dlažební kostky.

* * *

Ulice byly liduprázdné a město bylo temné. Jediné světlo stoupalo z požárů, které nikdo nehasil. Rychle letící mraky odrážely červené odlesky a ve vzduchu visel dým. Havarovaná auta stála uprostřed asfaltu a po chodnících se válela mrtvá těla - některá byla roztrhaná a na zbytcích byly zřetelné stopy po zubech Protivníků. Až na ty mrtvé to víc než připomínalo čtyřiadvacáté století mého dětství, a vlastně i dospělosti, až do sjednocení klanů. Mrtví byli za těch tíživých časů používáni jako vítané zpestření jídelníčku.

Tank obludně řinčel a rachotil, v tichém městě to muselo být slyšet na kilometry. I přes ten hluk jsem po půlhodině cesty uslyšel hlasité, pravidelné rány. Jako by z nebe padaly kovadliny.

V nájezdu do příští křižovatky jsem dupl na brzdy, až se kolos smýkl.

Nejdřív jsem myslel, že ten obrovský stín nad střechami je Kyberkentaurov.

Ale bylo to mnohem, *mnohem* větší.

* * *

Po silnici se na svém „zvířeti“ vezl jeden z těch nesmírných pancéřovaných jezdců z Opony. Takhle odspoda byl absolutně gigantic-
ký - můj tank vedle něj vypadal jako bezmocný brouček.

Bytost projela křižovatkou a v asfaltu zbyly dvě řady hlubokých
půlkulatých stop - držel jsem se okraje poklopu, připraven
bleskurychle vyskočit a utéct. Jezdec si mne ale nevšiml, zato já si
všiml, že tenhle, na rozdíl od těch z mého vidění, nemá rohatou
přilbu.

Na okamžik jsem se opřel do sedadla a chvíli zhluboka dýchal:
Jen pro tu radost, že ještě můžu.

Sešlápl jsem plyn a automatika zabrala - hřmot tanku mi připadal
stokrát hlasitější než předtím. Nevím, co bych dělal, kdyby na mě
jezdec zaútočil. Přemýšlel jsem o tom a objevil toliko neblahou para-
lelu mezi svými úvahami a tím, jak hladce tank lisoval opuštěná auta.

* * *

Jinak to byla docela nudná a dlouhá štreka. Kromě neustále se
opakujícího projevu Velkého Otce jsem zachytil pouze nějaké straš-
ně vzdálené, nejspíš amatérské vysílání, které navíc nedávalo smysl.
Vsadil bych se, že po celé Zemi je slyšet výlučně ta jedna opakující
se agitka, v různých jazycích, ale pořád totéž. Pro Bratry už zřejmě
nemá význam nic jiného. To, proč převzali vládu, už se stalo. I když
ne úplně všechno.

Zářící Spasitel je pořád ve šlupce.

* * *

Na první odpor jsem narazil necelý kilometr před vysílačem.

Protivníků v ulici bylo opravdu hustě, ale stačilo jen zavřít po-
klop, aby mi dovnitř nestříkala krev.

Bohužel, právě kvůli tomu zavření poklopu tam asi byli - ten kdo
je ovládal, jimi neměl důvod šetřit. Zrovna jsem si říkal, že není tak
špatné, mít tank, když se celý vesmír otrásl, sedačka pode mnou
praskla, v páteři křuplo a stroj se propadl do země - vypadalo to, že
ulice poskočila o metr vzhůru.

V uších mi zněly všechny zvony světa, takže zaburácení motoru jsem vnímal jako pouhou vibraci. Tank se vzepjal a pozadu sklouzl zpět.

„Co se to...!“ dupal jsem po plynu a divoce otáčel periskopem.

Prásk!!!

Po druhé ráně mi málem vypadly pojistky a ulice zase poskočila vzhůru - už byla nad úroveň blatníků. Bylo jasné, že asfalt nemůže lézt nahoru, ale že se do něj tank propadá... ale sakra proč?! Druhé jasné bylo: na třetí ránu se mi rozhodně čekat nechce.

Vyrazil jsem poklop, chytil se za okraj a vyšvihl se nahoru. Vzápětí mne zasáhl proud vzduchu hustý jako tvrdá guma - rázem jsem letěl. Tank opět příšerně zarezonoval a pištění v uších zesílilo do nesnesitelná.

Přistál jsem na chodníku a mé tělo z něj zvedlo vlnu kočičích hlav.

Ale to už jsem viděl, co se děje.

V proluce mezi domy stál další z těch obrovských jezdců (tentokrát s rohatou přilbou) a právě se počtvrté rozmachoval něčím podobným mé staré dobré podbíjecí palici. Akorát v příslušném nesmírném poměru.

Aspoň už vím, jak se cítí hřebík.

Uskočil jsem a rána prorazila do chodníku dvoumetrový otvor. Z rozbitého potrubí vytryskla voda. Vzhlédl jsem na giganta. Jeho pancéřování bylo orezlé a oči v přilbě zářily červeným odraženým světlem.

Rozběhl jsem se jako už dlouho ne.

Ulice - bohužel - byla stále plná Protivníků.

Kličkoval jsem statečněji než oblíbený myšohryz a do podrážek mne mlátily otřesy, jak za mnou jezdec pobídl své gigazvíře. Pak se otřesy zdvojily a ztrojily a další dvě rohaté přilby zakryly narudlé nebe - jeden byl přede mnou.

Nebylo to dobré, nebylo, ale naštěstí měli jezdci tytéž problémy, jaké má většina velkých a těžkých. I když, na druhou stranu bych čekal, že budou nemotornější.

Zvířeti toho přede mnou jsem proběhl pod břichem. Připadal jsem si volněji než ve vysokém loubí a zvíře mne málem dostalo: bacilo hlavou do silnice, přičemž si ten úder vůbec nezadal s palicí jeho pána. Otřes mne vymrštil do vzduchu, dotočil jsem salto, dopadl nohama na nějakého Protivníka, vnitřnosti se rozlétly a už jsem sprintoval dál.

Další z mých štěstí bylo, že Protivníci nereagovali jako dřív ve vesmíru. Ta jejich gumovitost byla nebezpečná, jen když bylo málo místa nebo když jich bylo víc. Tady jich sice *bylo víc*, ale v nejhustších místech jsem si cestu prostřílel pistolemi.

* * *

Přestože jsem běžel na hranici svých možností, jezdci se mi drželi v patách. Jejich zvířata ohavně funěla a chrochtala, ale aspoň další důvod, proč nezpomalovat.

Hvííízd! Nad hlavou mi prolétl vrak citroënu. V zelené střeše jsem zahlédl zřetelné promáčkliny po obrovských prstech. Jak karoserie dopadla a smýkala se po asfaltu, létaly zpod ní snopy bílých jisker a drtila Protivníky jako pluh. Sice to klouzalo, ale zato jsem chvíli mohl běžet rovně.

Další letící auto mne od rovných cest dostatečně odradilo.

Zakličkoval jsem a vběhl do příčné ulice - pořád jsem ale udržoval směr k vysílači. Za mnou se ozval rachot padajícího domu, jak zatočil i nejbližší jezdec.

* * *

„Dasa!“

Přede mnou bylo náměstí nasvícené čtyřmi velkými ohni a mnoha reflektory a v temnotě nad tím se rýsoval nezaměnitelný blýskavý profil Kyberkentaurovy hlavy. Mrkl jsem přes rameno, ale zpátky už se nedalo.

Ve světle ohňů a reflektorů se tlačil obrovský zástup lidí - viděl jsem je přes nesčetná temena Protivníků. Co se to tam...! Odrazil

jsem se od kapoty nejbližšího auta a vyskočil co nejvýš. Kupodivu, Protivníci nezabýjeli, pouze drželi pozice - asi dva metry od davu. Lidé byli tak vyděšení, že ani neječeli, jen se tiskli k sobě. Úplně vpravo, pod Kyberkentaurem, stál malý stolek, u něj dva Bratři v obřadních rouchách s fialovým lemováním, na stolku Kniha Pravdy. Takže Bratři dokážou Protivníky ovládat jako roboty - a zřetelně nejen je. Doskočil jsem na chodník, a vůz, od kterého jsem se odrazil, se pod dopadem palice proměnil na žmolek plechu. Jezdec, co zatočil skrz dům, je rychlejší, než jsem čekal.

Přede mnou Protivníci, za mnou gigajezdci; má ochota k zachraňování světa začínala trpět vážnými trhlinami. Jako bych si docela vystačil se zachraňováním sama sebe.

* * *

Sprintoval jsem ulicí a tak si říkal, co budu dělat za těch čtyřicet metrů, až doběhnu k Protivníkům. Byly jich tam tisíce.

Navíc, Kyberkentaur otočil hlavu mým směrem.

* * *

Naděje, že se monstra pustí do sebe, mi vydržela jen malou chvíličku.

Protivníci přede mnou se otočili jako jeden muž (jeden Protivník) a stejně tak synchronně tasili ty své nerezové sekáčky. Aspoň jsem nemusel vymýšlet co dělat, až k nim doběhnu.

„Pilóóót!“ zařval jsem, zatočil a plnou rychlostí proběhl nejbližší výlohou.

* * *

Věděl jsem, že to je vítězství jen na pár sekund - a možná i na méně - to až výlohou (domem) projede první z jezdců. Pak mám velkou šanci skončit tam, kde jsem dneska začal. Pod tunami trosek.

Toto pomýšlení mi až neuvěřitelně prodloužilo krok.

* * *

Ještě ze mne odlétávaly kousky skla, a za zády už se mi ozvalo tupé rachocení, s nímž se obvykle bortí zdi. Proběhl jsem dveřmi jako by tam nebyly, prorazil cihlovou příčku, prošlápl postel, zakopl o křeslo a kotoulem prolétl do místnosti, kde bylo okno ven. Stěna za mnou se začala boulit a ronit cihly. Odrazil jsem se od podlahy a nejdelší šipkou svého života oknem proskočil.

* * *

Tady na té straně domu to bylo podstatně výš než u výlohy, kudy jsem vstoupil. Otočil jsem se ve vzduchu a naplocho sebou praštil o chodník.

Kostky se tradičně rozlétly do stran.

Prakticky přímo před sebou - jen přes ulici - jsem měl honosnou starou vysokou budovu se zlatým nápisem NEW HILTON. Svítla jako před slavností, na jemňoučkých trávnících vedle lesklého proskleného vchodu tančily dva barevné vodotrysky a měl jsem pocit, že slyším smyčcovou hudbu. Nebýt kulometných hnízd z pytlů s pískem, myslel bych si, že mne právě zasáhla palice.

* * *

„Tak jsem nakonec správně,“ odrazil jsem se od chodníku přesně tom posledním okamžiku, než se na mě skácela zeď. Přeskočil jsem landrover zaparkovaný u obrubníku a vlna suti mne spolu s ním posunula o dobrých deset metrů.

Bohužel, vzhledem ke kulometným hnízdům jsem se kryl na špatné straně.

Dobrá zpráva byla, že jezdec čnicí z rozvalin se zastavil v půli kroku.

Bratři asi nechtěli, aby jim zrekultivoval i hotel.

Kulometry se vztekle rozeřvaly.

* * *

Ale jejich střelci mne v kotoučích prachu neviděli a navíc mám bitevní kombinézu. Musím si na ni zase zvyknout.

„Ahoj, příteli,“ vrazil jsem pěst do průzoru mezi pytli.

Bratr mi neodpověděl. Asi mne neslyšel - měl uši plné mozku.
A já měl kulomet.

* * *

V krátkém souboji s vedlejším hnízdem jsem držel zřetelnou převahu.

Kulkami potřhané pytle nasákly krví a pokryly se tkáněmi.
Nastalo ticho.

Odvalil jsem mrtvolu s otiskem pěsti v obličeji a sehnul se k bedně se zásobníky. Jeden jsem zarazil do zbraně a druhý z nedostatku jiných možností sevřel v zubech.

Tak byl můj bojový řev poněkud zastřený.

* * *

Zlatý nápis NEW HILTON se v září ukrytého bodového reflektoru decentně třpytil.

Smršť střel prolétla sklem a nezřetelné postavy v hale se roztančily v rytmu mé zbraně. To už jsem běžel mezi padajícími střepy.

NEW HILTON VÁS VÍTÁ!

Uvnitř opravdu hrála smyčcová hudba.

* * *

Hala hotelu vypadala vskutku majestátně. Mramorová podlaha, sloupy, široká mramorová schodiště, mezi nimi recepcy z tmavého dřeva, vlevo výtahy se zlacenými klikami, decentní koberce, vysoké palmy v květináčích, po zdech obrazy. Pravda, rozstřílené mrtvoly poněkud nezapadaly.

Zpoza recepcy přilétl granát, ale na takové detaily nemusím v kombinéze brát zřetel. Proběhl jsem výbuchem a vrazil kouřící hlavě kulometu za monumentální pult. Překvapenější pohled jsem dlouho neviděl.

„Kde jsou?“ zachrčel jsem přes zásobník. Muž v neprůstřelné vestě ukázal palcem nahoru. Vzhledem k jeho budoucnosti to nebylo nejprůpadnější gesto. Stiskl jsem spušť a jedno z těch překvapených očí se mi rozplesklo o tvář.

Nechtěl bych tady dělat uklízečku.

Rozhlédl jsem se, ale kupodivu víc stráží v hale nebylo. Tři, čtyři, pět, s recepčním šest. Že by Velký Otec spoléhal, že nikdo neprojde mezi jezdci a Protivníky?

„Tak to by v tom případě byl osudový omyl,“ zahuhlal jsem a usmál se.

Palmě vedle recepcce opadaly listy.

* * *

Do výtahu se mi vůbec nechtělo, schody naštěstí vypadaly přijatelně.

Na bílém mramoru ležel červený běhoun a zábradlí bylo ze staré mosazi.

Vybral jsem si schodiště vpravo a rozběhl se.

* * *

Hned v prvním patře jsem zjistil, proč bylo Bratrů dole tak málo, a proč si Velký Otec vybral tenhle starý hotel.

V dlouhatanánské chodbě naprosto tiše stála řada „lidí“ z Opony - na obě strany. Jejich fialovo-okrové maskovací kombinézy takhle zblízka (a v tomhle prostředí) působily vyloženě nevkusně. A už jsem také věděl, proč mi jezdci připadají tak strašně velcí. Ve svém vidění jsem neměl správné měřítko. Tihle „lidé“, přestože jinak vypadají jako lidé, měří kolem tří metrů - proto starý hotel s vysokými stropy.

Jak jsem na okamžik ztuhl, předvedli něco, co jsem viděl v jednom prehistorickém filmu. Pravda, trochu si to modifikovali: Řada se v široké chodbě naprosto bleskurychle přeskupila, tak šikovně, aby na mě každý z nich viděl. A mohl namířit. V tom filmu se tomuto postupu říkalo „salva“, to jediné mi z něj utkvělo.

A vedle jejich zbraní vypadal můj kulomet jako přerostlá prskavka.

* * *

„Jiááááá!“ zařval jsem, když mi chodba vybuchla do ksichtu.

Rázem jsem letěl, zásobník mi vyklouzl z úst, odrazil jsem se od sloupu, zády prorazil zábradlí a po dalším, tentokrát strmě sestupném letu, se zasekl doprostřed mramorové podlahy v hale. Padl jsem přes dvě z mrtvol, takže bělostné stěny byly rázem vyzdobeny abstraktními freskami. Zásobník mne trefil do čela.

Z krunýře na hrudi mi zbyly cáry kompozitu spojené dočervena rozžhavenými řetězy. Články byly jako vykované - úplně do plocha. Jeden z glocků zmizel, druhý - zázrakem nepoškozený - mi přistál na břiše.

Řemdihu se samozřejmě nic nestalo. Ještě vleže jsem si pistoli zastrčil za opasek a odhodil zničený kulomet - střelba fialových maskáčů ho proměnila v poněkud nepraktický kyj. Vyplivl jsem slinu chutnající strojním olejem a vyhoupl se z díry v podlaze.

Asi jsem přece jen měl jet výtahem.

* * *

Oboje schody jen drnčely, jak fialoví mazáci rázovali dolů. Ty kalné oči a dokonalá synchronizace mne děsily - někdo je musí řídit, možná to jsou dokonce stroje.

Vzal jsem nejbližší mrtvole samopal a zvedl ho i s ustřeleným zápěstím. Stihl jsem sice vypálit jen krátkou dávku (než mne znovu smetla ohnivá smršť), ale alespoň jsem zjistil, že jsou-li fialoví stroje, tak ne z ozubených koleček a šroubů. Jejich vnitřnosti jsou zdravě nazelenalé.

* * *

Ležel jsem u zdi, kam mne nahustila druhá salva, kouřilo se ze mě a přemýšlel jsem, co na ty hajzly vymyslet. Venku před hotelem je ještě jeden kulomet, a pokud se budu pohybovat dostatečně rychle... Jednoduché plány, dobré plány. To už jsem běžel.

Zbraň byla ulepená krví, ale závěr šel lehce. Znovu se zásobníkem v zubech jsem vběhl zpátky do hotelu.

NEW HILTON VÁS VÍTÁ!

* * *

Protože jsem pádil na plný výkon, třetí salva šla kousek za mě. Do zad mi zabušily kusy mramoru. To už se mi přes zápěstí valil proud horkých nábojnic, fialoví obři na levém schodišti se káceli jako kuželky a jejich palba se stala krajně chaotickou. Dlouhým skluzem jsem přistál u paty vyčištěných schodů a kryl se za sloupem. Hlaveně skrz zábradlí a vyřešit fialový problém i na druhém schodišti - stalo se tím pádem neprůchodné. Přestože to trvalo jen chvilíčku, můj krycí sloup se v ohnivě smršti skoro rozpadl.

Změna je život.

Do schodů se přes hromady těl akcelerovalo hůř, tak jsem tentokrát něco schytil. Když jsem přeskakoval jednu z mrtvol, střela mne zasáhla do paty, nohy se mi zapletly a bacil jsem sebou, až se mramor oťrásl - zuby jsem trefil přesně hranu stupně, v které tím vznikla pozoruhodná vykouslina.

* * *

Když jsem zvedl hlavu, díval jsem se na obrovské boty. Blížily se, jak jinak.

Náhradní zásobník ležel vedle vykouslého mramoru - tak rychle jsem v životě nenabil.

* * *

Další salva mne přibila k rudému běhounu, ale alespoň jsem to zase jednou mohl brát od podlahy. Kolem vířil oheň, úlomky střel a kousky mramoru - za několik sekund jsem musel zavřít pusu, kolik po schodech teklo věcí. Krev fialových je takhle zblízka namodralá.

A že jí bylo!

* * *

V charakteristickém bystřinovitém žbluňkání jsem se zdvihl na kolna, dunící kulomet stále v rukou. Fialoví obři, pokud nemohli bojovat synchronně, byli strašně pomalí. Byli stejně pružinovití jako Protivníci.

Čili radost střílet.

Vycenil, jsem zuby a začal zbraní opisovat krátké obloučky.

* * *

Jediné, co mi vadilo, bylo, kdo se má přes ta těla prodírat. A navíc do schodů.

* * *

Náboje mi došly, když jsem se dostat zpátky na chodbu, z které mě fialové před chvílí tak potupně sestřelili. Odhodil jsem kouřící zbraň a sehnul se pro jednu z těch věcí, co používali oni. Kulomet dopadl na koberec nacucaný modravou krví.

Zasyčelo to.

Ta zbraň byla pro poněkud větší postavy, než mám já, takže jsem si připadal jako čtyřletý kluk s dospělým minometem.

Zmáčkl jsem spoušť a poslední z fialových se skácel, v hrudi díru jako okénko do ponorky.

* * *

Přelétl jsem očima velkou zlacenou tabuli s informačními nápisy, kde co na této chodbě a vůbec v hotelu je.

„Malý salonek, malý salonek, malý...“ otřel jsem cákanec modré krve, „...salonek. Tady,“ píchl jsem prstem, „velký kongresový sál. Tam budou. Ale... aha, to musím o tři patra výš,“ pochopil jsem zcela „jasnou a srozumitelnou“ šipkovou konvenci.

* * *

Na schodech, tentokrát už ne tak honosných, jsem narazil na další oponové bytosti - tentokrát to byly ty pochodující skafandry.

Jediný problém byl, že se z nich valily hektolitry nazelenalé vody, a málem mne spláchly až do přízemí. Zbraň po fialových se osvědčila.

Obyvatelé skafandrů vypadali jako mohutní, ostře oranžoví a silně ozubení delfíni v černých brýlích; jeden z nich v křečích překousl mosazné zábradlí. Byl to zvuk, jaký obvykle vydávají jen opravdu velké hydraulické nůžky. Žádný z těch zubů se neodlomil.

Velké zbrani v mých rukou tekutina ze skafandru nesvědčila - podle hlasitého šumění, které kov vydával, to voda rozhodně nebyla. Mramor mi pěnil pod nohama a stoupaly z něj obláčky kouře. Kuponu, žádné z látek, co jsem měl na sobě, tekutina neškodila. Žádný dým, žádné šumění a glock vypadal jako obyčejně mokrá.

Před dalším postupem jsem musel počkat, až se ti delfíni přestanou plácet. Strašně to cákalo.

* * *

Přestože jsem čekal, že nejtěžší odpor teprve přijde, až ke dveřím velkého kongresového sálu jsem si ani nevystřelil.

* * *

Běžel jsem po tmavohnědém koberci a sledoval zlacené šipky; skleněné lampy na stropě tlumeně zářily a zase ty kontrasty: chodba vypadala naprosto nedotčeně, naprosto civilně a naprosto luxusně, asi tak stejně jako minulých sto padesát let. Jsou místa, kterých se Čas ani věk nedotýká - pokud se tam nemihnu já a pár nepřátel.

To už jsem stál přede dveřmi velkého kongresového sálu. Že Velký Otec bude právě tam jsem odhadoval i podle toho, že tam byla vysílačka, která stále omílala ten projev. V elektromagnetickém prázdnu zářila jako červený bod.

Najednou jsem se cítil trochu nesvůj, jako by všechno až do této chvíle šlo nějak příliš snadno.

„Anebo si mé dobré vychování myslí, že bych měl zaklepat,“ přepnul jsem glock na střelbu dávkou a rozkopl dveře.

* * *

Kongresovému sálu vévodil velký kulatý stůl; opravdu velký. Na stěnách byly šedé sametové tapety, na podlaze šedý koberec, na oknech žaluzie té samé barvy a na vysokém stropě tmavé dřevěné obklady s dovedně ukrytými svítidly - tlumená záře dávala věcem měkce pastelové odstíny. Vpravo bylo čtvero čalouněných dveří.

Kolem stolu sedělo asi padesát mužů v bratrských obřadních rouchách.

Běloši, černoši, orientálci, všichni měli na levém rameni insignie Otců.

Šedé vousy anglického Otce se velebně vlnily, ale bílou pěšinku Velkého Otce jsem nikde neviděl.

Jen jeden z nich se vymykal. Seděl na opačné straně stolu, přesně proti dveřím. Měl světlý oblek, světlou kravatu, černou košili, úzké černé brýle a neměl insignie. Nikdy předtím jsem ho neviděl.

Trvalo mi asi pikosekundu, než mi došlo, kde *přesně* jsem se ocitl.

Pak se mi po obličeji rozlil opravdu ošklivý úsměv:

„Sleduju, že jsem na schůzku dorazil včas. Tatíci.“

Přitom mi pořád vzadu v hlavě cinkalo: To je příliš, příliš snadné!

* * *

Otce můj úsměv vůbec nevyvedl z míry. Jen seděli, ti, co ke mně byli zády, napůl otočení, a všichni mne tak přezíravě pozorovali.

Zvedl jsem glock.

Jediné problémy, které jsem viděl, byly, z které strany začít a jestli mi vystačí náboje.

„Ale Patejli, přece byste hned nestřílel. My tu na vás tak drahnou dobu čekáme, a vy hned s pistolí,“ řekl ten muž ve světlém obleku, vstal a narovnal si kravatu.

* * *

„Proč ne?“ ukazovák na spoušti se mi plynule svíral. Začít u světlé by mohlo být to pravé.

Něco suše prásklo a glock mi vylétl z ruky.

„Třeba proto, že nemáte zbraň?“ řekl světlý oblek a začal se usmívat.

„Berte to jako... předběžné opatření,“ v rozšiřujícím se úsměvu vycenil dokonalé bílé zuby.

Z toho úsměvu mě začalo mrazit. Mě!

„Jak jste se bavil cestou sem? A co tank, šel nastartovat?“

Ruka mi sjela k řemdihi.

„Ale, ale,“ pohoršeně mlaskl světlý oblek, „přece si nemyslíte, že nás přemůžete takovou, hm, kuličkou na řetízku?“

Vrhl jsem se dopředu a po dvou krocích narazil do zdi. Je to hnusný pocit, narazit do zdi, která tam není. Odmrštila mne a podlaha pod zadkem mi jen zaduněla.

„Už jsem to sice naznačil, ale ještě jednou pro méně chápavé - jen *pro tentokrát*,“ pokračoval světlý oblek: „Čekali jsme vás, a protože vás známe, kdyby vám nebyl kladen odpor, něco byste vytušil a možná nepřišel. A,“ podíval se mi do očí, „kdo se za vámi má pořád honit. Že.“

Pomalů jsem vstával. Dveře by měly být přesně za mnou. To slabě cosi, to o tom, že něco není v pořádku, to cosi, co mí před chvílí v hlavě jen tak slabě cinkalo, nyní troubilo jako lodní siréna. Svátý nesvátý, zachraňování světa mne docela přešlo.

Když jsem při vstávání získal tu správnou pozici, odrazil jsem se, a pozadu vši silou skočil do dveří. Vzápětí jsem opět studoval koberec zblízka. Ta neviditelná zeď byla i za mnou.

Tentokrát jsem se zvedal značně zvolna.

„Abych nezapomněl,“ světlý oblek si tůkal hotelovou tužkou o vyleštěný nehet na palci levé ruky, „považujte se za našeho zajatce. Přesněji řečeno za *mého* zajatce.“

Narovnal jsem se a důstojně založil ruce na hrudi. V hlavě jsem ale měl vír: Co se to sakra děje? Neviditelné zdi, co je to?! A mých skoro tři sta kilo v bitevní kombinéze se od nich odráží jako míček! A na Pistol jsou všichni moc daleko. Jako vždy.

„Kdo jste?“

„Ty mne neznáš, Patejli?“ přešel světlý oblek na tykání.

„Ne. Snad ten hlas... Nezpíváte u SDR?“

„Žert? Lidský žert?“ tužka mi namířila na hrud’.

Mlčel jsem, protože z tónu toho hlasu se mi udělalo mdlo.

Už jsem tušil, kdo to je.

Nebo spíš *co*.

* * *

„Pořád nic, Patejli? Ale to si na mne jen nepamatuješ.“ Sundal si brýle.

Místo očí měl prázdnno. Ne tak jako by je měl vydloubnuté, ale prázdnno jako vesmír, jako nekonečno.

A po povrchu toho nekonečna se přelily dva duhové odlesky.

„Už ano?“ nasadil si zrcadlovky. Jenom jsem kývl. Byl jsem na sebe pyšný, že jsem udržel kamenný obličej. Ale docela bych bral ztuhlá kolena - vzpomínal jsem na průrazy v hradbách nestvůrné pevnosti před Oponou, na ukřižovaného Merlina...

„Takže víš, že nemáš šanci, a víš, co od tebe chci,“ bytost ve světlém obleku začala přecházet ze strany na stranu, „... ale když ty jsi takový nedovtipa.“ Kruh Otců se tiše zasmál. „Radši ti to povím, času je dost. Zatím.“ Zastavil a namířil na mne tužku: „Jaderné zbraně z celé planety už jsou transportovány na ta správná místa, ale přece jen to není ono - a právě s tím bys mi mohl pomoci,“ zaťukal si tužkou o pravou rafičku brýlí: „Nechápu sice, jak je to možné, ale prý jsi to byl ty, kdo zajal... tady mu říkáte Zářící Spasitel. Je pro mne důležitý: On je světlo, které ukazuje cestu, a toto světlo nemůže být nahrazeno všemi jadernými zbraněmi ve všech vesmírech... A navíc to má i osobní podtext,“ prázdně za brýlemi zažhnulo temným svitem: „Je to můj bratr.“

Udělal se mi skutečně slabo.

„Merline, kde jsi?!“ zašeptal jsem a hrdlo se mi svíralo. Jestli Zářící Spasitel vypadal nebezpečně, tak proti *tomuhle* byl jen taková lampička. Zvládnou tisíce lidí, stovky Protivníků, ale co s... s... s *tímhle*? Sice ve světlém obleku a s kravatou, ale jinak upředěným ze samotné Opony?

„Merlin! Dobře, žes na něj vzpomněl, na starouše. Merlin je na tom kříži, vím, žes ho viděl. A věz, že budoucnost, ve které ho sundáš, už neexistuje... Tenhle váš lidský jazyk: Neexistuje budoucnost, ve které bys ho býval sundal - lépe to říci nejde. Takže na pomoc ti nemá přijít kdo.“

Čas možná plyne zcela jinak, než jsem si kdy myslel. Zajímavá úvaha, ale v tuto chvíli ne až tak podstatná.

„Co ode mne teda chceš?“ přešel jsem také na tykání. Aspoň o sobě budu moci říkat, že jsem tykal nejstrašnější bytosti, jakou kdy povrch Země nosil. A to jsem si tohle jeden čas myslel o sobě.

„Slabý, nejspný a ještě i hloupý. Nechápu, jak jsi mohl obelstít mého bratra, skutečně ne,“ bytost se pomalu vznesla a strnula podrážkami nad hranou stolu. Stále si poklepávala tužkou o nehet.

„Pustíš Zářícího. Předáš mi vládu nad černým strojem. Toť vše. A je jen na tobě, jak to pro tebe bude příjemné či nepříjemné.“

Ušklíbl jsem se. Takže i jeho moc končí na hranici Pravděpodobnosti.

Duhový si můj úsklebek vysvětlil jako strach: „Ne, neboj, nebudu tě týrat, něco tak banálního je pod mou úroveň...”

... i když pro začátek by to mohlo být docela zábavné.“

* * *

Nic nebylo vidět, nic nebylo slyšet, ale najednou jsem dostal příšernou ránu do pravého ramene. Sál se mi zatočil před očima a už jsem ležel. A díval jsem se na nějakou ruku, jak mi leží přes nohy. Trvalo mi docela dlouho, než jsem pochopil, že je to moje ruka. Při tom poznání mi z pravého ramene vystřelila bolest.

A po dlouhé době jsem v dobrém zavzpomínal na Seydelmannovu mučírnu.

Jenom tato zkušenost mi umožnila navenek nevzrušeně vstát a stejně nevzrušeně si zastrčit utrženou ruku do podpaží druhé. O tom, jak ta bytost dokázala tak *neuvěřitelně* snadno zničit mou nezníčitelnou bojovou kombinézu jsem uvažovat nechtěl. Zatím. Sice bez ruky, ale zase jsem dostával zdravý vztek. Přece nedovolím, aby nade mnou vyhrál takovýhle hajzl.

„To nebylo špatné,“ řekl jsem, „ale mě prostě nedonutíš, abych tvého bratra pustil. A přestože máš jakous takous moc, na Pravděpodobnost jsi zřetelný krat’as. Duhovko.“

Vzápětí už jsem věděl, že dráždit bohy je ještě nezdravější, než by si kdo myslel.

* * *

Netrvalo to dlouho, ale když s vámi něco buší mezi silovými poli tak, že během půl vteřiny nevíte, kde jste, kdo jste, co jste, co chcete a kam směřujete, připadá i taková chvilka jako roky. Tentokrát jsem na sebe byl hrdý jen proto, že jsem neomdllel.

Klečel jsem na koberci a i pro mé smysly Pilota se světla vracela nahoru a podlaha dolů jen velmi, velmi zvolna. Kombinéza vyzařo-

vala teplo naakumulované údery, až se z tepichu kolem kouřilo. Zaťal jsem zuby, sebral ruku a zase vstal.

„Já vím, že ho z té věci musíš pustit po dobrém, *vědomě* po dobrém.

Ale ty věz, že to nakonec uděláš. A rád. Veškerý čas, který mám, věnuji jen a jen tobě... A možná i některým tvým přátelům. Kterým, ptáš se? I Zahartofa, McCrackena a tu ostatní havěť tady máme, ani oni ti nepřijdou na pomoc. Jsi sám. Docela sám. Daleko od svého Času. Jediné, co tě čeká, je smrt. A záleží jen na tvé volbě, jak příjemná bude. Nebo *nepříjemná*.“ Duhový rozpráhl ruce a snesl se na zem: „Mohu tě nechat zemřít milionkrát v jedné vteřině, budeš žrát vlastní střeva, zkroutíš se v šílenství, jaké ještě nikdo nepoznal, a znova a znova a znova...“

„Ale dokud nepustím Zářícího, budu žít,“ řekl jsem potichu. A vítězit - to jsem dodal raději v duchu.

„Slabý, hloupý, nechápavý a nafoukaný,“ Duhový přešel z patectické deklamace do civilního tónu: „Budeš sice žít, ale nakonec budeš prosit, abys mohl bratra pustit, předat mi tajemství černého stroje a zemřít.

Jak jinak už ti to mám vysvětlit? Budeš o smrt *prosit*!“

Upustil jsem ruku a rychle se pro ni sehnul; ne že bych na ní nějak nezdravě lpěl, ale nechtěl jsem, aby mi bytost zrovna teď viděla do obličeje. Ani bůh nemusí vědět, jak vypadá opravdu našťvaný pilot z klanu Pilotů:

Já. Jeho. Prosit. Nebudu. Nikdy.

„Jsi sám a nikdo ti nepomůže. Nikdo. Nepomůže!“ zkusil na mě modulaci.

Ušklíbl jsem se: „Začínáš se opakovat.“

A přesně v tom okamžiku se ozvalo zařinčení skla, jedna z žaluzií se vydula a roztrhla a dovnitř vlétl tvor připomínající obludného netopýra.

Mezi bělostnými zuby svíral meč.

„On není fám,“ řekla Veronika Braunerová.

A zaútočila.

* * *

Byl to dobrý pokus.

Všechny v místnosti to tak překvapilo, že se dostala až k Duhovému.

Její hákovité nehty prosekly světlý oblek, úder loktem do hrudi, drtivý kop na bradu a závěrečný sek na obnažený krk...

Jak říkám, dobrý pokus.

Neměla sem vpadnout tak zbrkle, měla se chvíli dívat, a pak potichu a navždy zmizet. Proč jsem se s ní tak pracně zachraňoval, když dělá takovéhle tuposti?!

Meč křišťálově zazvonil, Duhový ustoupil a jen tak neznatelně mávl rukou.

Veronika bleskla místností, odrazila se od silového pole vedle mě, sklouzla po něm a zůstala ležet v naprosto neuvěřitelně zkroucené poloze. Slabě se z ní kouřilo.

„Pozval jsi ještě někoho, Patejli? Jestli ano, tak doufám, že někoho zábavnějšího než tohle... zvíře.“ Padesátka Otců se servilně rozesmála.

Duhový efektně luskl a trhliny v obleku zmizely.

* * *

„Bláznivko bláznivá,“ šťouchl jsem do Veroniky špičkou boty, „nevím sice, proč tohle děláš, ale nutno uznat, lepší sek jsem dlouho neviděl.“

Zarazil jsem se - musím na sebe dávat trochu pozor, s hrůzou jsem zjistil, že cítím cosi jako pohnutí.

„Nikdo nemůže říct, že Veronika z rodu Vertolova nechala na holičkách kohokoli, kdo jí zachránil život. Byť by to byl tak nesnesitelný parchant jako ty, Patejli.“ Veronika se během řeči rozpletla, a přestože ji to muselo hodně bolet, postavila se. Nepočítám-li svislé zornice, už měla jen lidské rysy, a nepočítám-li trochu potrhané šaty, vypadala až obdivuhodně dobře. Oči zaostřila na Duhového:

„Kdo je to?“ zašeptala.

„Ani ti nevím, jak se jmenuje. Víím jen, že je háklivý na přezdívký,“ řekl jsem nahlas a díval se Duhovému do brýlí, „a nemusíš šepat, slyší určitě stejně dobře jako my.“

Z jednéh bočních dveří vběhl do místnosti nakrátko ostříhaný Bratr, kolem očí tmavé kruhy únavy, kolem krku velká sluchátka:

„Promiňte, že ruším. Omlouvám se velice, ale... Mohu mluvit před nimi?“ ukázal na nás.

„Bez obav,“ řekl Duhový.

„Máme problémy, lidé se nescházejí tak rychle, jak jsme plánovali. Teď se dokonce začínají rozutíkávat. Vypnutí elektřiny a plynu a naši bojovníci v ulicích sice vyvolali strach, takže první vlna, která se chtěla přísahou na Knihu zachránit, byla podle očekávání, teď se to ale zpomalilo a skoro zastavilo. Lidé se bojí vyjít do ulic, a jak říkám, ti, co tam jsou, se začínají rozutíkávat...“

„Chyba!“ z Duhového rázem (opět) sálala hrůza jako temné světlo. Byl jsem docela rád, že tentokrát nikoli mým směrem. Bratr padl na kolena a přitiskl hlavu k podlaze. „Potřebuju, aby se Knih Pravdy dotkli všichni!“

Potřebuju jejich přísahu! Vy jste stejné rasy, vy musíte vědět, jak je donutit k dobrovolnosti! *Musíte!!!*“ Duhového hlas se přelil do nelidské tóniny, tužka se zabodla do desky stolu, a do pěstěné ruky skočil Veroničin meč - byla to hezká katana. Všichni Otcové během jeho řeči zbledli a Duhový zuřil stále víc: „Od čeho tu jste?! Jsou s vámi jen potíže! Nic, co jste měli zařídit, se nepovedlo. Přisah bylo málo a teď je jich ještě méně. A mého bratra vám vyfouklo pimprle z cizí budoucnosti! Na co mi jste?!“ zařval a švihl mečem. Hlava tučného Otce, který se až do této chvíle vyhříval v těsné blízkosti boha, vytočila čtyři salta vroubená spirálami krve a hlasitě práskla o stůl. Zuby ostře scvakly. Vypadalo to, jako by si ten Otec hlavu odložil naschvál.

Sádelnatý podbradek se rozlil do stran a stabilizoval ji s mírně přezíravým úsměvem. Všichni ostatní Otcové se schoulili a odtáhli. Nikdo se ale neopovážil ani hlasitěji vydechnout, natož vstát. Duhový nechal ticho náležitě vyznít. Když promluvil, byl jeho hlas opět klidný.

Působilo to ještě hůř, než když křičel:

„Vás dvacet,“ opsal mečem oblouk, a kapky krve dutě pleskaly po leštěné stolní desce. „Okamžitě se seberte a jděte mi shánět věřící. Dělejte, co chcete, ale můj plán musí být dodržen!“

Nikdy jsem neviděl dvacet tak důstojných lidí odcházet tak rychle. Ten oblouk krvavým mečem se zpočátku zdál mít úplně jiný význam.

Devětadvacet pozůstalých se netvářilo šťastně. Opravdu ne.

Zvláštní, tam kde pro mne a Veroniku byly neviditelné zdi, prošli Otcové docela snadno.

„A teď ty. A konec hraní!“

* * *

Špička meče bodla mým směrem.

Z temného žáru sálajícího nyní jen a jen proti mně se mi opět udělalo slabo. Ale přece to na sobě před Veronikou nedám znát.

„To s tou hlavou nebylo špatné. Ještě tak devětadvacetkrát... Dokázal bys to udělat i sobě?“

„Už není čas na slova. Je čas na práci,“ řekl Duhový a neviditelné zdi mne sevřely jako hydraulický lis.

* * *

Za celou dobu jsem neupadl do bezvědomí. Na jednu stranu jsem za to na sebe byl (opět) pyšný, na druhou stranu jsem se za to nenáviděl. Duhový většinou mlčel, jen občas se zeptal:

„Už ano?“

„Ne!“ chrčel jsem ze začátku, potom už jsem jen vrtěl hlavou a ke konci jen odmítavě vystrkoval bradu. Z okolí jsem toho nevnímal mnoho, jen takové záblesky. Po slabých pěti minutách se většina Otců pozvracela, ale ani jeden z nich se neodvážil vstát a zvratky jim ze stolu stékaly na obřadní roucha. Po deseti minutách se otočila i Veronika. Bůhvíproč, ale měl jsem pocit, že se jí třesou ramena.

Já jsem jen s láskou vzpomínal na Seydelmanna a dokonce i na Vertolův chrommolybden. Opravdu s *láskou*.

Za čtvrt hodiny Duhový řekl: „Zkusíme to jinak.“

Bolest ustoupila (poodstoupila) a bytost z kapsy vytáhla malou vysílačku. Už nikdy si neposlechnu rádiovou relaci jinak než jako každý jiný člověk. Po čipu jsem v hlavě cítil jen vypálené prázdno. Ale to bylo to nejmenší z nejmenšího, co jsem cítil. Duhový mne nechal tkvět v prostoru asi metr a půl nad kobercem.

Za několik okamžiků se otevřely jedny z čalouněných dveří vpravo a dva Bratři v plynových maskách a gumových zástěrách z nich vytlačili velkou smaltovanou vanu na kolečkách. Z vany stoupaly kotoučky žlutavého dýmu.

„Teď uvidíme, jak odolný jsi skutečně. Vy lidé prý býváte na své přátele hákliví,“ řekl Duhový. Další dva Bratři přivedli Darknesse.

Barman byl jen ve spodkách, pohihňával se, kolena mu podklesávala a tělo měl pokryté modřinami a sotva zahojenými ranami a škrábanci.

„Ten s tím nemá nic společného,“ zachrčel jsem.

„Tím lépe, tím lépe,“ kývl Duhový mečem.

Bratři v zástěrách barmana zvedli, potopili do vany a přimáčkli bidly.

Podle prázdných očí a hihňání zřetelně nechápal, o co jde. Dokud mu kyselina nepronikla jemnou kůží na ranách.

Pak se rozkvílel.

* * *

Otcové dávali už jen na sucho a jednomu z Bratrů v zástěře vytryskly zvratky z plynové masky a omdlel. Barman byl ale tak slabý, že ho klidně udržel jen jeden. Jak se tělo ve vaně zmítalo, růžové kapky kyseliny padaly na koberec a stoupaly z nich proužky kouře.

Lidé možná jsou na zabíjení svých přátel hákliví. Ale Duhový zapomněl, že já nejsem člověk. Nebo jsem se o tom aspoň v této chvíli snažil urputně přesvědčit.

Navíc - Darkness není můj přítel.

Já jsem vždy zabíjel pouze ty špatné; pravda, když nebylo zbyetí, tak kvůli vyšším cílům i nevinné, kteří se zrovna pletli pod nohama. Ale tohle ne.

Barman kvílel.

Otcové dávali.

Duhový netrpělivě pošvihával mečem.

* * *

„Tak už ano?“ otočil se na mne, když kvílení (konečně) ustalo. Vana byla plná husté rudé pěny, a dým, který z ní stoupal, odbarvil tmavé obklady na stropě. Klimatizace poděšeně hučela a jeden z černošských Otců zešedivěl.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tak znova,“ řekl Duhový a usmál se.

* * *

Přestože mi to po předchozích zážitcích připadalo nemožné, ještě přitvrdil. Jak rád bych se nechal rozpustit ve vaně s kyselinou!

* * *

„Už ano?“

Tentokrát jsem málem ani nedokázal odmítavě vystrčit bradu.

„Dobře.“ Duhový si mne nechal přilétnout na dosah. Jak jsem pomalu levitoval nad stolem, který Otec nezavřel nebo nesklonil oči, ten omdlel. Někteří raději zírali do vany s šumícím Darknessem. Duhový mne stabilizoval nad useknutou hlavou - takhle z nadhledu vypadala ještě podivněji.

„Vydržíš víc, než bych řekl, Patejli. Ale věz, byl to jen předkrm. Co je tělo proti duši, že. Teď na tebe nemám čas, musím se postarat o své záležitosti, když jsou tihle panáci tak neschopní... Na co vy lidé máte tady ten smysl?“ poklepal si na nos. „Když to, co v sobě nosíte, tak ohavně... hm, *smrdí*?“ našel správné slovo. „Zpět k našemu problému, milý Patejli,“ poplácal plochým mečem do věci, co bývala mým tělem v nezničitelné bitevní kombinéze: „Abych ti nastínil, jak budeme pokračovat, až se vrátím: Nejdřív provedeme různé zajímavé kousky s tvými přáteli. Už sice nebudeme nikoho koupat, ale cítil jsem, že v tomhle směru nejsi tak odolný, jak se zdálo. Takže vymyslíme jiné zajímavosti. A pak už zůstaneš opravdu sám. A to bude přesně ten pravý moment podívat se, co v tobě doopravdy je...,“ pleskl mne mečem do hlavy. „Teď ale pryč s vámi,“ mávl paží a spolu s Veronikou a mojí pravou rukou jsme vylétli ke stropu, přelétli sál a prolétli posledními z čalouněných dveří, které se před námi s prásknutím otevřely a se stejným prásknutím za námi i zavřely.

* * *

Místnost vypadala jako miniatura velkého kongresového sálu. Kulatý stůl, kožená křesla, řečnický pultík se vsazeným displejem, vyřezávané židle. - Stejná barva tapet, žaluzií, obložení stropu i koberce. Ty poslední dvě věci jsem si prohlédl obzvlášť zřetelně. V

jednu chvíli jsem se vznášel nahoře, v druhé jsem sebou bacil o podlahu. Hlušě to prásklo a už jsem věděl, proč všichni, kdo v místnosti jsou, v ní setrvávají. Byla orámovaná těmi neviditelnými stěnami.

Zahartof, McCracken, lékař z tahače, sestra v rohaté bílé (kdysi bílé) čepici, co nevím, jak se jmenuje (sestra i čepice), Daniela, slintající Magde a nakonec Elvira. Daniela už byla nejspíš mrtvá: obvazy omotanými přes hrud' prosakovala krev a někdo jí rozmlátil ruce a kolena na kaši. A Elvira nejspíš zemře v příštích deseti minutách, pokud nedostane najíst.

Seděla na gauči, zádíčka vzpřímená, a v obličeji vypadala jako kostlivec než jako holčička. Otevřela velké unavené oči:

„Ani dneska nevypadáte moc dobře, pane.“ Znovu je zavřela.

„Panebože! Co to s ním udělali?!“ Sestra měla umouněný obličej.

„Upírka!“ vykřikl Zahartof, odlomil z nejbližší židle dvě nohy a zatočil jimi jako meči.

„Ne. Chtěla mi pomoci.“ Když jsem si odchrchlal, mluvilo mi to docela dobře. Duhový dával bedlivý pozor, aby mi tuhle schopnost nevzal.

„Elvira musí dostat najíst, jinak zemře. Je naše jediná šance. Nikdo jiný Duhového...,“ rozkašlal jsem se.

„Nevím sice, koho tím Duhovým myslíte, ale na toho ve světlém obleku a černých brýlích nestačí ani ona. I když se snažila,“ promluvil McCracken a jeho hlas zněl odevzdaně a smutně. „Jako ostatně všichni. Fiona. Pan Rollins. Chudák doktor Wright. Brown. Věrný Edgar. Jako sestra Mary Jane. Sestra Elizabeth. Sestra Kirsten. Jako...“ McCracken ztichl; seděl zabořený v hlubokém křesle, na koleni vybalancovanou skleničku whisky:

„Jinak - spoléhal jsem na vás, Patejli, my všichni jsme na vás spoléhali... po Daniele chtěli vědět, kde jste, když měla vysílačku na vaši frekvenci. Proto ta kolena. Takže teď je definitivní konec.“ Napil se. „Ti, co jsem jmenovat, to alespoň mají za sebou. Danielu to bolelo.“

„Žádný konec. Zdaleka ne,“ řekl jsem a chtěl dodat ještě něco povzbudivého. Ale proč se vysilovat lhaním: až se Duhový vrátí, zemřeme.

Jediné vítězství mohu dobýt já, když nepovolím. Ale záleží, jak dlouho budu muset čekat. Čekání na utrpení je horší než nejkrutější týrání.

Elvira se začala zvolna kývat a kývala se stále víc, a kdyby si k ní McCracken nepřisedl a nepodepřel ji, spadla by z gauče. Ramínko pod roztrhanými šaty měla snad jen z kostí.

Do zorného pole mi vstoupila Veronika a ostentativně se k alchymistovi s nohama od židlí otočila zády: „Víš, Patejli, skoro pět set let mi trvalo, než mě přešla chuť, abych ti udělala něco takového, jak vypadáš teď. Ale abys neřekl, že jsem nevděčná, narovnáám tě.“ Sklonila se těsně ke mně: „Určitě to bude stejně fajn, jako když jsi tuhle rovnal ty mě.“

„Ne!“

„Ale ano.“

Není-li člověk na bolest připravený, bolest pravidelně vítězí.

* * *

Na pláni stále probíhala tatáž bitva co minule. I všechno ostatní bylo při starém. Jak tady ten prokletý čas funguje?! A proč se tu vždycky ocitnu, když se začne dít něco zajímavého? Nebo se to zajímavé začne, dít proto, že se tu ocitnu?

Zahleděl jsem se dolů bedlivěji, kterak si stojí naši. Už jsem věděl, jak jsou raketometné stroje ve skutečnosti obrovské. Měl jsem poměry v oku, přestože oči stále nemám žádné.

Na pláni se od minule přece jen něco změnilo. Rozdrcených a roztrhaných mrtvol oponových bytostí bylo tak neskutečné množství, že hory Protivníků z první bitvy by proti němu byly pouhý hřbitůvek u cesty.

Palubní zbraně létacích strojů stále vyrývaly do Armády hluboké brázdy a raketometní giganti dál přeorávali kopce masa. Po trupech vrtulníků a stíhaček se od ústí kulometů a kanónů táhly černé pruhy spalín a všiml jsem si, že stroje jsou přes zdánlivý chaos velmi přesně synchronizovány. Jakmile se některé odpoutaly a letěly (nebo jely) doplnit munici, v tom okamžiku přijížděly nebo přilétaly ty, co už si doplnily.

Protože se počet našich mechanismů od minule zněkolikanásobil, dokázaly držet Armádu i přes dvojnásobnou šíři Opony - ne tlačit zpět, ale držet. Ale co až sem sluhové Duhového dopraví další nukleární zbraně? Ale vlastně jací sluhové? Když zatím žádný z obrov-

ských jezdců neprorazil mlýnem pásů a vyjící oceli? Ale jak dobře vím, někteří určitě prorazí.

A přesně tehdy se začalo dít to zajímavé. Z našeho hlediska *neblaze* zajímavé.

* * *

Ačkoli to zpočátku vypadalo docela dobře: Armáda přestala proudit. V jednom jediném okamžiku, v jedné jediné linii, jako by ji někdo odřízl nožem.

„Věděl jsem to, věděl!“ bezhlasně jsem vykřikl ve svých výšínách.

Jednou ti hajzlové za Oponou dojít prostě museli, při takových ztrátách.

Ještě že je dole písek, jinak by se pláň už dávno proměnila v nekonečné bažiny krve, a naše stroje by se v tom utopily a...

Vzápětí mi vítězoslavné myšlenky doslova vystřelily z hlavy. Z Opony se ozval nový ZVUK. A tentokrát jsem v něm neslyšel kroky, ale ocel.

* * *

„To ne!“

Z duhových odlesků - opět v jednom jediném okamžiku, jedné jediné řadě - vyjely miliony bytostí podobných Kyberkentaurovi. Kalné světlo se matně blýskalo na kovových trupech a od kol stříkala krev; všichni měli v rukou něco jako bazuky.

A za řadou kyberkentaurů do našeho světa vtrhla nepříčetná směsice strojů. Žádný jsem nikdy neviděl, ale všechny se ježily zkázou.

A jako by toho nebylo dost, z Opony začaly létat věci, proti kterým byly lidské smrtonosné stíhačky jen bezmocnými papírovými vlašťovkami. O vrtulnicích nemluvě. Šípovitá smrt, pro kterou neplatil zákon akce a reakce.

* * *

Naše obří raketonosiče se držely statečně. Všechny se v jediném okamžiku otočily proti mase nepřátel a jejich doposavad jen střídme

pálící raketometry rozkvetly jako ohnivé květy. Nesnesitelný hvizd reaktivních střel se odrážel mezi mraky a zemí a na okamžik přehlušil i ZVUK.

Strašlivá salva dopadla na cizince a zvedla vlnu rozervané oceli až do nebes. Pláň zmizela v dýmu a oblaka vzplála nepřetržitým světlem výbuchů.

Za pár chvil našim obrněncům rakety došly.

A z dýmu vyjeli první kyberkentauri.

* * *

Hory mrtvol po předchozí Armádě mechanismům nevadily. Jejich obrovská hmota je rozrážela do stran a s proudy krve létaly od kol cáry masa.

Kovové bytosti už se neleskly a jejich bazuky vykusovaly z pancířů a radlic našich gigastrojů cákance roztaveného železa. Podíval jsem se nahoru, ale po letadlech a vrtulnících zbývaly jen klikaté kouřové stopy zakončené smutnými plameny.

Šípovití běsi se v plné rychlosti otočili o sto osmdesát stupňů a snesli se nad naše voje. A palbě ze dvou stran nemohly odolat ani ty nyní tak nemotorné pásové obludy. Stroje umíraly jeden po druhém.

Bohužel, jejich pohon byl jaderný, tak s každou smrtí sála Opona další duhový život.

A rostla.

* * *

„Je mrtvý.“

„Nemůže být mrtvý.“

„Nedýchá.“

„On nemusí dýchat.“

„Ale vždyť je uvnitř úplně roz...!“

„Pohnul se!“

Do očí se mi vrátilo světlo a s ním i tmavě obložený strop, a do těla bolest.

Tentokrát jsem byl před Oponou přesně dvacet tři minut zdejšího času.

Jak je sakra možné, že jsem právě teď viděl věci, které se musely stát už dřív? A jak je možné, že jsem už dávno (kdy to vlastně bylo?) viděl věci, které se teprve stanou? Nebo dokonce nestanou? ... *budoucnost, ve které Merlina sundáš z kříže, už neexistuje!* „Čas je jen hrst listí ve větru,“ zachraptěl jsem.

„Žije! Díky Bohu, žije!“ zašeptala sestra. Musím se jí zeptat, jak se jmenuje. Odněkud zezadu jsem zaslechl tiché skučení. Pohnul jsem se, a kupodivu, má bolest nebyla ani zdaleka tak příšerná, jak jsem se bál.

„Dáte si whisky?“ naklonil se nade mne lékař, v ruce skleničku s trochou hnědě blýskavé kapaliny; brýle měl poslepované leukoplastí.

„Určitě.“

Vzápětí už se mi doušek ohnivého nápoje propaloval vnitřnostmi. Jak mi doktor nadzdvihl hlavu, uviděl jsem, že moje utržená pravá ruka leží spolu s řemdihem a zbytky krunýře vedle mě a že mám na hrudi položené ty ulomené nohy od židle. Do kříže.

„Co je to?“ trochu jsem sípal, ale tentokrát to bylo z daleko sympatičtějších důvodů než předtím. Whisky měla sílu. Instinktivně jsem se pokusil pohnout oběma rukama a dotknout se dřeva. Pravá sice zůstala ležet, ale levá se skutečně hnula! Sice jen o maličký kousek, ale hnula.

Před třiadvaceti minutami jsem měl místo kostí něco sotva pevnějšího než tatrgelový rosol. A můj organismus i se všemi posilovači takovéhle regenerační schopnosti prostě nemá.

„Kříž,“ řekl doktor a mračil se. „Prosadila ho sestra Rachel. Je to na nic, tyhle symboly, jen vás tíží. Ale sestra Rachel si nedala říct.“

Někde za mnou se znovu ozvalo to zaskučení. Byla v něm spousta bolesti.

Pootočil jsem hlavu a zaostřil: Veronika se tiskla do rohu a očividně trpěla.

„Co jste jí udělali?!“

„Zatím nic,“ objevila se nade mnou Zahartofova holá lebka a vrásky v obličeji se stáhly do zlověstného úsměvu, „ale má trochu problémy s tím křížem.“

„Ona pro mne nasadila život, sundejte to ze mě.“

„To nejde, kříž vás ostříhá smrti!“ vyhrkla sestra Rachel.

„Nesmysl!“ ušklíbl se doktor a posunul si poslepované brýle.

„Tak tohle bych, doktore, neříkal - to opravdu ne.“ V čerstvé paměti jsem měl tři dny, po které jsem byl pod troskami věže napíchnutý na jiném kříži, tři dny, kdy se mi vyhojila všechna zranění, která jsem nejenže považoval za smrtelná, ale která smrtelnými i byla. „Přesto, dolů s tím!“ Protože jsem použil modulaci, sestra okamžitě poslechla. Za mnou se ozval hlasitý, úlevný vzdech:

„Děkuju,“ Veronika se svezla k zemi, hlavu mezi koleny.

„Mohl bych dostat ještě whisky...? Moment! Kde se tady vlastně vzala?!“

„Je tady celkem solidní bar,“ McCrackenův hlas už zněl trochu zastřeně. Elvira zabalená v tmavohnědém přehozu mu seděla na kolenu a opírala se mu o hrud'. Hladil ji po zádech, a i přes ten přehoz bylo slyšet, jak prsty přeskakují po obratlech.

„Tak proč jí sakra nedáte napít?!“

* * *

„Přece nedáme dítěti alkohol! Vždyť by ji zabil!“ řekli sestra a McCracken dvouhlasně. Zapolykal jsem; za těch pár chvil, co ze mne sundali kříž, jsem se cítil znatelně hůř.

„Vy o ní nic nevíte, McCrackene! Jak je možné... Vždyť o ní nevíte ani to nejzákladnější! Dejte jí napít! Hned!“ Má důvěra v McCrackena silně poklesla. Kdo ví, co je zač. Kdo ví, co hraje.

„Nedám! A vím o ní všechno. I o její matce... o dárkyni genetického materi... materiálu!“ McCrackenův zastřený hlas zněl hádavě.

„To ani zdaleka ne! Vždyť nevíte, že já jsem tu mrtvou z letadla znal! Skoro půl života! Nevíte, že dokázala akumulovat energii z libovolné potravy! A ta malá to musí dokázat taky! Dejte jí vypít všechno, co tu je a uvi...!“

„Ne!“ opět ten dospělý uvědomělý dvouhlas. Elvira se ani nepohnula. Už asi nemůže.

„Blouzní,“ zašeptal doktor a snažil se mi měřit tep.

Už dlouho jsem se necítil tak bezmocný; až mi vzteky začaly téci sliny. Kromě toho a kromě neznatelného pohybu levou rukou jsem se nezmohl na nic. A bolest se vracela.

„Uklidněte se, pane Peytli. Škodíte si,“ sestra Rachel mi začala otírat bradu. „Co je to za hloupost, napájet umírající holčičku alkoholem.“ V hlavě se mi začínalo stmívat. A opravdu mi to škodilo.

„Alkohol je pro ni energie,“ modulace nefungovala, nezvládal jsem ji. „Nezemře. Dejte jí napít! Veroniko!“

„Jen hezky sed', upíre,“ postavil se Zahartof a zkrřížil proti Veronice ukazováky. Odpověděla mu zasyčením. Tupost a rozkol, to dokáže zmařit úplně vše.

„Elvira je naše jediná šance. Když jí dáte napít, nezemře. Získá sílu. Vím to!“

„Opravdu blouzní,“ otřela mi sestra uslintaným kapesníkem čelo. Na okamžik jsem se propadl do rudé tmy.

Vrátil jsem se silnější. Anebo slabší, jak se to vezme. Vztek mi opravdu ubližoval:

„Elviro. Jdi k baru a vypij všechno, co tam je. Když se tě někdo pokusí zastavit, zabij ho.“ Byl jsem na sebe pyšný, jakou modulaci jsem zvládl; průbojnost hlasu jsem čerpal z toho rudého.

Všichni v místnosti se ode mne odtáhli a Elvira se McCrackenovi svezla z klína. Přehoz se rozbalil a spadl na podlahu. Vypadala jako maňásek ze špejlí a v kalných očích měla jen konec. Svůj vlastní. Možná zemře, než k baru dojde.

„Ne, Elvirko, to nesmíš!“ zašeptala sestra Rachel a postoupila k holčičce s otevřenou náručí. Neznalost je horší než zlo. A dobrota pramenící z neznalosti vůbec nejhorší. Ale můj modulovaný rozkaz byl daleko silnější než nějaké šeptání - Elvira pochodovala jako robot.

Kdyby ohnula kolena, upadla by a už nikdy nevstala. Sestra byla pět kroků za ní, ostatní strnule zírali.

Bar byl bohudík otevřený, přesto se mi sevřelo hrdlo, že do něj Elvira nedosáhne. Sestra byla tři kroky za ní. Elviřina tápající ruka našťěstí převrátila láhev, a ta se vykulila ven. Elvira ji chytila a otevřela - bylo v ní něco modrého, nějaký nízkoalkoholický likér.

„To nepřipustím!“ rozběhl se doktor.

Jeho slova byla v napjatém tichu tak hlasitá a překvapivá, že sestra Rachel zaškobrtla. Magde začala blekotat. Copak mi ti troubové neuvěří?

Copak neviděli, jak ta holčička, kterou tak hloupě chrání, trhá vy-cvičené vojáky holýma rukama na kusy? Dospělí tváří v tvář nemoc-ným dětem prostě ztrácejí soudnost.

To sestřino zaškobrtnutí byl ten jediný zlomek času, který rozho-dl.

* * *

Modrá zátka dopadla na zem. Na neviditelné podlaze nečekaně zazvonila.

A Elvira se - ještě než ji objaly ruce ve volných černých rukávech - napila. A ve mně napětím něco prasklo. Jasný vysoký tón.

Elvira, ústa přísátá k hrdlu lahve, tak přátelsky šťouchla sestru Rachel do hrudi.

Černé roucho zavířilo.

Následovalo hlasité plesknutí, jak sestra o tři metry dál přistála na zadku.

* * *

Zatímco všichni vyjeveně zírali, jak se Elviřiny kosti s každým douškem obalují svaly a tukem, mně se ústa naplnila krví. Elviře v hrdle zažbluňkal poslední lok modrého likéru a natáhla se pro další láhev. V očích stále měla smrt. Teď už ale cizí. Smrt pro každého, kdo by ji chtěl oddělit od zdroje energie. Všichni odstoupili a choulili se; i Zahartof. Nebylo to jen strachem - když Elvira čerpá energii takhle rychle, znatelně se kolem ní ochlazuje.

* * *

Po láhvi vysokoprocentního kubánského rumu už vypadala jako reklamní panák MICHELIN. Šaty se na ní jen šponovaly.

„Dost!“ probublalo mi krví. Byl to tak příšerný a charakteristický zvuk, že se všichni otočili pro změnu na mne. Jen Magde si žvatlala a broukala a hlava se jí kývala ze strany na stranu.

„On umírá! Rychle! Kříž!“ sestra Rachel se začala zvedat. Než se ale kdokoli z nich stačil pohnout, místností bleskl stín. Daleko rychlejší, než jaký dokážou zachytit i mé oči. A hrud' mi zatížily dvě zkřížené nohy od židle. Vzduch zvířený Elviřiným pohybem mi zahvízdal v uších.

Z rohu se ozvalo Veroničino zaskučení.

Elvira se nade mnou nakláněla a culíky jí trčely do stran.

„Tam vedle...“ zabublal jsem a na malém tlustém obličejíku se rozprskly kapky mé krve, „... je tam meč. Zabij Duhového. Jsi rychlejší než on, věř si. Zab...!“ zbytek slova zmizel v krvi. Vyvalila se mi odněkud z útrob a zaplavila mi bradu a naplnila plíce. Kříž tentokrát nezabíral. Možná se člověk nemá tak vztekat, když se chce léčit křížem.

Anebo nemá nikoho nabádat, aby zabíjel.

* * *

Konec, konec, konec, blikalo mi v hlavě. A brzo, přesně za těch pár minut, až se budu potřebovat nadechnout.

Zemřu jak jsem žil.

Utopím se v krvi.

* * *

Všichni kolem mluvili, ale vnímal jsem to jen jako stoupající a klesající šum. Zrak mi bloudil po okolí. Tmavý strop, má hrud', zkřížené nohy od židle, ruka, řemdi, koberec, nad kterým se všechno několik milimetrů vznáší, opět ruka a řemdi a zbytky řetězů a kompozitu z mého krunýře. Lesklo se tam něco malého bílého.

„... je to svatý Peytl! Musí žít! Musíme ho zachránit!“ pronikl mi do mozku slaboučký hlas. Nade mnou pluly obličej, nejbližší byl malý tlustý, pihatý kapkami krve.

„Je pozdě. Jak se rozčílil, něco v něm prasklo a skrz tu kombinézu ho nemůžu vyšetřit!“ Hlas byl stejně slabý a bzučivý, ale poznal jsem, že je mužský. Sluch se mi začínal vracet, ale něco v něm pravidelně a pomalu tepalo.

Veronika tiše kvílela, ale ne kvůli mně. Kvůli kříži.

„Mistře, zajistím vaše poslední věci, spolehněte se,“ naklonil se nade mne vrásčitý opálený obličej.

Magde si drmolila. Cítil jsem, že se pomalu budu muset nadechnout.

Vzápětí mi vypadl zrak.

* * *

„Odchází.“

„Svět, jak ho známe, končí. Nastává doba zla.“

„Není cesty, jak ho zachránit.“

„Sbohem, Velký Mistře.“

Tma se prohloubila a bolest začala ustupovat. Anebo jsem mizel do míst, kam za mnou už nemohla.

* * *

„Mistře“, tepalo v té tmě poslední slovo, které jsem slyšel. Velký Mistr. Proč mi vlastně Zahartof říká Mistře? Ano, vím, považuje mne za alchymistu. A asi právem. Jsem jejich praotec. Mistře. Co mi to tehdy jen říkal? Tehdy? Kdy? Něco o nějakém obřadu. Obřad Formule sedmého zubu? Zubu?! Sedm zubů?

Někde hluboko ve mně život zaťal pěsti a začal se rvát.

* * *

To bílé, zapletené do zbytků mého krunýře byl zub. Vertolův vyražený zub.

A Elvira si v McCrackenově kanceláři hrála se čtyřmi kamínky. Cinkalo to. Nebyly to kamínky, byly to zuby mrtvého Menona a mrtvé Ulricy.

A Veronika má zbylé dva.

* * *

Mé plíce sevřela křeč.

Bolest se vrátila.

Sluch se vrátil.

Z úst mi vytryskl gejzír krve a dlouhé zachroptění.

„Je konec.“

Zavzlykání.

Nadechl jsem se. Vzduch pátil jako roztavené olovo.

„Sedm zubů! Obřad je síla,“ promluvil život někde hluboko uvnitř mého těla. „Sedm zubů!“

„On mluví!“

„Co to říká?!“

„Něco o zubech.“

„Sedm zubů... rituál Formule sedmého zubu... *rituál Formule sedmého zubu!*“ Zahartofův hlas zaburácel. „On je přece Velký Mistr! Přežil by obřad! Tím by se uzdravil! A zachránil by nás!“ Zahartofův hlas se zlomil: „Kde ale vzít sedm upířích zubů?“

Přestože jsem světu urval další dva doušky vzduchu, krev do plic mi pryštila rychleji a rychleji. A můj život stejně rychle slábl. Zaťaté pěsti povolovaly.

„Krunýř. Veronika. Elvira. Rychle.“ Spíš než mluvil, žbluňkal jsem.

Horká krev mi tekla po bradě na krk.

„Co říká?“

„To první bylo něco jako krunýř.“

„Na co potřebuje krunýř... ZUB!!! Je tam upíří zub!“ Zase jsem se začal propadat do tmy. Můj život ležel na zádech a někdo zvolna počítal do deseti.

* * *

Probral jsem se, a svět vypadal trochu jinak.

Bylo o patnáct minut a třicet devět sekund později, ležel jsem pořád na tomtéž místě, strop i stěny měly stále tytéž barvy a na bradě a na krku jsem cítil krustu zaschlé krve. Přesto jsem všechno vnímal trochu *jinak* - tak jakoby do modra, ale nebyla to barva.

„Žije,“ vydechla sestra Rachel.

„Nepovedlo se to. Nedodrželi jsme postup,“ Zahartof klečel po mé levé ruce vedle Rachel a obličej měl ztrhaný jako po nesmírném vypětí. Stále jsem se nemohl hýbat, ale krev z plic zmizela a bolest z rozdrceného těla také. I ten nepatrný pohyb, s kterým se zdvihá dýchající hrud', je ale někdy víc, než vítězství nad armádou Protivníků. Ostatní - vyjma Magde a zesnulé Daniely - klečeli z druhé strany „Co se stalo?“ řekl jsem a po tom bublání mi můj hlas připadal jasný a hlasitý.

A všichni začali mluvit naráz.

* * *

O tom, jak Zahartof řekl: „K rituálu Formule sedmého zubu je potřeba následující: Sedm upírů zubů, rovnodennost, měsíční světlo a krev nevinného.“

„Z toho tu ale nemáme zhola nic,“ řekl McCracken. Něco zavířilo místností, zakvílel vítr a Zahartof se strnule díval do své dlaně, kde vedle Vertolova ležely čtyři další bělostné špičáky. Elvira stála před ním a zírala mu na ústa.

„Takže chybí jen dva! Rovnodennost je zřejmě jen pověra, nějaká krev by se sehnat dala, místo měsíčního světla bude stačit jakékoli polarizované... Chybějí ale ty dva zuby. Zuby chybějí vždycky.“ Oči všech přítomných se svezly do rohu. „Ale dnes je seženu. *S největší radostí*,“ Zahartof se napřímil a šel z něj strach.

„Nikdy!“ zasyčela Veronika.

Místností opět zakvílel vítr. Proti upírce stála malá tlustá holčička a culíky jí trčely do stran.

„Nebude to bolet,“ řekla. Pak něco cvaklo a upírka se s vytřeštěnými očima svezla na podlahu. Znovu ten vítr a Zahartofovi, který nestačil dokončit ani první krok, cinkly do dlaně dva další zuby. Byly sice chladné, ale zřetelně teplejší než těch pět předchozích.

„Krev nevinného. Kdo z nás je bez viny?“ Všichni se zahleděli na sestru Rachel.

„Všechnu?“ vyhrnula si rukáv a nastavila zápěstí.

„Stačí jen trochu.“

„Co je to nevinnost? Můžete mi to definovat blíže?“ zeptal se doktor.

„Má to být krev dítěte.“

„A co ona?“ kývl doktor na broukající Magde. Na Elviru nikdo ani nepomyslel.

„Ano! Přesně!“ luskl prsty Zahartof.

„I řekl Pán: Chudí duchem necht' nevinnými jsou na věky věků,“ pronesla sestra Rachel.

„A co polarizované světlo?“ To už stál i McCracken a oči mu svítily.

„Displej z řečnického pultíku a lampa!“ to byl doktor, „ale rychle, pořádně se nenadechl skoro deset minut!“

„Rychle, rychle, tohle nejde *tak* rychle...“ Zahartofův hlas prý zněl zoufale. Pak se udeřil do čela: „Elviro, za jak dlouho bys dokázala...?“ A vychrлил všechno, co bylo potřeba udělat.

A Elvira to stihla.

* * *

„Pak to bylo děsivé,“ otrásla se sestra Rachel, která vyprávěla poslední část. Držela mne za ruku.

„Vědecky naprosto nezdůvodnitelné,“ ozval se doktor, který prohlížel Magdino (už nepoškozené) zápěstí. Magde vyděšeně plakala a tiskla se ke zdi za křesly. Bůh ví, čím Elvira její superodolný organismus zdolala.

Veronika ležela v rohu a byla velmi tichá.

„Pan Zahartof vám položil ty zuby na čelo a polil je Magdinou krví,“ sestřiny zpocené prsty mi zmáčkly dlaň, „pak jsme zhasli, až na lampu, kterou pan McCracken držel za tou rozbitou obrazovkou,“ sestra mrkla na trosku displeje a výbojku, od které k rozdrcenému řečnickému pulťíku vedly obnažené a posvazované dráty. Elvira při svém prvním elektrotechnickém pokusu asi trochu spěchala - všiml jsem si, že má očouzené ruce a ohořelé rukávy. „A pak to začalo,“ sestra se pokřížovala a Veronika zasténala. „Zuby začaly svítit modrým světlem a během okamžiku se s krví slily do modré koule, která se vznesla a přitom se zvětšovala - nikdy jsem neměla takový strach...“

„Ani já ne,“ skočil jí do řeči doktor. „Za chvílku se ten světélkující tvar protáhl, obalil vás a vy jste se vznesl také. Pak se *to* do vás vsáкло a vy jste začal modře opalizovat a zvětšovat se, neměl jste pevné kontury...“

„Vypadal jste jako modré monstrum s beraní hlavou,“ vzal mu slovo McCracken, „a zdálo se, že opět máte obě ruce. A pořád jste se zvětšoval a svítil čím dál víc a byl jste už tak velký, že jste se sem málem nevešel...“

„A pak se to pokazilo,“ Zahartof měl v obličejí nesmírné zklamání.

„Nevím sice přesně, jak má obřad Formule sedmého zubu dopadnout - je jen jeden popis, prastarý, v jinotajích -, ale jedno je jisté. Má z něj povstat bytost, jejíž moc se klene nad světy a před níž králové padají v prach a tisícileté říše jsou vyvraceny z kořenů...,“ Zahartof se odmlčel: „Nedodrželi jsme postup. Nedodrželi jsme pravidla. Tím to je. Kdo poruší pravidla, nedojde konce. Ale alespoň jste přežil,

Mistře. A snad vám to i pomohlo... Taková, taková š... škoda.“ Vím, že chtěl říci *šance*. Určitě se mu od nevydařeného rituálu točí v hlavě: Co kdybych to býval zkusil na sobě a ne na umírajícím mrzákovi. Také jsem alchymista. Třeba by se to povedlo. Třeba. *Třeba*.

Najednou jsme se všichni vznesli do vzduchu. Má utržená ruka a řemdih také.

„Tak jsem zpátky,“ řekl Duhový, stojící v otevřených dveřích.

* * *

Nechal nás přelevitovat nad kulatý stůl ve velkém sále. Někdo pečlivě uklidil zvratky, ale vanu s rozpuštěným Darknessem a tělo a hlavu tlustého Otce ne - kolem stolu sedělo i devětadvacet živých Otců.

„To bys nevěřil, Patejli, co se mi podařilo,“ Duhový byl v dobrém rozmaru. „Stačí se trochu prolétnout, sem tam nějaký blesk, a tady ti vaši lidé si mohli ruce uplácet, jak přísahali na Knihy Pravdy.“ Otcové byli sice pobledlí, ale už se usmívali. „Dokonce se mi podařilo - tady nedaleko - přesvědčit celou skupinu malých lidí... dětí, které jsou poškozené - slabomyslní jim říkáte. Víra chudých duchem je nejsilnější,“ Duhový začal pěst: „Jejich víra je oheň!“

Kdyby si Duhový netočil Veroničíným mečem, vypadal by jako obyčejný člověk v dobré náladě. Což vzápětí skončilo. Namířil na mne zbraň pokrytou skvrnami zaslhlé krve: „Teď zpátky k našemu problému, Patejli. Nyní už ti můžu věnovat veškerý čas, který jen mám.“ Švihl mečem ze strany na stranu, neviditelné stěny mne vzpřímily a pravá ruka s řemdihem se mi sesypaly k nohám. Duhový mi pohlédl do očí: „Viděls někdy, jak to vypadá, když někoho zkroutiš, až se z něj ždímají vnitřnosti? Ne? Chyba! Řekni, s kterým z nich mám začít?“ Duhový vzlétl nad stůl a zůstal tkvět v prostoru vedle mne. Pomalu ukazoval mečem na jednoho z mých přátel po druhém. Už mohu říci, že jsou moji přátelé.

Zachránili mi život. Tiskli se k silovému poli, co nejdál od Duhového.

„Vypadáte všichni nějak přešle, hlavy vzhůru! Stačí, když mi pan Patejl prokáže dvě malé službičky, a nechám vás jít. Když vložíte ruku na Knihu Pravdy, vrátíte se domů a už nikdy vám nikdo neublíží,“ Duhový se usmál a jeho dokonalé zuby se zaleskly. Ani z profilu

to nebylo nic moc, chudáci, na které to padlo plnou silou. „Ale neprokáže-li mi pan Patejl dvě malé službičky...“ Duhový nechal ticho, ať mluví za něj.

V hlavě se mi točilo jen jediné - jak zařídit, aby se mu Elvira dostala na kůži, jak zrušit ty proklaté neviditelné zdi.

Pak jsem pocítil slabé trnutí v zátylku.

Jako vždy, když se někde blízko pohne Pravděpodobnost.

* * *

Merlin vypadal příšerně. Dříve mramorová pokožka byla hnědá a vyschlejší než kůže té nejstarší mumie. Zteřelé cáry roucha jen stěží halily kostlivou postavu - a to vskutku *kostlivou*. Z protrženého boku vyčníval žlutý okraj kyčelního kloubu.

Kouzelníkův hlas zněl slabě:

„Patejli, musíš ho odrazit. Kruh se uzavřel a teď záleží jen na tobě, kudy dál. Na tvé síle. Nikdo jiný...“

„*Tohle není možné!*“ zařval Duhový a jeho hlas nepřipomínal nic lidského ani vzdáleně. „Není budoucnost, ve které se dostaneš z kříže! On tě z něj nikdy nesundá!“

Merlin si Duhového nevšímal.

„Pamatuj, Patejli, čas je jen hrst listí ve větru... Ale jsi-li dost silný, i vítr se může otočit. Ty jsi spása! Kdo v tebe věří, živ bude navěky!“ Merlin se začal rozplývat, jak pravděpodobnostní pole sláblo.

„Musíš ho zničit! On je součást Opony! On je cesta na Zem! Všichni, kdo se objevili, prošli jím! Musíš...!“ Merlin zmizel.

Napadlo mě, jestli si ten efektní odchod zařídil naschvál, nebo jestli budoucnost, ve které bude sundán z kříže, opět přestala existovat. Vítr se může otočit všemi směry.

* * *

„Ty první!“ Dobrý rozmar byl pryč a z Duhového zase sálalo to strašné temné světlo. Meč mířil na sestru Rachel.

„Zemři, stvůro!“ vykřikla sestra, když ji pohyb jeho prstů vytrhl ze středu přátel.

Duhový otočil hlavu na mě: „Poslední možnost: Propustíš mého bratra a předáš mi vládu nad černým strojem.“

„Ne,“ řekl jsem.

Sestra Rachel se ve vzduchu vyšponovala jako provaz a prsty na natažených rukou se jí začaly pomalu otáčet doleva - všechny naráz, jako by jimi někdo točil neviditelnými šroubováky. Sestra si skousla ret a z očí jí začaly téct slzy. Za okamžik se začala ozývat suchá lupnutí, s kterými klouby vyskakovaly z jamek. Od prokousnutého rtu se odvinula stužka krve a spolu se slzami odkapávala z brady na neviditelnou plochu nad stolem. Sestra začala naříkat, až když se jí začala otáčet zápěstí.

* * *

Ruce, které mi před chvílí otíraly obličej, se měnily na zkrvavené zauzlované žmolky. Jako když se ždímá hadr na podlahu. Kosti hlasitě vrzaly a praskaly a já proti tomu nemohl nic dělat. Prý, musíš ho zničit, je součástí Opony - přitom nedokážu zvednout ani prst.

Většina lidí vznášejících se v neviditelné krychli nad stolem se krčila v jednom chumlu, hlavy skloněné, a ucpávali si uši. Stáli jen dva: Zahartof (ale po jeho opálení nebylo ani stopy a díval se někam dozadu) a Elvira. Ta stála s rukama opřenýma o silové pole a zírala na Duhového.

„To vás čeká všechny, jestli pan Patejl nepromluví. A mám v zásobě i daleko zajímavější... metody.“

Vlny bezmoci hrozily, že mne odnesou za hranu. Jak zrušit silové pole?! Jak dostat Elviru ven?! Jak...?!

Duhový zase začal a Rachel začala řvát.

Měl jsem pocit, že mi před očima černě sněží.

* * *

Kupodivu to nebyl jen pocit. Kolem okna, které při svém dramatickém vstupu rozbila Veronika, opravdu vířilo něco jako saze. Prýštilo to mezerami v potřhané žaluzii.

Trvalo to jen okamžik.

Ale já věděl, co to je. Lépe řečeno, *kdo* to je.

Asi proto, že venku přestalo pršet, mne konečně našel. Byl to ten zloděj, co jsem ho upálil v hotelu u paní Argentové. A jak to říkal Merlin? „Zkusils mrtvým někdy rozkázat?“

* * *

Bytost ze sazí a popela byla naprosto tichá. Její obrysy se přelévaly jako roj hmyzu a jedinými pevnými body byla žárem zkroucená přezka opasku a ohořelé zbytky těžkých bot. Boty vykročily ke mně.

„Na něj!“ vykřikl jsem z plných plic a brada mi div neulétla, jak jsem ji vyrazil proti Duhovému.

„Co se děje?“ Duhový se nechápavě otočil.

A mrtvý mne poslechl. A už je mrtvý dost dlouho na to, aby měl tu strašnou, nelidskou sílu.

* * *

Saze zavířily a světlý oblek zčernal. Z prostoru vyrostla stínová pěst a dunivá rána práskla místností.

Duhový překvapeně ustoupil.

Ohořelý zbytek boty hvízdal, znovu rána, z které bodlo v uších, a Duhový opět ustoupil. A druhá bota.

Tentokrát Duhový kontroval mečem. Ale co s mečem proti víru sazí.

Další rána.

* * *

Ale Duhový nevypadal vyděšeně, vypadal spíš pobaveně.

„Co jsi zač?“ namířil na mrtvého prst, a jako by začal foukat vítr a saze strhávat. Elvira stála u silového pole, bušila do něj oběma rukama a chrčela. „To je nakonec jedno; sice se mi zamlouváš, ale ušpinils mi sako!“ Pobavení zmizelo a Duhový si rozmrzele oprašoval klopy. Přitom jen tak trhl malíčkem a z Upáleného zbyl černý zmítající se obrys na šedých tapetách.

Protože Duhový byl zcela zabrán do svého obleku, rozhodl se jeden z Otců, že udělá něco, na co musel sbírat odvahu hodně, *hodně* dlouho.

Asi to byl přítel onoho tučného, nyní bezhlavého těla, které stále sedělo u stolu, nebo nepřítel týrání žen. Vytrhl zpod roucha nevelkou zbraň s teničkou hlavní.

* * *

„Zemři!“

Z hlavně vylétl oslepivý modrobílý paprsek a zaťal se Duhovému do boku.

* * *

Neviditelné zdi zmizely.

Lidé se zaduněním přistáli na stole.

Já se zaprašněním dřeva pod stolem - řemdih zařinčel, pravá ruka se odkoulela, ale hlava se mi zaklesla mezi roztržštěnými prkny, takže jsem měl stále přehled.

* * *

Elvira zmizela.

Duhový se pomalu obracel, strašně pomalu, paprsek hlasitě bzuchel a všichni byli v jeho světle mrtvolně bledí. Upálený se odlepil od tapety a vykročil.

A Duhový se začal usmívat. A zvolna růst.

„Dost!“ křičel jsem, ale Otec s paprskovou zbraní nemohl chápat, o co jde. Byť paprsek Duhového zpomalil, jako součást Opony ho ta energie nepoškozovala, ale sál ji - už měl přes dva a půl metru.

Najednou se mu přes úsměv mihl stín, a meč mu zmizel z ruky. A vzápětí se Duhový poprvé regulérně zapotácel. Po tváři mu přelétl údiv.

Přestože všechna silová pole zmizela, sestra Rachel zůstala viset ve vzduchu. Asi proto, že se jí Duhový věnoval naposledy. Už nevnímala.

Naštěstí. Protože v okamžiku, kdy se Duhový zapotácel, ztratil kontrolu i nad ní a uvolněná síla ji během zlomku sekundy stočila na něco neuvěřitelného. Po místnosti se rozléty cákance rudé kaše.

Prásk! Duhový mávl rukou a Elvira se odrazila od stropu a přistála na stole nedaleko mě. Její dětské boty zaduněly, jak dopadla v mírném rozkroku, meč před sebou. To už k Duhovému dobíhal Za-

hartof, těsně následovaný Veronikou - zase vypadala jako obrovský netopýr.

Štěkl výstřel, paprsek vyryl kouřící stopu do tapet a zhasl. Jeden z loajálních Otců zrádci odstřelil temeno. A Duhového pohyby se staly téměř nepostřehnutelnými.

* * *

Veronika a Zahartof do něj narazili současně; silou, která by převrátila nákladní vůz. Trhnutím ruky je odmrští a vzápětí na něj znovu udeřila Elvira a zvonění jejího meče se slilo do jednoho nekonečného tónu.

* * *

Z Duhového létaly cáry a opět ustupoval. A byť kolem něj létaly i duhové odlesky, jak se snažil, tentokrát Elviru zasáhnout nedokázal.

Otázkou bylo, jak dlouho to zběsilé tempo holčička vydrží.

Pěst ze sazí Duhovému roztříštila brýle a sálem zaplanulo nekonečné prázdno jeho zraku.

Otcové tasili zbraně. Proti rychlosti, s jakou probíhal boj, se zdálo, že se skoro vůbec nehýbou, že ty pistole tahají jen tak milimetr po milimetru.

* * *

„Pilóóót!“ zařval jsem, a bezmoc toho okamžiku byla vůbec to nejhorší, co jsem kdy zažil. Tlačila se mi do hlavy jako nekonečný nafukovací balón. Plochá tvář šílenství si olizovala odulé rty.

Veronika se odrazila od stěny, dvojitým saltem přelétla zbytek vzdálenosti, a zezadu - celou energií svého pohybu - zasadila Duhovému ránu do hlavy. Rukama spojenýma do kladiva.

Duhový se otřásl.

Spálená podrážka dvojkopem zasáhla břicho v bílém a na saku zůstaly hluboké špinavé otisky. A znovu Veroničino kladivo. A Zahartof už se hnal po stole a potrhané šaty na něm vlály.

Otcové nevěděli, co dělat. Ke komu se přidat. Pravda, pro ně to byl teprve velmi krátký časový úsek, na tak závažné rozhodnutí. Nikdo z nich nemohl vědět, jak strašné síly se v boji před nimi uvolňují.

Elviřin meč stále zvonil - na holčičce bylo osmdesát procent zásluh, že Duhový ustupuje.

A v té chvíli jsem spatřil něco, co mne spolu s bezmocí posunulo za hranu. Tvář šílenství se přestala olizovat a vycenila zuby: Duhový se smál. On se bavil. Ten smích říkal: Když budu chtít...

A zrovna začal *chtít*.

* * *

V jediném okamžiku se přelil do podoby, v jaké jsem ho tehdy před Oponou viděl poprvé - jen byl menší. A duhový vír se stabilizoval do neviditelné bytosti, po které přebíhaly duhové odlesky.

Z Upáleného byl zase jen obrys na tapetě.

Pak zemřel Zahartof.

* * *

Duhový zvedl ruce a jen jimi trhl.

Zahartof se rozlétl po místnosti, rozptýlený na malé kousíčky - alchymista, který bez problémů vydržel mnohočetné zásahy z těžkých zbraní.

Kousky Zahartofa rozštípalý obložení na stropě a zničily spoustu lamp.

Duhový se přelil obličejem dozadu a sálem zaduněl nelidský žbluňkavý smích. Kterým směrem má obličej, se dalo poznat z temného světla, které mu proudilo z očí. To dvojité nekonečno bylo strašlivé.

Veronika tváří v tvář zlu strnula, ruce napřažené nad hlavou. I většina Otců ztuhla jako zástup soch. Jen někteří se zvolna skládali - to ti, které neminuly alchymistovy útržky.

Bytost pokročila k Veronice a pásla se na jejím strachu. Než „pokročila“ to spíš vypadalo, že prostorem protéká.

* * *

Mezi ztuhlou Veronikou a Duhovým se zjevila malá postavička - dalo se to ostatně čekat. Elvira už byla velmi hubená. Blýskavý meč se vznesl a odrazil černé světlo.

Duhový se přestal smát a opět zvedl ruce.

* * *

Věděl jsem, že něco musím udělat. Jen jsem nevěděl jak. Věděl jsem ale, že jsem poslední, který ještě něco může udělat. A to nejen tady v té místnosti.

Úplně poslední.

Poslední ze všech.

Bezmoc, mé zmrzačení, všechno, co se mi kdy stalo, se na hraně šílenství slilo do jediného nesmírného víru. Velká zubatá tvář se zklamaně zamračila a se slabým puknutím zmizela. Jako propíchnutý balónek.

Vír mi prolétl hlavou. A ještě zpátky.

* * *

Pak jsem zemřel.

Ve smrti bylo prázdno a velebný klid.

A pak jsem se vrátil.

* * *

Viděl jsem modře, ale nebyla to barva. V místě, kde jsem dříve cítil čip, jsem cítil, že mohu rozumět celému vesmíru. A v místě, kde jsem už tak dávno cítil jen prázdno, v orgánech, kde jsem míval akumulovanou bojovou energii, jsem cítil žár. Ne tu chladnou konečnou sílu jako dřív, ale temný, nekonečný, ničivý žár.

A stál jsem na nohou.

A měl obě ruce.

A měřil skoro tři metry.

* * *

Duhový trhl pažemi a jeho neviditelná smrtonosná pole vylétla. Viděl jsem je docela jasně. Letěla pomalu, pomaličku.

Jak jde život, Duhovko? Neřekl jsem to, ale vím, že mne slyšel.

To už jsem stál před Elvirou.

Dlouho.

Pole mi narazila do žeber a rozlétla se do stran. Švihl jsem svou krásnou novou pravou rukou a viděl, jak vzduch kolem ní hoří modrým ohněm.

* * *

Duhová bytost prolétla protější zdi. Zvuková vlna po srážce mé pěsti a jeho hrudi vyrazila skla ze všech oken - po průletu Duhového zbyl v sále koridor vroubený troskami a kusy roztrhaných těl v obřadních rouchách.

Tři metry tady s tím stropem nebyly příliš pohodlné. Zmenšil jsem se na normální míry. Modrá zář mého těla zmizela.

Ta děsivá energie uvnitř ne.

Vykročil jsem za Duhovým a svět pod mými kroky duněl.

* * *

Ještě než jsem došel k proražené zdi, začali se vzpamatovávat první lidé. McCracken klečel vedle stolu, omámeně kýval hlavou a z nosu a uší mu tekla krev. Doktor si držel zlomené zápěstí, přesto se nakláněl nad Magde; Otcové sténali. Budu si na svůj úder muset dávat trochu pozor, aspoň v místnostech.

„Patejli! Kde je ten velký modrý?! A kdo je to?!“ Veronika mi přistála po boku. „A co tvoje ruka?! A jak to, že chodíš?!“ Mezerami po vytržených špičácích jí syčel vzduch a při pohledu do mých očí ucouvla. Usmál jsem, ale ne zle.

Sálem zaduněl řev - pan Duhový se vracel.

„Schovej se za mě!“ Veronika, zas ve své netopýří podobě, rázem stála přede mnou. Míhl se stín a z prostoru vyrostly dva culíky a lesklá čepel meče. A dvě ohořelé podrážky těžce dopadly, jak se jejich mrtvý majitel rozkročil.

Stáli přede mnou jako hráz.

* * *

Duhový vypadal jako dřív. Světlý oblek bez vady, klopě nažehlené, kravatu rovně. Jen z očí bez brýlí mu sálala ta černá hrůza. Ti tři přede mnou se zmenšili. Na mne to nějak nepůsobilo.

„*Kde je?!“*

Elvira si nadhodila meč. Veronika rozpráhla spáry. Upálený rovnou vyrazil. Bez sebemenší námahy jsem je předešel a zastavil. I pro Stínovou Elviru se před nimi má záda musela *zjevit*.

„Tady, Duhovko.“

„Patejl! Zemřeš!“

V očích se mi zablesklo, až Duhový vrhl stín.

* * *

Stáhněte se, a zachraňte ostatní, honem, řekl jsem, ale ne slovy, a jemně své přátele odstrčil dozadu, ale ne rukama.

Duhový v podobě víru už útočil.

* * *

Náraz byl stejně drtivý, jako když jsme se střetli minule - akorát že tentokrát jsem letěl já. Zvuková vlna roztržila poslední lampy.

Hladce jsem přistál na nohou a mé tělo opět začalo modře zářit.

* * *

Vzápětí už kolem nás létaly cihly, pukaly zdi a bortily se stropy.

Vzduch rozrážený rychlostí našich pohybů hořel, a čeho se jeho žhnoucí proudy dotkly, to vzplálo také. Sonické třesky zkázu jen prohlubovaly.

Duhový byl strašný nepřítel, ale na druhou stranu, na mě to pořád nějak nepůsobilo. Učil jsem se ovládat své síly a v okamžicích, kdy se Duhový sbíral k dalším a dalším útokům, jsem měl dokonce čas na tréninkové pokusy. Pravda, zas tolik ho nebylo. Ale vnímal jsem, že Duhový je s každým dalším výpadem slabší.

A pak jsem začal vnímat i jeho strach.

Stál proti mně, opět v podobě neviditelné bytosti (já jsem ho viděl poměrně snadno), a zase jednou (už docela hloupě) se mne snažil rozdrtit tím svým silovým polem. Přemýšlel jsem, jak ho zabít - nemám se zabíjením takovýchhle věcí zkušenosti, a kdo ví, jestli by jeho smrt s sebou nevzala celý Londýn. Překvapeně jsem se zarazil. Najednou jsem byl myšlenkami tak mimo, že mne další náraz silového pole donutil ustoupit.

Muselo se mi stát něco víc, než jen že mám sílu a modře svítím. Při té úvaze o zničení Londýna jsem ucítil cosi jako *obavy*, že bych v rámci boje mohl ublížit někomu nevinnému. Otřásl jsem se, ale bylo to tak. A možná jsem se pod vahou toho zjištění i zapotácel, protože v té chvíli se vedle mne objevil blýskavý meč a z druhé strany vír sazí.

„V pořádku?“ Elvira byla zase obtloustlá, culíky jí bojovně trčely a z očí svítila smrt.

„No...,“ začal jsem trochu zvolna.

Měl jsem říci ano. Měl. Elvira i Upálený si mé „no...“ vyložili jako „ne zcela“ a zaútočili jako jeden muž.

A co jsem měl dělat: abych jim pomohl, možná trochu ukvapeně jsem na Duhového udeřil částí sil, které jsem ještě zcela nekontroloval. A strach oponové bytosti se změnil v hrůzu. A tak v okamžiku, kdy do něj narazila Elvira a mrtvý, zmizel. Přesněji řečeno, zmizeli všichni tři.

Imploze zvedla vír cihel.

Instinktivně jsem si kryl hlavu, i když vím, že by na mne mohla spadnout celá planeta a já bych to na rozdíl od ní ustál.

Najednou bylo ticho.

Rušilo ho jen hučení a praskání ohně a poslední ozvěny po sesuvech zdí. Rozhlédl jsem se. Stíny tančily v rudém světle plamenů a mihotaly se v kouři - horní patro New Hiltonu bylo průhledné všemi směry a děravou střechu drželo jen několik pomocných ocelových konstrukcí.

Podlaha byla na mnoha místech proražená, z rozbitého vodovodního řadu a zbytků protipožárního systému stříkala voda a všude se válely kousky Otců - nepřežil ani jediný. Šedé vousy anglického tatíka vlály v proudu horkého vzduchu, namotané na ohnutém armovacím železe. Téměř mimovolně, pohybem jediné myšlenky, jsem ohně uhasil. Hlavním zvukem se stalo crčení vody a kvílení větru, který během okamžiku vyvál prach i dým. V otvoru ve střeše zavířilo něco temného a velkého a Veronika přistála vedle mě:

„Kde to je? A kde jsou oni?“

„Jestli myslíš tím ‚to‘ Duhového a tím ‚oni‘ Elviru a Upáleného, tak myslím, že vím. Ale nevím, jak se tam dostat.“ Cítil jsem v místech, kde lidé mají žaludek, takový podivný pocit - po krátké analýze jsem ho identifikoval jako lítost. Změny, které se ve mně odehrály, musí být daleko, *daleko* hlubší, než si myslím. Veronika ke mně přistoupila, a už zase vypadala jako obyčejná dívka. Jen zornice stažené do čárek naznačovaly, že stejně jako já vidí bez problémů. Fascinovaně mne pohládila po pravé ruce: „A co se to stalo s tebou?“

„Nevím přesně, ale řekl bych, že Formule sedmého zubu nakonec zabrala.“

„Že to bylo na poslední chvíli!“ Veronika se sice usmála, ale po zaprášeném obličejí jí přeběhl dozvuk okamžiku, kdy zmrzla ve vlkách temného světla. Může být ráda, že neví *jak* na poslední chvíli.

„Sice nerada, ale děkuju,“ do obličejí se jí vrátil obvyklý nepřátelský výraz a odstoupila.

„Za co?“

„Zachránils mi život.“

„Jestli se nepletu, ty mně taky... měla bys zajít k zubaři, vypadáš bez těch špičáků hrozně.“ Veronika si zakryla pusou, ale spíš proto, aby nebylo vidět, že se začala smát.

„Kde je tady kdo, ať mu natrhnu prdel!“ ozval se od polozavaleného schodiště vysoký bojovný hlásek.

„Hassilo! Jak to mluvíš!“ Do tmy vyrazily kužely světla silných baterek.

„Jen ho nech, Iren. Na co si myslíš, že máme ty zbraně?!“ Mezi troskami blesklo několik bílých rohatých čepic a světlo přejelo po malé kudrnaté hlavě. Těsně za sestrami následovali McCracken a doktor. Ti měli zakrvácená místa na obličejích polepená krustou špi-

ny a v rukou malé samopaly s bodovými reflektory. Doktor měl zavázané zápěstí a bez brýlí byl s automatem skutečně nebezpečný.

„Nestřílejte, jsme tady jen my. Nazdar,“ řekl jsem a dával pozor, abych vypadal co nejnormálněji. Světla pod zbraněmi po mně šlehla jako biče.

„Škoda, do těchhle dvou střílet nemůžeme,“ řekl lítostivě Hassilo - zornice už měl do křížů.

„Taky vás rád vidím. Ale je po všem. Aspoň pro tuhle noc. Ale zítra to musíme začít dávat do pořádku,“ mávl jsem rukou a všichni chápali, že nemyslím zdevastovaný New Hilton.

* * *

„Myslíš, že jsou mrtví?“ Seděli jsme s Veronikou v televizním studiu společnosti WTV. Bylo devět ráno, elektřina šla už půl hodiny a měla by jít po celé Anglii. McCracken se ukázal jako skvělý organizátor a měl naprostou pravdu v tom, že nic lidem nevrátí pocit normalnosti jako fungující televize. A já jsem měl mít první projev. Bohužel.

„Myslíš-li Elviru, tak o té si myslím, že ne. Myslíš-li Upáleného, tak ten určitě ano. Myslíš-li Duhového tak ten také ne. Je nesmrtelný.“

„Ale...“

„Za dvě minuty začínáme,“ promluvil malý reproduktorek režisérovým hlasem. Objektivy kamer se leskly a kameramani si nasazovali sluchátka, a přestože se tvářili trochu rozpačitě, chovali se profesionálně.

Příprava vysílání nebyla tak hladká, jak by ze současného klidu vypadalo. Naším nejvyšším přesvědčovacím trumfem se ukázal Hassilo a jeho čtyři zbraně. Pistole vyměnil za uzi a na hrudi měl pověšených snad deset kilo zásobníků. Přesně tak to nosíval Hnusák, geny se nezapřou.

Ted' Hassilo unuděně seděl v režii a asistentky mu nosily limonádu.

Netrpělivě jsem se ošil. Měl jsem na sobě oblek, který mi byl těsný.

To sestra Helen rezolutně prohlásila, že v té kombinéze nemohu před *národ*.

„Má pravdu,“ potvrdila jí zrádkyně Veronika, „vypadáš v tom...“
„... poněkud nezvykle, já vím.“

I McCracken a doktor kývali hlavami. Tak proto teď těsný tmavý oblek a tmavomodrá kravata.

„Minuta,“ promluvil reproduktor.

„Já jdu. Drž se - poprvé to před kamerou není žádná legrace,“ Veronika mne poplácala po rameni. Vůbec se ke mně chová nějak důvěrně. A kupodivu mi to nevadí a kupodivu mi ani nevadí, že mi to nevadí, což mne překvapuje. Svět se prostě mění.

„Věřil bys, že jsem v televizním studiu nebyla jedenáct set padesát let?“ Veronika tak udiveně zavrtěla hlavou a odešla.

Vzápětí nastoupila maskérka s pudřenkou. Trochu se zlobila, že si nechci sundat černé brýle, ale po dvou mých úsměvech roztála a ani mi nenapudrovala skla.

Jak říkám, svět se mění.

* * *

„... raz, dva, tři. Jedem!“ Na kameře se rozzářilo rudé oko a moderátor, který seděl vedle mě, nasadil profesionální úsměv:

„Vážení přátelé, jsem rád, že vás po kratší odmlce mohu opět přivítat u vysílání. Doufám, že si budete pamatovat, že to byla právě naše stanice - WTV -, která přinesla následující důležitou zprávu,“ významně zvedl obočí: „Vážení diváci, jistě jste si všimli, nebo jste dokonce sami byli svědky, jistých krajně nepravděpodobných událostí, které se v uplynulých dnech a vlastně i měsících staly. Proto dnes přijal pozvání do studia pan... *pan Patejl*, který vám vše objasní. Prosím, pane Patejli.“

Kamera přede mnou ožila. Tak tak jsem se udržel, abych ji nezničil některou z mnoha energií, které nyní dokážu emitovat. Veronika nelhala, před objektivem je to skutečně obtížné.

* * *

Naštěstí nyní dokážu uvažovat velmi rychle, takže ani prodleva, kdy jsem nevěděl, jak začít, nebyla příliš dlouhá. Co mám vykládat? Že jsem svatý Peytl ze středověké legendy, a když bylo zemi nejhuř, přikvačil jsem konat dobro? Ale něco jsem říci musel, když už jsem

to pozvání přijal. Hassilo na mne z režie povzbudivě zamával samopalem.

Takže jsem stručně objasnil, co ve skutečnosti Bratři dělali, o co jim šlo a jak strašně lhali. V náhlém návalu inspirace - abych vysvětlil, proč tak strašně lhali hlavně o mně - jsem se posunul do role člena aktivního odboje a lhalo se mi taky docela dobře. Zajímavé bylo, že ty polopravdy zněly mnohem pravděpodobněji než suché a naprosto pravdivé věty o Duhovém, a to i přesto, že jsem použil modulaci - skoro jsem cítil, že tohle mi nevěří ani kameraman. Chvilí jsem uvažoval, že bych mohl předvést třeba jak svítím nebo létám nebo tak něco, ale tím bych se jen deklasoval na laciný televizní trik, popřípadě na úroveň Velkého Otce. Práce s národem není vůbec jednoduchá. Plynule jsem tedy přešel k nejklassičtějšímu propagandistickému postupu: UKAŽ NEPŘÍTELE.

„... ale Bratři se nevzdají. Minimálně dvacítká Otců události minulé noci přežila, a přestože se oponové bytosti stáhly z měst, jsou stále na Zemi. Je třeba se připravit, neboť boj bude tuhý...“ Ucítil jsem, jak se budova otřásla. Moderátor si přitiskl k uchu sluchátko a vytřeštil oči.

„... vím, že to zní jako fráze,“ pokračoval jsem, „obzvlášť proto, že ji s oblibou používal zdejší Otec i mnoho politiků před ním, ale ten boj je opravdu věcí nás všech. A musíme se připravit rychle. Bytostí jsou miliony...“ Moderátor začal mávat rukama. Na monitoru se místo mého obličeje objevil nápis PROSÍME OMLUVTE PORUCHU.

„Je tady to monstrum na kolech, Posel, Kyberkentaur! A ten druhý, ten jak zmasakroval demonstraci v Salisbury! Jsou tady před budovou!“

Moderátor byl pod líčidly velmi bledý.

„A pro mne ten boj - jako ostatně vždy - začíná dřív,“ řekl jsem do vypnuté kamery. Budova se opět otřásla. Vstal jsem a oblek na zádech mi praskl. To už do místnosti vpadla Veronika a chrčila přibližně totéž co moderátor.

* * *

Když jsem se řítíl chodbou kolem rezie, z otevřených dveří mi dvojice pravých rukou hodila můj starý dobrý steyr. Snad v něm jsou ještě nějaké náboje.

* * *

Protože jsem nechtěl studio příliš zničit, pohyboval jsem se skoro lidskou rychlostí. Tak mne stačila následovat Veronika, Hassilo i jeden kameraman s přenosnou kamerou. Supěl a řval do malého mikrofону: „Beru to! Mám to! Beru to!“

Když jsme doběhli k oknu, ostatní bezradně zpomalili. Já jsem z dvacátého patra skočil značně urychlenou šipku.

* * *

Cestou dolů jsem si navlékl rukavice a jejich manžety se slily s rukávy kombinézy. Možná zbytečný, ale zvyk.

Neopravitelnou kombinézu jsem si opravil už včera - pouhým pomyšlením na opravu.

Když jsem přistál, po asfaltu se od mých pat rozběhly praskliny a z klop obleku se kouřilo.

* * *

Kyberkentaur stál uprostřed ulice a právě znovu vystřelil do vestibulu WTV. Zablesklo se a chodníkem projel další otřes. Křížák stál vedle svého klínovitého stroje a jeho senzory už mne zaměřovaly.

Chytil jsem přenos z kamery v dvacátém patře: ačkoli hodně z nadhledu, situace byla přehledná a obraz jasný a čistý; také jsem vnímal pohledy ze všech oken, co jich v ulici bylo. Po chodnících se naštěstí nikdo nepromenoval.

„Dneska vás docela rád vidím, vy dvě plechovky.“ Mnoho lidí na vlastní oči spatří, kdo je pan Hodný a kdo zlý, a také uvidí, co umím.

A navíc mne železné bestie zachráníly ze studia.

* * *

Věděl jsem, že bych je oba mohl zničit jediným energetickým úderem.

Ale to by byl efekt na nic: Jen bych stál uprostřed a oni by se skáceli.

Lidé musí vidět, že boj není snadný.

Obklopil jsem prostor akusticky propustným silovým polem a začal:

„Pilóóót!“

Wrestling táhne.

* * *

Křížák mne zasypal salvou z palubních zbraní stroje a Kyberkentaurovi se přidal tou obrovskou houfnicovitou rourou i paprskometem na levém rameni. Zmizel jsem ve víru dýmu a plamenů a asfalt kolem jen vřel.

Ještě jsem chvíli počkal, aby o mě diváci měli strach.

„Tak do toho.“

Dlouhým saltem jsem vylétl z plamenů a steyr chrlil oheň. Skoro jsem to milionhlasé ÁÁÁÁCH!!! před obrazovkami slyšel.

Kyberkentaurovi trup, hlavu a parabolický zářič pokryly výbuchy. JO! DO NĚJ! Obří stroj se zapotácel, ale houfnice sledovala můj let a projektily páraly vzduch těsně kolem. Přestal jsem střílet a v poslední půlotočce salta se rozvinul tak, aby mi kamera viděla na ruce, a zoufale jsem lomcoval závěrem, aby všichni pochopili, že se *něco stalo*.

Zároveň jsem nohama vlétl do dráhy jedné ze střel a nechal se výbuchem dramaticky vyhodit do výšky. Pirueta, druhá, pátá. Jakoby zázrakem jsem dotáhl šestou a přistál Kyberkentaurovi na rameni. ÁÁÁÁCH! Obrovská kovová hlava se začala obracet a nesmírná levá ruka se sevřela v pěst a vznesla se nade mne jako plácačka nad mouchu. A já pořád divoce lomcoval závěrem steyru - protože jsem nechal vítr, aby strhával dým z hořícího asfaltu na druhou stranu, kameraman to mohl brát jako hezký detail.

Pěst ode mne byla dva a půl metru.

Vzduch hlasitě syčel.

Metr a půl.

Metr.

Závěr „konečně povolil“.

Kyberkentaurovo oko jsem měl na dosah ruky: Vystřelil jsem od pasu a všem bylo jasné, že je to poslední rána. Vnímál jsem Kyberkentaurov elektronický rozum - byl zahlcen pocitem vítězství: *Co mi ta pistolka může udělat*, dalo by se z toho přeložit do lidského jazyka. *Uvidíš*, poslal jsem odpověď, zachytil letící projektil a *trochu* ho urychlil.

Kyberkentaurovo oko se prolomilo dovnitř, zpětným rázem z něj vylétl kužel trosek a vzápětí mu vybuchla hlava - jako když vykvete obrovský oranžový květ. Stroj se v křeči vzepjal na zadní kolo, z energetické zbraně šlehl poslední paprsek, a mne zasáhla ta stále letící ruka - protože to tím vzepětím nabralo nový úhel, vystřelilo mě to do výšky.

Upustil jsem steyr a nechal své tělo rotovat podle běžných přírodních zákonů. ÁÁÁÁ!!! Asphalt, nebe, asphalt, nebe. Svět víril, pak se na vrcholu balistické křivky na okamžik zastavil a já se v klidu rozhlédl, kam dopadnout. Jasně! Řada aut zaparkovaných u obrubníku - to vypadá vždycky dobře. Trochu jsem gravitaci pomohl a naměřoval se, pak to nechal jen na ní. S dunivou ranou, ještě vhodně znásobenou efektními ozvěnami, jsem se zabořil do střechy dlouhé černé limuzíny. Pneumatiky explodovaly, okna také, dveře se rozlétly do stran a sedačky vyhrězly jako vnitřnosti. ÁÁÁCH!!

Kyberkentaurov kácející se trup dopadl na opačnou stranu ulice. Nechal jsem pohasnout požár, aby nepřesvětloval přenos, a řídil dým, aby nestínil. Křížák obešel svůj stroj a v éteru se objevil další TV obraz - někdo to bral z rozstříleného vestibulu WTV.

Křížák se svými třemi metry kupodivu vypadal daleko nebezpečněji než podstatně vyšší Kyberkentauro. Vypadal jako člověk, a záběr odspodu je vždy impozantnější. Zrcadlový průzor v přilbě, ostnatý obojek, gigantická ocelová ramena, nohy jako sloupy. Dunivým krokem vyrazil k mé limuzíně.

Byl čas. Zvedl jsem ruce, zahákl prsty za okraj proražené střechy a pomalíčku se vytáhl ven. JÓÓÓ!!! JÓÓÓ!!! Kameran mne bral v detailu.

Naoko zničeně jsem se svezl po karoserii, padl na kolena, rozervaný oblek na mně plandal a kravata mi vlála přes oči. Křížák proti mně vypadal naprosto nezničitelně.

V tu chvíli se něco rozplesklo o vršek silového pole, mrkl jsem tam, ale nebyl to sebevrah, to jsem jen hrál tak přesvědčivě, že mi Veronika vyrazila na pomoc. Snad se moc nepolámala.

Křížák po mně sekl pazourou.

Uhnul jsem a s „gigantickým“ vypětím vyskočil do výšky a oběma nohama ho kopl do hrudi. Křížák se zapotácel. JO! DO NĚJ! DEJ MU!

Další rána ocelové paže a tentokrát jsem se nechal zamést přes celou ulici.

ÁÁÁ!!!

* * *

Křížák proti mně šel jako sama smrt a mikrofon kamery ve vestibulu naprosto skvěle přenášel dunění jeho kroků. Ztuha jsem se zvedl na kolena, zakýval se, padl na obličej, zůstal přesně vypočítanou chvíli ležet, a pak jsem se naprosto vyčerpaně vyhrabal na nohy. Z rukávu rozervaného saka jsem nechal vyklouznout řemdih. To je zajímavé, přišel jsem na to ještě včera v noci, těsně, co jsem „spravil“ kombinézu. Ten řemdih se nějakým záhadným způsobem stal mou součástí, součástí mého organismu. Mohu ho generovat, kdy chci, a mohu ho i jako svůj organismus ovládat.

Zatočil jsem rukou a ozubená koule mi zahvízdala nad hlavou. JÓÓÓ!!!

* * *

Křížák po mně znovu sekl a mezi prsty mu syčel vzduch. Sehnul jsem se a zasadil mu zničující ránu do kolena. Kloub povolil a uražené lýtko nádherně rotovalo nad ulicí a prorazilo dveře modrého nissanu - blýskavé střepy se rozlétly na všechny strany. JÓÓÓÓÓÓ!!!!!! Křížák okamžik balancoval, padl na koleno druhé nohy, a jak se na mne snažil dosáhnout, jeho ruce se změnilly ve dva mlýnky na maso. Odrazil jsem se, vytočil mezi blýskavými víry salto mortale a ve směru, aby to kamera mohla pěkně brát, mu uštědřil ránu řemdihem.

Do hlavy.

Ozubená koule vysekla do kovového spánku ozubený otvor a na druhé straně vylétla omotaná pokročilou elektronikou. Dotočil jsem druhé salto a dopadl mu oběma nohama na ramena.

Křížák chvíli čněl, pak se pode mnou složil jako šraňky. Nedá se to popsat jinak, než že národ řval nadšením.

* * *

Unaveně jsem se usmál do kamery a těžce sestoupil z padlého protivníka - zchvácený, ohořelý, usmívající se hrdina, to zabere vždy. Gesta a symboly, to je to, co působí. Cítil jsem všeprostupující vlnu dojetí a nadšení a věděl jsem, že až si znovu sednu do křesla ve studiu, nebudu muset používat polopravdy a modulaci.

Ještě jsem se krátce zamyslel, jak zařídit, aby mi kouř z efektně dýmající kravaty nerozmazával obličej, a že je škoda, že nikdo netočil včerejší bitvu v New Hiltonu - jak jsme se tam dramaticky stavěli jeden před druhého a zachraňovali si život - to by byly záběry!

* * *

Samozřejmě, všechno dopadlo jinak.

Lidé sice byli nadšeni z toho, co dokážu, ale jejich další úvaha byla, že když dokážu tohle, dokážu všechno. Tak proč by se oni měli disponovat. Tudíž, když přišel čas boje, byl jsem sám.

Tedy skoro.

Jinak se nám během prvních tří dnů po odražení Duhového podařilo uvést alespoň Anglii jakž takž do chodu. Opravdu jen jakž takž, ale rozjela se výroba jídla, dodávky energií se stabilizovaly, opravářské čtyři vyjely do poničených ulic, a hlavně, spustily všechny televizní stanice.

Protože se mi podařilo zamknout sílu Knih Pravdy, všichni, kdo přísahali, se mohli začít chovat (a myslet) normálně - nikdo na celém světě už z knižních důvodů neuhořel.

Včera ráno jsme byli na pohřbu Daniely a symbolickém pohřbu Zahartofa a ostatních. Bylo to smutné a bylo tam přes sedm set novinářů.

V Anglii jsme proti světu napřed také díky sestrám řádu svatého Sebastiana a hlavně díky McCrackenovi a jeho policejní organizaci.

Nikdy bych nevěřil, že někdy spojím slova „díky“ a „policejní“. Jinak to ve světě vypadá všelijak. Ale záznam mého boje s monstry je nejčastějším a stále znovu a znovu žádaným programem, takže když se v televizi objevím na živo, má mé slovo váhu.

Během oněch tří dnů lidé na Bratry skoro zapomněli - dravá menšina se v nové době snažila urvat co největší krajíc, konzumní většina se snažila najít stabilitu v dřívějších stereotypech a těch pár křiklounů dohnali k pořádku McCrackenovi muži. Staří politici, ti, kteří se příliš nezkompromitovali, už organizovali volby, přičemž jiní než více či méně zkompromitovaní politici nebyli - pokud by tedy někdo nechtěl začít s výlovem Temže.

Ale Bratři nezapomněli.

* * *

Věděl jsem, že někde musí být obrovská Armáda z Opony. Ale protože jsem v prvních třech dnech neměl ani vteřinu volnou a protože dali pokoj, nepídil jsem se po nich.

Čtvrtý den v devět hodin ráno se místo všech zpráv, co jich na světě bylo vysíláno, objevily čáry poruch a po poruchách tvář Velkého Otce - v rádiích samozřejmě jen hlas. Trochu zhubnul, ale jinak neztratil nic ze své mediální síly.

Spolu s McCrackenem, Veronikou, Hassilem, sestrou Helen, sestrou Iren a ostatními přáteli jsem se na to díval v konferenční místnosti WTV.

Zvolili jsme si ji za hlavní stan. Ředitelka společnosti si jen mnu-la ruce - všichni to věděli, tak se příjmy z reklam WTV minimálně ztrojnásobily. S reklamou začíná konzum, s konzumem život - tak ředitelka říkala nastupující stabilitě. Nejvíce letěl šot na plastové Kyberkentaury.

„Občané! Národy!“ začal Velký Otec. Proslov byl elektronicky tlumočen do všech podstatných jazyků. „Stali jste se obětí podvodu a klamu! Vrah uchvátil moc a nyní sedí na trůnu z kostí a chrochtá v krvi, jist si vítězstvím!“ Otec používal jednoduchou modulaci, takže to bylo dost působivé.

„Proč mu to nezarazíš?“ Veronika se tvářila rozhořčeně.

„Nevím, kde přesně je, jde to přes spoustu satelitů.“

„Ale,“ McCracken se zachmuřil, „ty jsi přece *bytost*, svatý Peytl. Tak bys to *měl* vědět.“

„Nevím, jestli jsem svatý Peytl, ale rozhodně vím, že nejsem děd Vševěd. Poslouchejte radši, co říká, třeba v tom bude něco užitečného.“

Velký Otec pokračoval ve stejném duchu, jen se patřičně rozpaľoval.

Věty z něj létaly jako dávky z automatu a kadence se zvyšovala. Takže užitečného nic, ale mohl jsem aspoň v klidu přemýšlet o svých schopnostech a o tom, kdo teď vlastně jsem. Po McCrackenově otázce byl na tyto úvahy nejvyšší čas.

Nejsem vševědoucí, ani neumím číst myšlenky, ani nic takového, co mi lidé (novináři) přisuzují. Jen jako by se mi mnohonásobily všechny dřívější schopnosti: dokážu se pohybovat zatraceně rychle, mám sílu, dokážu vnímat přenosy energií - a to docela citlivě. Docela *dost* citlivě. Někdo s horší slovní zásobou by to mohl vysvětlovat i jako zmíněné čtení myšlenek, ale je to jen vnímání pocitů, lépe řečeno energetických toků vznikajících při těch pocitech v mozku. Jinak samozřejmě vnímám všechna silová pole, záření a cokoli, co chci - a dokážu je i vysílat - a to poměrně razantně. Tím pádem umím i létat. Pak je tu ještě odolnost mého organismu, která vzrostla k hranici, kterou si nedovedu představit ani já - bitevní kombinézu pod šaty nosím jen ze zvyku - těžko bych se s ní loučil, a co kdyby to všechno nebylo natrvalo. Takže jediná opravdu záhadná věc je ta energie v mých akumulacích orgánech - vůbec neubývá. A, pravda, ten řem-dih.

Ale největší změna, která se se mnou stala, není fyzická. Největší změna se odehrála v mé duši. Už jen to, že si připouštím *duši*, je pro dřívějšího Patejla nepředstavitelné - pro dřívějšího Krvavého Patejla.

Zabít kohokoli - a dokonce i viníka - mi připadá... *nepřijatelné*.

Naprosto.

„... vy, moji věrní, chystejte se! Čas pomsty se blíží! A ty zrůdo, zrůdo, který si říkáš Patejl - nebo jak se ti právě hodí - věz, že na tebe budeme čekat. Jestli se v tobě nenajde dost odvahy a cti, dojdeme si pro tebe. A pak oceány zrudnou krví nevinných - a všechna bude na tvých rukou! Jen na tvých!“ Velký Otec ukončil tak kvalitně modulovaným hlasem, že jsem mu málem uvěřil i já. Na obrazovku naskočila poplašená tvář ne zcela souvisle hovořícího moderátora:

„Už jedem?! Co to je? Kamera sví...!“

PROSÍME OMLUVTE PORUCHU.

Uvědomil jsem si, že na lidi, kteří během projevu nebyli v mé přítomnosti, musel Velký Otec působit daleko přesvědčivěji než na mé přátele - neukotvené lidské názory se houpou víc než opilcův žaludek. A takových lidí bylo asi šest miliard. On Velký Otec věděl, proč si ty projevy trénoval, kdy to jen šlo. Ve vrstvení lži a polopravd jsem se mu nemohl rovnat.

* * *

Během třiceti sekund už jsem seděl před kamerou a snažil se vymazat dojem, který Velký Otec zanechal:

„... a začíná boj! Onen boj, který jsem vám slíbil hned ze začátku. Bratrství Otcové musí být postaveni před soud a bytosti Opony musí být vyhnány, teprve pak nastane klid a pořádek!“ Přesně v tom okamžiku se do vysílání opět napíchli Bratři. A tak miliardy lidí před obrazovkami poprvé uslyšely ZVUK.

* * *

Sledoval jsem na monitoru, jak se z moře valí první linie Armády a jak voda vře a pění v mnohakilometrové šíři. Velký Otec a zbylí národní Otcové to narežírovali skvěle: Proti řadě víkendových chatků za písčitou pláží bylo vidět, jak jsou monstra obrovská, a podle naprosto přesně synchronizovaných pohybů, jak dokonale jsou pod kontrolou. Velký Otec to pro jistotu vysvětlil a několikrát zopakoval, spolu s výzvou, ať se moji věrní („... prarodné zrůdy a pakáž z kanálů...“) s Armádou utkají.

Tohle kolo Bratři vyhráli.

Když se kamera WTV znovu chytla, jen jsem předvedl zachmuřený a odhodlaný obličej a zmizel jsem. Nebylo co říct.

* * *

Podle pobřeží se dalo snadno určit, odkud a kam se Armáda valí. Bylo to na východě Anglie v poměrně liduprázdné oblasti severně od Southend on Sea a směr byl Londýn. Jak jinak.

* * *

Stál jsem na konci velké, mírně zvlněné pastviny, kolem se zdvihaly nevysoké travnaté pahorky, a nikdo z těch lidí, kteří za sebe měli bojovat boj, jenž měl rozhodnout o jejich budoucnosti, nepřišel.

Vojáci vzkázali, že analyzují situaci a že složky jsou zatím příliš nestabilní a že jim vlastně nemám co rozkazovat ani je o cokoli žádat.

Pro civilisty to bylo bezpečnější a zajímavější u obrazovek - a budou se moci přizpůsobit podle výsledku (který se zdál být jasný). A jak už jsem se zmínil, ti, kdo věřili v mé schopnosti, raději věřili tomu, že to zvládnou sám.

* * *

Nebe bylo zamračené a vítr hvízdal a voněl v něm vřes a páchly ovce, a nad pahorky se objevily první rohaté přílby obrovských jezdců. V mořské vodě orezly, o to vypadaly hrozivěji.

ZVUK sílil, až v něm zaniklo i klapání rotorů televizních vrtulníků.

Tentokrát jsem si zdaleka nebyl jistý, jestli mám z přítomnosti kamer radost. Většina názorů už byla vzhůru nohama: Ve WTV jsem nebyl sotva půl hodiny a už vysílali komentář, který zpochybňoval mé činy a zároveň běžel sestřih amatérského záznamu mého prvního londýnského boje s Kyberkentaurem - ten, jak při něm přišly o život „stovky nevinných lidí!“.

Armáda se přelila přes horizont a cítil jsem, jak mi trochu tuhnou nohy. Vypadala nekonečná a byla nekonečná - takhle zepředu daleko víc než z nadhledu před Oponou.

„A kurva,“ ozval se tenký hlas a těsně po něm i ostré zasyknutí. Musím říci, že jsem na pastvině nestál úplně sám. Veronika a Hassilo mne v tom nenechali - sestry a McCrackena jsem odmítl.

* * *

Čelo Armády mělo přes pět kilometrů.

Obří jezdci, fialovo-okroví maxilidé, zubatí delfíni ve skafandrech a Protivníci, miliony bílošedých Protivníků. Všichni kráčeli pravidelným pružinovitým krokem a země se třásla.

„Stoupněte si trochu do stran, ať to vypadá, že nás je víc,“ zašklebil jsem se, ale kupodivu ani obvykle tak veselý Hassilo se neusmál. A kupodivu oba poslechli. Měli oblečeny kompozitové pancíře a malý černošský zabiják svíral dvě těžké automatické pušky. Za strojem po Křižákovi, který jsem zabavil a kterým jsme přijeli, byl dvoukolový vlek plný zásobníků.

„Zas tolik jich není, Patejli. Když zvládneš ty velký, já se postarám o ty malý,“ hodil si Hassilo pušky na ramena a spodníma rukama strhl z vleku plachtu. Na matném kovu se zalesklo kalné světlo. Jaký to šťastný věk, když člověk neumí počítat víc než do dvaceti.

Šly proti nám opravdu *miliony*.

* * *

Zem pod nohama se otřásala víc a víc. Armáda kráčela stále tím vyrovnaným pružinovitým krokem a jeho rytmus rozechvíval vše. Zásobníky ve vleku pravidelně rachotily a já se musel nadnášet silovým polem, abych se nepropadal do hlíny.

„Vertol a ostatní vaši určitě nepřiletí?“ Věděl jsem, že ne, ale Veronika vypadala, že potřebuje rozptýlit.

„Jsou to zbabělci, však jsem ti říkala.“ Už se rozptýlit nenechala - vnímal jsem její hrůzu jako černý závoj. Ona nevěděla, že já vím, že ji Vertol, když ho byla žádat o pomoc, když už bylo jasné, že lidé nepřijdou, že ji ani nepustil ke slovu: „Spráhla ses s alchymisty! Dokonce s nejhorším z nich! Jeho moc je i z mého zubu, proklínám ho a proklínám i tebe!“ A pak Veronika musela nasadit všechny síly, aby ji mrtví upíři nerozsápali. Už nad nimi neměla vládu - asi to souviselo se ztrátou špičáků.

„... zbabělci. A přitom si říkají vládci strachu!“ Veronika šeptala a myslela si, že ji ve všeobjímajícím ZVUKU nemůžu slyšet ani já.

* * *

Armáda od nás byla čtyři sta metrů.

Zachytil jsem obraz z přenosových helikoptér a byl jsem rád, že ho moji dva společníci nemohou vidět. Vhodně snímaná Armáda vypadala ještě nekonečněji a pobřeží oceánu se stále jen vařilo, jak se z hlubin valily další a další linie. My tři jsme v tomhle měřítku vůbec nebyli vidět.

Vnímal jsem, jak se po celém světě tlačí davy lidí, aby se mohly dotknout Knih Pravdy. Sice stíněných, ale to oni nevěděli.

Tři sta padesát metrů.

Hassilo zarachotil závěry.

Dvě stě.

Veronika vypadala jako socha.

Sto padesát.

* * *

ZVUK byl jediné, co existovalo, a s Veronikou se udála změna. Temný závoj hrůzy byl nahrazen něčím podobným, ale tentokrát v barvě vzteku.

Přežije-li někdo jedenáct set padesát let pronásledování, hned tak něco ho asi nezlomí. A Hassilův klonový otec se nezapřel. Vnímal jsem, že tento boj oba považují za poslední, ale zároveň jsem vnímal to šílené odhodlání, které umožňovalo lidem ve vesmírných stanicích dobytých Protivníky bojovat do posledního doušku vzduchu, do poslední končetiny, kterou mohli tisknout spoušť.

Sto metrů.

Hassilo zapřel pušky do ramen.

Veronika zmizela ve stroji po Křižákovi a z pancířů vyjely svazky hlavní.

* * *

Rachot zbraní nebylo ve ZVUKU skoro slyšet. Ohně u ústí Hassilových pušek pohasínaly jen na zlomky sekund, kdy měnil zásobníky, a proudy kouřících nábojnic se měnily v rychle rostoucí hromádky. Palubní zbraně Křižákova stroje chrlily dým a měly podstatně ničivější účinek.

Čelo Armády se vzedmulo a vzduch naplnily kusy nepřátel a krev.

Rozdrcené kosti se bíle leskly a z prorážených pancířů létaly jiskry.

První z hor mrtvých začala stoupat k nebi a mne pojala hrůza. Takové smrti, takové zbytečné smrti! Pokusil jsem se zachytit myšlenky bytostí, které byly až do této chvíle nezachytitelné - doufal jsem, že v nich blízkost konce něco probudí; nevím co, ale doufal jsem alespoň v něco.

Cítil jsem jen prázdno - jako by už byly dávno mrtvé.

Osmdesát metrů.

Přes ztráty Armáda postupovala neztenčenou rychlostí. Jen krvavý výklenek, který v ní udržovala střelba, byl trochu pomalejší. Ale ne o moc. Hassilo na mne na okamžik otočil hlavu, střilet při tom nepřestal:

Tak začni už! jako by napsal do vzduchu.

Šedesát metrů.

Vítr se otočil a zavalila nás vlna děsivého smradu: Krev, hořící maso, mokrá kov. Ale hlavně smrt. Veronika se soustředila na jezdce a mířenou palbou odstřelovala nohy jejich zvířat. Během dvaceti metrů dostala sotva dva.

Čtyřicet metrů.

Jejich pancíř rozhodně nebyl obyčejná ocel, výbušné střelivo ze stroje by spolehlivě rozmetalo tank.

Třicet metrů.

Jezdci vypadali giganticky. Hassilo teď střílel do stran a snažil se před námi vytvořit a udržet obloukovitý prostor. Naprosto marně. Hlavně jeho zbraní začínaly rudě žhnout. Veronika nechala stroj střílet samotný, vyběhla ven, v rukou steyr, a začala pálit trojrannými dávkami.

Projektily vybuchovaly už tak blízko, že světlo explozí vrhalo ostré stíny.

Dělej už! Tak dělej! Vnímál jsem jejich zoufalé prosby. Ale já jsem se nemohl odhodlat zabít, prostě nemohl.

A v té chvíli mne napadlo cosi pro mne úplně nového: Vždyť přece nemusím! Můžu je zastavit!

* * *

Silové pole se před Armádou vztyčilo jako neviditelná stěna - pětikilometrové čelo oponových vojáků se v jednom jediném okamžiku zastavilo.

První řada byla rozdrcena na kaši.

Druhá.

Třetí.

Další.

Slyšel jsem, jak Hassilo vítězoslavně řve a mává kouřícími puškami.

Vlna drcených mrtvol rostla do výšky, jako když voda stoupá před hrází - už se nad námi tyčila jako zmrzlá tsunami. Armáda ale nezpomalila a dál lisovala linii za linií, a navíc se rozlévala do stran. A tlak na silové pole každou vteřinu rostl. Miliony bytostí jen proti mně. A není konce.

* * *

Poprvé jsem ucítil, jak žár v mých akumulacích orgánech pohasíná.

Zjistil jsem, že stojím nakloněný dopředu, jako proti silnému větru.

Vlna krve a rozmačkaných těl už měla osmdesát metrů na výšku, a jak se Armáda rozlévala do boků, šestý kilometr šířky právě přecházel v sedmý.

Vnímal jsem tající se dech miliard před televizními obrazovkami.

Pak jsem musel ustoupit. Sice jen o krok, ale o ten krok ustoupilo i silové pole. Vlna mrtvých na něj narazila všemi miliony tun.

Ustoupil jsem o další krok.

A znovu náraz, při kterém jsem tentokrát málem padl na kolena. Silové pole se začalo prohýbat a jeho vršek se nám stáčel nad hlavy. A tlak stále sílil. Vnímal jsem, jak povolilo mé stínění Knih Pravdy a jak na světě vzplály tisíce ohňů. Vnímal jsem, jak se kdesi v nepředstavitelnou zavlnila duhová Opona a jak začala růst.

A tlak stále sílil.

A srazil mne do kolen.

Přes vršek silového pole se přelily první hektolitry kalné krve.

Hassilo už nekřičel, jen s Veronikou stáli a drželi se za ruce. Tráva kolem mě uhelnatěla a z hlíny se dýmalo.

* * *

Jestli nehneš sakra prdelí, je konec, řeklo něco ve mně. Znal jsem ten hlas. Co je to taky za nápad, snažit se ty trotly zastavit. Stejně už jich při tom zařvalo víc než dost. Tak pár dalších... Pár milionů dalších... A stejně už jsou asi mrtví.

A tak se z hlubin dobroty a lidumilství vynořil starý Patejl.
I po té koupeli byl Krvavý jako dřív.

* * *

Posledním nápořem sil, který mne zarazil po pás do země, jsem vlnu přehodil na druhou stranu.

Spláchla pár set tisíc nepřátel, ale co to v nekonečnosti Armády je. V okamžiku, kdy jsem nemusel držet ten strašlivý tlak, se žhnoucí energie vrátila. Spolu se starým Patejlem to byla smrtonosná kombinace.

* * *

Najednou jsem měřil tři metry a modrá zář kolem mne vrhala ostré stíny. Tisícovka nevelkých silových polí se vzepjala, rozdělila a vytvarovala. Kdyby ta pole byla vidět, vypadala by jako čtyřlísté vrtule. *Ostré čtyřlísté vrtule.*

* * *

„Pilóóót!!!“

Vrtule se složily do dlouhé řady těsně nad zemí a roztočily se. Vzduch začal ječet. To já jsem je roztočil.

A měl jsem z toho radost.

* * *

Krev stříkala přes dvě stě metrů vysoko. Objektiv kamery jednoho z přenosových vrtulníků zalepil kus hnědozelené tkáně a vzápětí se o něj rozpleskla hlava Protivníka, která ještě cvakala zuby - na-prosto nepřípustné rušení přímého přenosu. Z jiné kamery jsem viděl sám sebe.

Opravdu jsem měřil tři metry, opravdu jsem modře svítil a má hlava opravdu připomínala hlavu rohatého zvířete.

* * *

Před neviditelnými vrtulemi nic neobstálo. Obrovští jezdci se pod nárazy lopatek rozprskávali jako rajčata a části jejich krunýřů ničily vlastní řady jako šílené buldozery. Výbuchy hlíny a masa zastíraly nebe.

Přes neuvěřitelnou zkázu to bylo daleko méně náročné než držet tu strašnou vlnu.

A taky daleko efektivnější.

A zábavnější.

Krom dávivých zvuků před obrazovkami bylo na celém světě smrtelné ticho. Vrtule nejenže Armádu zarazily, ale začaly ji tlačit (mixovat) zpět do moře. Ti, kteří se převlékli do bratrských sutan, se začínali svlékat.

A Američané měli další národní trauma - největší mlýnek na maso všech dob je v Evropě.

* * *

To smrtelné ticho možná bylo na celém světě, ale tady rozhodně ne.

Hassilo ležel na zemi, všema rukama si držel uši a děsivý jekot vrtulí a sonické třesky trhaly vzduch na kusy. Veronika malého bojovníka zvedla a s vypětím posledních sil ho schovala do stroje. I jí tekla z nosu a uší krev. Zvuková energie byla tak strašná, že se z mrtvých těl kouřilo a hlavním puchem se místo smradu zkaženého masa a vnitřností stal smrad vařeného zkaženého masa a vařených vnitřností.

Mně ani ten smrad, ani ten randál nevadily.

Líbily se mi.

* * *

Netrvalo dvě hodiny a ze všech těch milionů a milionů zbyla jen kaše promísená zpřeráženými kostmi a kusy výzbroje.

Naštěstí to k moři bylo z kopce, takže většina toho стекла zpět. Ale mezi pahorky, kde jatka začala (a kde jsme byli my), vzniklo hluboké jezero. Spíš bažina. Kouřilo se z ní.

Vznášel jsem se nad hladinou i se strojem po Křížákovi a skrz koutouče páry přehlížel dílo zkázy. Na temeni jednoho z pahorků dohorrival vrtulník, který se připletl moc blízko, a sloup černého dýmu vypadal jako šikmý vykřičník.

Vsadil bych se, že všemi těmi tekutinami hladina moře stoupla.

* * *

Luskl jsem prsty a vrtule odstříkující krev zmizely.

Nad smrtí se rozhostilo ticho rušené jen hvízdáním větru a vzdáleným klapotem rotorů. Zvedl jsem hlavu a obloha vypadala normálně: Byla temná. Má zář zmizela a tělo nabralo původní tvary - čili i já už jsem vypadal normálně.

Jako člověk.

* * *

„To jsem ale kopnul do vrtulí, co?“ vklouzl jsem do stroje. Veronika a Hassilo se k sobě tiskli na zadních sedadlech. „Člověče, na černocho jsi nějak bledej,“ zašklebil jsem se. Kupodivu - jim do smíchu nebylo.

Nechal jsem stroj přelétnout přes bažinu a za další řadou pahorků ho posadil na silnici. Tady už to vypadlo jako klidný nedotčený anglický venkov. Trhl jsem volantem a roztočil klínovité vozidlo v divokých hodinách - jen tak pro radost. Je to vynikající dopravní prostředek - vždycky jsem nějaký takovýhle chtěl. Zatím sice musím sedět na silovém poli, ale bude stačit vyměnit sedačky na lidský rozměr a trochu upravit řízení.

„Jak to dopadlo?“ zeptal se Hassilo. Jeho organismus už si s prasklými ušními bubínky poradil.

„Jak to dopadlo? Jak asi: Pravda a láska opět zvítězily nad lží a nenávistí.“

* * *

Až do Londýna nikdo nepromluvil. Měl jsem pocit, že ze mě ti dva mají strach. Ale oni dva byli jedni z mála, kteří nemuseli.

Oni ne.

Jel jsem ulicemi a auta přede mnou uhýbala. Už cestou jsem se dozvěděl špatnou zprávu: V době, kdy se zdálo, že Otcové zvítězí, byli zavražděni McCracken a doktor. Vysílala to WTV, div ne v přímém přenosu - tři muži v sutanách s fialovými lemy je rozstříleli po chodbě před naší konferenční místností. Cíl byl samozřejmě McCracken - doktor měl smůlu, že mu běžel na pomoc. Ti muži se tam nemohli dostat nepozorovaně, čili se neobešli bez spolupráce někoho z televize. Někoho vysoce postaveného.

* * *

První věc, kterou jsem před budovou WTV uviděl, bylo tělo ředitelky rozplesklé po chodníku. To bychom měli jedno malé přiznání.

Že společnost začíná pomalu fungovat, bylo zřejmé i z toho, že policisté už prostor kolem těla zarámovali žlutými igelitovými pásy s nápisy POLICEJNÍ ZÓNA a klidnými pobídkami rozháněli zvědavce.

Protože jsem z nápadného auta vystoupil už o dva bloky dříve a měl dlouhý plášť, klobouk a brýle, prošel jsem davem i opraveným vestibulem bez povšimnutí. Policisté a ochranka určitě nevěděli proč, ale pustili mne bez řečí.

Chtěl jsem zůstat nepoznán, protože ti tři muži, kteří zabili McCrackena a doktora, byli stále v budově, okupovali jedno ze studií a mysleli si, že vysílají. Technici jim ale odpojili výstupy - kromě vnitřního okruhu, na kterém se sledovali. Ti muži drželi Magde a sestru Helen. Drželi i sestru Iren, ale před dvaceti minutami na ní demonstrovali, co se stane se všemi zrádci Nové demokracie. Ji ale neupálila porušená přísaha na Knihu Pravdy, ale kanystr ředidla. Ti muži nevěděli, jak dopadla bitva na pobřeží. Dívali se jen sami na sebe.

Protože jsem se vše dozvěděl příliš pozdě, už nebylo kam spěchat.

Vrátný u výtahů mne také nepoznal a nechtěl mi dovolit jet nákladní kabinou. Jen jsem se na něj usmál. Strnul a vpředu po kalhotách se mu rozlila mokrá skvrna.

Mému úsměvu se vrátila stará síla.

* * *

Vystoupil jsem ve dvacátém patře.

Chodbě dominovaly zaschlé fleky po McCrackenovi a doktorovi, díry po kulkách a miliony nepatrných blýskavých střípků z doktorových brýlí; byla také plná mužů v civilním oblečení, neprůstřelných vestách a se samopaly v rukou. Byli to členové McCrackenovy elitní jednotky, která v minulých dnech tak úspěšně zasahovala na straně pořádku. Všichni na mě mířili.

„To jsem já,“ sundal jsem si brýle.

Policisté se přitiskli zády ke zdi, všechny zbraně rázem mířily na strop a všechny tváře byly bledé. Věděli, že jsem byl McCrackenův přítel, a věděli, že možná budu hledat viníky. Někdo měl McCrackena stále hlídat.

Jejich seržant se vzmužil, přešel chodbou, nohy strnulé, jako by neměl kolena, postavil se do pozoru a zasalutoval:

„Hlásím. Tři teroristé drží dvě rukojmí a hrozí, že je upálí, když jim přerušíme vysílání. Nevědí, že už bylo dávno odpoj...“

„Vím,“ obešel jsem ho a kráčel k tlustě čalouněným dveřím studia. Měl jsem vztek. Velký vztek.

„Pane, je to nebezpečné!“ tiše za mnou vykřikl seržant. Zase jeden, který se nedívá na televizi.

Mávnutím ruky jsem čalouněné dveře proměnil na změt' třísek a cárů koženky.

* * *

To, že jsem prošel výbuchem nastraženého granátu, Bratry trochu překvapilo. To, jak zemřeli rychle, překvapilo jen dva. Nebo to možná ani nestihli. Toho posledního budu potřebovat.

Ve studiu už nebyl kouř, ale přestože klimatizace divoce hučela, bylo doslova prosáklé puchem uškvařeného masa a acetonu.

„Jste v pořádku?“ klekl jsem si vedle Helen, která objímala plačící Magde.

„Pane Peytli, díky Bohu!“ Helen na okamžiček povolily nervy a vytryskly jí slzy. Rychle se opanovala: „Snad ano; ano jsme v pořádku, určitě.“ Sestra se snažila nedívat na černou věc uprostřed vypáleného kruhu na podlaze. Někdo v servisním velínu musel odpojit hasicí systém - jedna z trysek byla přímo ve středu očouzeného fleku na stropě.

Protože jsem přestal dávat pozor na posledního Bratra, vytrhl z rukávu pistoli a střelil mě do hlavy. Ještě než se odražená kulka zasekla do zdi, sesypali se na něj McCrackenovi muži a studio naplnilo praskání kostí.

„Ne, musí žít, potřebuju ho,“ řekl jsem docela tiše. Muži se přesto rozlétli, jako bych do nich práskl karabáčem. Můj modulovaný hlas získal nový rozměr; rozměr zla, řekl bych, být trochu patetičtější. Po oné bytosti, kterou jsem byl ještě dnes ráno - ať byla co byla -, už nezbývalo ani stopy. Zase jsem jen a jen Patejl - pouze její schopnosti mi zůstaly.

Vložil jsem na umírajícího Bratra ruku - když se zblázní, bude mi stačit i šílený. Informace, kde se ukrývají Otcové, vytáhnu i z poškozeného mozku. Před konečným účtováním ale musím udělat ještě něco.

Musím to udělat hned.

„Režie? Je druhé studio v pořádku?“ zvedl jsem hlas.

„Ano, pane,“ ozvalo se roztřesené zapraskání reproduktoru.

„Za pět minut vysílám.“

* * *

Dnes na programového vedoucího nikdo samopalem mířit nemusel. On se na televizi díval, a těžko se odporuje někomu, kdo porazil Armádu. I když, párkrát jsem se jeho směrem musel zamračit, aby mne neprostříhl reklamou - nabídky, které se hrnuly všemi linkami, byly nejlukrativnějšími nabídkami všech dob - byť i za jedno jediné textové okénko byly nabízeny sedmimístné sumy.

Od okamžiku mého vstupu do studia šlo všechno přímým přenosem, který měl vůbec nejvyšší sledovanost všech televizních pořadů všech dob. Dva mediální rekordy v jediném okamžiku - alespoň mám zaručenou náležitou pozornost.

To, co národům potřebuju říct, je totiž důležité: Už vím, co jsem, už vím, kdo jsem. Žádný Krvavý Patejl z klanu Pilotů, žádný alchymistický Velký Mistr, žádný svatý Peytl, nic takového. A potřebuju to lidstvu říct *hned*.

* * *

Můj proslov nebyl dlouhý. Jen jsem vnímal, že tentokrát si lidé bratrské sutany neschovávají do skříní, ale že je ještě během přenosu začali párat a pálit.

„... *a proto na věčné časy pamatujte!*“ postavil jsem se: „*Bůh je berla pro malověrné!*“

Opřel jsem modře zářící ruce o stůl:

„*Já jsem bůh.*“

* * *

Večer jsem seděl v konferenční místnosti a byl jsem tam sám. Seděl jsem v ředitelském křesle otočeném k oknu, nohy položené na silovém poli, a z výšky dvacátého patra pozoroval, jak nad Londýnem padá mraky a jak se stmívá. Všichni, i přátelé, se mi vyhýbají. To kvůli mé poslední akci.

Ta začala čtvrt hodiny po projevu, potom, co jsem z teroristy vyždímal, kde se ukrývají Otcové.

* * *

Vzal jsem s sebou jen Hassila a dva kameramany WTV. Vzal bych jich víc, ale jen oni dva neobědvali ani nesvačili.

Terorista věděl o jedné základně, ale nakonec se ukázalo, že Otcové mají tři. Dvě byly mobilní - ve velkých atomových ponorkách, ta poslední, hlavní, v umělé jeskyni pod skalním masivem Trollefjell v Norsku. Terorista věděl o ponorce jménem *Zářící*, takže jsme postupovali po krocích:

Nejdřív jsem potopil jednu, pak druhou.

* * *

V ponorkách jsme natočili překvapené výrazy, kde jsme se tam tak najednou vzali, a vzápětí tonoucí těla vířící černou vodou. Neení nad exteriéry.

Kameramané se v bublině silového pole hluboko pod hladinou necítily příliš dobře - obzvlášť, když museli brát, jak se rozervané trupy obrovských lodí zvolna otáčejí a klesají do hlubin... Museli jsme ale pro budoucí generace zachytit výraz tváří Otců, kteří jsou na palubě, takže jsme se vrátili: V první ponorce jich bylo kolem padesáti, v druhé také. Jestli je Otců jako států, bude jich v norské skrýši ještě asi stovka.

Nechal jsem některé Otce žít v nepoškozených částech strojů, aby si cestu do hlubin dostatečně užili.

* * *

Podzemní kryt pod Trollefjellem byl z hlediska natáčení nejeefektivnější.

Nepatrnými pohyby ruky jsem vyrážel pancéřová vrata zkonstruovaná proti samotné Věčnosti a Hassilo se čtyřmi uzi a zornicemi do křížů předváděl to samé, co jeho klonový otec v chodbách kosmických stanic.

Občas jsem mu trochu pomohl, takže krev místy sahala nad kotníky.

Prošli jsme do sálu, kam se stáhli poslední věrní s Velkým Otcem.

* * *

Poslední věrní neustáli ani tři zásobníky.

* * *

Velký Otec klečel mezi rozstřílenými mrtvolami, rozstřílenými křesly a rozstřílenými ovládacími pulty. Měl obličej pocákaný krví a

polepený betonovým prachem, stříbrné brýle nakřivo a nepokoušel se létat ani o žádné jiné zázračné kousky. Docela mě zklamal.

„Berte detaily,“ řekl jsem kameramanům. Ten větší z nich, kudrnatý blondák, o svém obědu lhal, ale stačí i jedna kamera. Její majitel má zaručenou strmou kariéru. Ve vzduchu páchla krev, potrhane vnitřnosti a ten oběd.

„Velmi mne těší, že vás konečně potkávám, Velký Otče,“ usmál jsem se.

„A se stejným potěšením vám oznamuji, že jsem vaše milé pozvání nakonec přijal - jak je z mé přítomnosti ostatně zřetelné. Nejdu poněkud pozdě?“

Velký Otec, místo aby odpověděl něco tvrdého, začal rovnou prosit o život. Kvůli propagandě jsem ho chvíli nechal a kameraman na mě dělal OK! OK!, jako že všechno má. A Velký Otec se skutečně snažil. Určitě věděl, že je poslední Otec na Zemi. V druhé ponorce došel kyslík sotva před pěti minutami a vysílačka stále - byť už na prázdko - pracovala.

„Dobře,“ přerušil jsem litanie, „takže pomenu-li vás, z celého kultu takzvaného Zářícího Spasitele už zbývají jen Knihy Pravdy. Kolik jich ve skutečnosti je?“

„Sedm set dvacet. Necháte mne žít?! Skutečně mne necháte žít!? Prosím! Nechte mne žít! *Prosím!*“ Tento požadavek kladl už asi po stopadesátěšesté. Nudilo mne to.

„Ale jistě,“ řekl jsem a luskl prsty.

Pro kameru Velký Otec prostě zmizel. Ani při sebevětším zpomalení to ze záznamu nikdo nevytáhne - nikdo nemusí vidět, jak umíral - to by ani televize neunesla.

V duchu jsem se usmál nad naivitou bytosti, kterou jsem byl ještě ráno - jak chtěla všechny Otce postavit před řádný a spravedlivý soud.

* * *

I začátek záznamu (ti utopenci) ale stačil, abych teď seděl sám. Venku už se skoro setmělo - byl to dnes dlouhý den. S postupující tmou jsem pocítil něco jako chlad a přehodil si cípy kabátu přes stehna. Kabát byl potrháný výbuchem granátu ve studiu.

Premýšlel jsem, kdo jsem *ve skutečnosti*. Bůh určitě ne, byť jsem si to chvíli myslel, a byť jsem to řekl s takovou jistotou. Lež masám je nejstandardnější politický postup.

Po skončení záznamu z dobytí otcovských základů jsem vznesl dva požadavky. Za první: Aby na světě zavládl klid, jinak zakročím. Obzvlášť armády jsem varoval. Za druhé: Aby mi do rána byly do budovy WTV doručeny všechny Knihy Pravdy, ze všech měst, ze všech států. Kdo se má honit po planetě a shánět je.

Věděl jsem, že nemohu cítit chlad, přesto jako by se mi dál plazil vnitřnostmi. A to i přes to, že temný žár v mých akumulacích orgánech, bitvou s Armádou notně zesláblý, už nabyl původní síly. Kdybych byl pravý bůh, asi bych neslábl; ale na druhou stranu, odkud se ta energie bere? Tak sama?

Za zády mi klaply dveře. Odstrčil jsem se nohama od silového pole a otočil se i s křeslem. Veronika byla oblečená v krátkých šatech a měla nějaký nový účes; v rukou podnos zakrytý chromovaným poklopem.

„Můžu dál?“

„Jistě,“ ukázal jsem na křeslo, vedle sebe. Zabouchla dveře nohou.

„Přinesla jsem ti něco k jídlu. Tatrgel to sice není...,“ tak zkusmo se usmála. Její nové špičáky vypadají naprosto skvěle. Nenechala si je udělat ani o kousek delší, než je společensky přípustné.

„Ty si pamatuješ na tatrgel? Je to jedenáct set padesát let, co jsme ho jedli. Pro *tebe* jedenáct set padesát let.“

„Na něco se zapomíná jen těžko,“ sedla si vedle mě a odklopila poklop.

Horká vůně překryla její nevtíravý jasmínový parfém.

„Hamburgery!“

„Nevím, jaké budou. Dělal jsem je sama... To víš, první jídlo po jedenácti stech padesáti letech. To člověk z vaření trochu vyjde. A nemůžu ani ochutnat.“ Docela nervózně si poposedla a začala si kroutit pramen vlasů na prst. Vzal jsem si jednu z horkých housek a přivoněl k ní - voněla opravdu hezky. Nepotřebuju jíst, nepotřebuju dýchat ani spát, ale proč se zřící všech radostí lidství. Zakousl jsem se a Veronika se mimoděk naklonila a zornice se jí stáhly do štěrbin, jak sledovala každé hnutí v mém obličejí. Žvýkal jsem.

„Tak?! Jaké jsou?“

„To mi vracíš za ty potkany, co?“ ukousl jsem si znova. Veronika se usmála.

Snědl jsem ještě dva hamburgery a měl opravdu radost, že nejsem obyčejný člověk. Jen mé nové schopnosti mi umožnily spolykat všechnu tu horkou lojovitou hmotu zakletou v žemlích - jedenáct set padesát let je skutečně *dlouhá* doba. Zlatý tatrgel, zlatý tatrgelový recyklát, zlaté cokoli. Nic jsem na sobě ale nedal znát - nechtěl jsem Veronice ublížit.

„Bylo to nutné?“ řekla Veronika, když jsem se „spokojeně“ poplácal po břiše, a protože se mi nechtěla dívat do očí, dívala se před sebe na stůl a točila si víčkem od sodovky. Bylo mi jasné, na co se ptá - masakr v televizi.

„Nevím. Ale rozhodně to zapůsobilo. Lidé konečně uvěřili, že Nová Zářící Demokracie je docela a definitivně pryč. Nechtěj po mně, abych ti vysvětlil odkud a jak, ale *vím*, že v ní museli naprosto *bezpodmínečně* přestat věřit. Jejich víra dávala těm zlým moc. A Otcové byli věrozvěsty - televizní hvězdy posledních měsíců. Proto bylo třeba, aby někteří v televizi i zemřeli - aby lidé uvěřili, že je konec.“

„Ale bylo to strašně... strašně brutální!“ Víčko po stole plechově zvonilo. Brutální! To řekla ona! Jedenáct set padesát let stará upírka!

„Ještě nevíš, co znamená brutální, děvče. Zdaleka ne.“

Přeložila víčko dvakrát mezi prsty: „A co dál?“

„Teď hned dál, nebo vůbec dál?“ vzal jsem jí víčko a roztočil ho.

„Vůbec dál.“

„Snads i ty neskočila na to, že jsem bůh?“

„No... neskočila. Ale musím uznat, že nějaké obecné rysy máš.“ Hlavou jí bleskla vzpomínka na bitvu s Armádou. „A kdo teda jsi?“

„Vyber si.“ Abych nemusel dát najevo bezradnost, pohladil jsem ji po koleni - ostatně, chtěl jsem to udělat už dávno.

Pak jsme dlouho nemluvili a jen se drželi za ruce. Kupodivu se mi to líbilo - jsem asi víc člověk, než si myslím.

„Proč jsi mě vytáhl z té věže? Když mne tam i moji... moji lidé nechali? Byla jsem proti tobě.“

„Občas jsem trochu pan Hloupý.“

„Pan Chytrý. Řekni proč?“ zmáčkla mi ruku, že by to člověku ucvaklo prsty.

„Tak dobře... Radši ne.“

„Jo! Proč?!“ Veronika se vymrštila, obkročmo mi dosedla na klín, stehny sevřela boky, chytla za klopky a její upíří pohled se mi zabodl do očí.

„Tak ano. Povím ti to. Já totiž občas vidím do budoucnosti...“

Veronika se napjatě zamračila a z klop se ozvaly páravé zvuky, „... a chtěl jsem vědět, jestli ty hamburgery budou opravdu tak strašný jako v tom vidění.“

„Ty...!“

A pak jsme zjistili, že je v nás ještě daleko víc lidského, než by kdo od upírky a svatého čekal.

* * *

Tak se stalo, že když mi ráno začali snášet Knihy Pravdy, byl jsem ještě v županu. Chlad ze včerejšího večera docela zmizel.

Poslové vstupovali po jednom a každý na mne konsternovaně zíral a každý blekotal o tom, že s Knihou Pravdy nemá nic společného, že je jen a jen posel. Když některý zíral příliš *konsternovaně*, řekl jsem: „Co se děje? Neviděl jste nikdy župan?“ Nebo: „Hezcí papoušci, že?“

Do čtvrt na tři byl u jedné stěny konferenčního sálu stoh sedmi set devatenácti Knih Pravdy a u druhé stoh darů, které mi poslové přinesli.

Nikdo, žádný stát, žádná vláda si netroufl neuposlechnout. V Londýně toho dne přistálo mnoho leteckých speciálů. Některé Knihy byly ve zdobených schránkách, jiné jen zabalené v papíru. Přecházel jsem před nimi a usmíval se - to už jsem byl dávno převléknutý do poněkud společenštějšího oděvu.

„Tak fajn,“ řekl jsem a zamnul si ruce.

„Jedna chybí,“ řekla Veronika a tvářila se, jako by se včera v noci nic nestalo.

„Já vím, kde je. Prosím, mohla bys zajít pro Hassila a sestru Helen?“

„Ano. Proč?“

„Musíme všechny ty Knihy prohlédnout. Už jednou jsem v jedné z nich našel... řekněme vodítko.“

* * *

A pak jsme seděli na podlaze a prohlíželi Knihy Pravdy.

Přestože jsme zvítězili, zbyli jsme jen my čtyři; nepočítám-li Magde, která broukala a hrála si s balicím papírem a hrozně šustila. Tedy čtyři a půl, a to Hassila počítám za celého. To je žalostně málo.

Ale s Knihami nám to šlo docela rychle, za půl hodiny jsme byli hotoví. Sestra Helen zvládla pět, ale komplex méněcennosti z toho neměla. Hassilo Knihy prohlížel po čtyřech a třikrát rychleji, než by zvládl nejrychlejší člověk. Veronika po jedné a ještě rychleji než on. A já jsem zvládl těch zbylých asi šest set. Je to výhoda mít mé schopnosti tváří v tvář takové hoře pergamentu.

Šlo nám to tak rychle, protože Knihy byly naprosto prázdné. V žádném ze spekter, která dokážu vnímat, v nich nebyla ani čárka. Jen starý žlutý pergamen s drolivými okraji.

„Fajn, takže je to jako vždycky ta poslední,“ zabouchl jsem těžké desky sedmistédevatenácté Knihy a položil ji na hromadu.

„Ale kde je?“ zeptal se Hassilo.

„Je v bezpečnostní schránce v jedné bance tady nedaleko,“ pleskl jsem se přes kapsu. „To možná bude problém. O klíč jsem přišel už strašně dávno.“

„Klíč?“ zvedla hlavu sestra Helen a tak stydlivě si sundala brýle a strčila si je do kapsy sutany. Tím samým pohybem vyndala oboustranný zubatý klíč:

„Tenkrát nám ho pro vás dal doktor Seydelmann, pane Peytli. Ještě spolu s tímhle,“ znovu zalovila v kapse. „Zapomněly jsme vám to v krytu pro samý spěch předat, se sestrou, sestrou...,“ ovládla náhlé slzy.

„Prosím, tady to je.“ Položila mi klíč i s tou druhou věcí do dlaně a uklonila se, Pro sestru Helen budu už navždy svatý Peytl, čili někdo, komu se členka řádu svatého Sebastiana (nyní už samozřejmě svatého Peytla) klanět prostě musí - i přes jeho výslovný odpor. Do řádu jen během dnešního rána a dopoledne vstoupilo dvacet tisíc nových členů. Sít' WTV je přihláškami doslova zahlcena: sestra měla včera večer působivé televizní kázání.

Podíval jsem se na tu věc ve své ruce. Byla to placka. Odřená, dvakrát prostřelená. Ale rozšklebený obličej D-mana a oba nápisy byl stále zřetelné. Nahoře: NEJSEM JEŽÍŠ. Dole: JSEM D-MAN!

Vzpomněl jsem si na noc před kinem a jak mne reklamní maskoti vylekali. Připnul jsem si placku na klopu.

„Děkuju, sestro, jsem nadosmrtní vaším dlužníkem,“ zvedl jsem ji do vzduchu a dal jí pusu na tvář. Chudák málem omdlela.

* * *

Za chvíli už jsem šel mezi davy po chodníku, v plášti, klobouku a brýlích nepoznán. Davy, tlačící se kolem WTV, jen aby mne zahlédly, se před mým potrohaným kabátem odtahovaly a vzrůstající hladina normality ve společnosti se dala určit i z opatrných slov: „Pozor, somrák!“, a jak si lidé chytali peněženky v kapsách. A měli si co chytat, britské libry jsou díky mé přítomnosti na ostrově nejtvrdší měna na světě.

* * *

„Promiňte?“ postavil se mi do cesty strážný v NATIONAL BANK. Byl tlustý, měl přilbu a neprůstřelnou vestu a byl *důležitý*.

Po stranách vestibulu hrozily dva pytlové kryty s kulomety - mezi černými motýlky, tichou hudbou a natupírovanými účesy vypadaly poněkud nepatříčně. Ale chápal jsem to, útoky na banky jsou nyní docela časté a zločinci mají i těžkou techniku.

„Vypadni,“ následovalo po tom uctivém „promiňte?“. Něco se prostě nezmění nikdy. Naštěstí mám po včerejší noci dobrou náladu.

„Mám tu bezpečnostní schránku,“ vyndal jsem z kapsy klíč. To už mi oba kulomety mířily na břicho. Strážný vzal klíč mezi dva prsty a s nakrčeným nosem si ho velmi dlouze prohlížel:

„Je skutečně náš. Ale musíš... *musíte* projít bezpečnostním turniketem. *Pane*. Budete elektronicky prohledán.“ Luskal prsty, otevřela se dvířka a pod dohledem kulometů jsem jimi prošel. Strážný se postavil k obrazovce a tvářil se zarputile. Zjevně nesouhlasil, aby člověk v roztrhaném kabátě měl bezpečnostní schránku v jejich bance.

Když jsem prošel před snímači, vyvalil oči, zalapal po dechu a omdlel.

Jeho přilba vydala na vyleštěném mramoru vysoký křaplavý zvuk. I přes dobrou náladu jsem si neodpustil drobný šturec: Místo

pochodující kostry se na něj z obrazovky zahleděla velká modře svítící hlava s rohy.

A každý, kdo sledoval bitvu s Armádou, ví, komu patří.

Pak na mě samozřejmě mířilo všechno, co mělo hlaveň, a já cítil, že mne dobrá nálada pomalu opouští - tak jsem si sundal brýle a řekl: „To jsem já.“

Pak jsem musel zaměstnance docela dlouho přesvědčovat, že banku opravdu, *opravdu* nepotřebuju celou.

Něco se skutečně nezmění nikdy.

* * *

Kniha Pravdy byla tam, kde jsem ji tenkrát nechal. V bance se to ostatně dá čekat; i když na druhou stranu bylo trochu divné, že ji Bratři nenašli. Můj klíč a klíč zřízeníce hladce cvakly, luskl jsem prsty a kovový šuplík mi sám skočil do rukou. Zřízenec se málem skácel a ředitel banky mi s hlubokými úklonami nechal celý podzemní trezor k dispozici na libovolně dlouhou dobu.

„Ostatní zákazníci rádi počkají, pane svatý... svatý Peytli, pane, tedy...“ zmizel za dveřmi a zbyl po něm jen lehký odér potu.

To klanění už mě vážně štve.

* * *

Položil jsem Knihu na oleštěný dřevěný stůl, otevřel ji a posadil se na silové pole.

V téhle Knize ještě byla moc. Dýchla na mne jako vyvanulý parfém a zároveň jsem cítil, jak se prudce změnilo pravděpodobnostní pozadí.

Bleskově jsem se rozhlédl, ale v trezoru bylo vše jako dřív: Stovky kovových šuplíčků, hučení klimatizace, vůně peněz.

„Co se zase děje?!“

Namátkou otevřená Kniha odhalila dvoustranu, na kterou se přísahalo - přesně ty dvě stránky, co jsem viděl tenkrát v podzemní svatyni -, obrázek s nesrozumitelným nápisem i Seydelmannova zpráva vypadaly stejně jako tehdy.

Dál už jsem ale jenom zíral - Kniha zdaleka nebyla prázdná, jako když jsem ji prohlížel potom, co jsem ji ukradl: Byly tam další kres-

by - něco mezi prehistorickým komiksem a kreslenými návody: Například jak zabít Kyberkentaury. Je mu potřeba stoupnout na rameno a takovou krátkou tlustou hůlkou ho střelit do oka. Následovala kresba, jak zabít Křížáka.

Na rozdíl od klínovitého vozidla trefil pradávňý kreslíř řemdiň velmi přesně. I tu rozšvihnutou hlavu. Zvedl jsem oči a strnule zíral na řady bezpečnostních schránek, ale neviděl je - v těch kresbách byl ještě jeden problém: Nikdo, kdo nemá zrak jako teď já, je nemůže postřehnout.

Jako by byly určeny přímo pro mě. Ale kdo mohl vědět, když Kniha Pravdy vznikala, co se stane před pěti dny? A kdo mohl vědět, jak to nakreslit, abych při předchozím prohlížení viděl něco jiného než teď? Lépe řečeno, abych neviděl nic? Musel to být někdo, kdo věděl, jakých schopností nabudu rituálem Formule sedmého zubu.

Jenže kdo?

Otočil jsem na další stránku. Byl tam nakreslený člověk sedící u nevelkého stolu a kolem něj řady skříní skládající se z pravidelných obdélníků. Za sedícím člověkem stálo deset bytostí. Pod obrázkem byly dva stěží rozluštitelné anglické nápisy:

DESET SPRAVEDLIVÝCH.

VĚRNÍ STANOU PO TVÉM BOKU.

Bůh ví proč, ale najedou jsem měl intenzivní pocit, že za mnou někdo stojí.

* * *

A byli tam.

Všech deset.

Ollie Rio Parker. Otec Patrick. Jerome z Elfinu, kterého kvůli mně upálili v devátém století. Paní Argentová. Doktor Seydelmann. Barbar Fritz alias Madam Barbara. Daniela, které kvůli mně rozmlátily klouby a nechali ji zemřít bolestí. A nakonec Darkness, sestra Rachel a sestra Iren. Všichni, kteří mne nezahladili, všichni, kteří kvůli mně zemřeli tou nejstrašnější smrtí. Mučedníci. Spravedliví.

„No konečně tě to napadlo, Patejli,“ řekl Seydelmann.

„Nazdar, doktore. Co mě napadlo?“

„Zajít sem. Toto zde je jediná pravá Kniha Pravdy. Kdybyste jen věděl, co se jí Otcové nahledali,“ to řekla sestra Rachel.

„Sestro Rachel, přeju hezký den. A vám všem.“ Jeden po druhém kývli.

„Teprve tím, že jste Knihu otevřel a prohlédl, se kruh uzavřel,“ pokračovala Rachel. Ona i všichni vypadali jako zaživa. Žádné rány, žádné stopy po týrání. Byli hezky oblečení, usměvaví a jako by v nich něco trochu zářilo.

„Že se uzavřel kruh, to posledně říkal už Merlin.“

„Ani Merlin neví všechno.“

„A kdo ví všechno?“

„Máš nějaké konkrétní otázky?“

„Třeba... Kde jste se tu vzali?“

„Otevřels přece Knihu Pravdy.“

„Jo. Fajn. A co se přitom ještě stalo? Cítil jsem, jak se pohnula Pravděpodobnost - a prosil bych trochu obšírněji.“

„Například zmizely ostatní Knihy Pravdy - ty, cos měl v konferenčním sále ve WTV,“ slovo si vzal Barbar Fritz. „Byly to jen makety - sice funkční, ale makety.“

„Všiml jsem si, že po obsahové stránce jsou poněkud ploché.“

„Dál například zmizela vaše šlupka,“ to řekla paní Argentová.

„Šlupka nemůže zmizet.“

„Ale může. V téhle budoucnosti už neexistuje. Stejně jako nic z vaší minulosti.“

„Ale,“ zarazil jsem se. „A co já?“

„Proto jsme tady. Musíme tě přesvědčit, aby ses vrátil, kam patříš. Lépe řečeno, aby ses pokusil dokončit to, proč jsi tady byl.“ Opět Barbar.

„To by mě taky zajímalo. Proč jsem tady byl? Tedy já tu ještě jsem, ne že jsem tu jenom byl.“ Zas ta slovesa a časy. Jinak mi rozhovor s mrtvými nepřípadal vůbec divný. A to přesto, že krom standardních lidských smyslů je mé pokročilé čivy nevnímaly - nevnímál jsem jejich myšlenková pole, nic. A že jsem se snažil.

„Zastavils přece Zářícího Spasitele a Bratry, a hlavně jsi zlomil víru lidstva v ně. A odrazils pána brány zpátky na Oponovou pláň. Duhový mu říkáš. Proto.“

„Vy znáte pláň a Oponu?“

„Nu baže!“ slovo si vzal otec Patrick, „to je to jediné, oč zde běží. Pravda,“ odmlčel se, „ne přesně ,zde‘, ale... Ono místo je sice na Zemi, ale těžko se vysvětluje, kde. Kdy.“

„Takže - jinými slovy - byl jsem tady, jenom abych udělal, co jsi právě řekl?“ poklepal jsem prstem na stůl, aby tentokrát to „tady“ bylo zřetelné.

„Ano.“

„To ale znamená, že jsem se nemýlil, že mne někdo celou tu dobu ovládal! Kdo!?“ Vstal jsem.

„Ne naschvál.“

„Co naschvál! Vždyť já ani nevím, kdo jsem. Natož kdo mi tahá za drátky!“

„Všechno se dozvíte v pravý čas... I když... všechno vlastně ne,“ usmála se sestra Rachel. „Budoucností je tolik... Naštěstí.“

„Dík za uklidnění.“

„Není zač. Vás se zatím týkají jen dvě. Nebo tři?“ sestra Rachel se otočila na Seydelmanna.

„V téhle přítomnosti jen dvě,“ kývl doktor hlavou.

„V téhle přítomnosti? To je i přítomností víc?!“

„Ale jistě. Copak nevíš, že čas je jen hrst listí ve větru?“

„Ano, tohle vím. Ne že by mi to nějak pomáhalo.“

„Zpět k věci,“ znovu promluvil Barbar: „Musíš před Oponu, Pa-tejli. Čeká tě boj - a to, co jsi zažil tady, byla jen taková rozcvička. „

„Opět - dík za uklidnění.“

„A musíš tam *rychle*.“

„Proč spěchat, když budoucností je tolik a čas jen hrst listí ve větru?“

„Máš šanci trochu to uspořádat. Možná i víc než trochu, pokud si pospíšíš,“ řekl Seydelmann. „Vítr se může obrátit, a pak už nemusí být kdy na stavění větrolamů.“

„Zlatá slova. Ale mám ještě pár otázek a slíbili jste...“

„Jen se ptejte, několik minut ještě zbývá,“ řekla Daniela a zdálo se mi, že se trochu začervenala.

„Co se stalo v mé budoucno... v minulosti mé budoucnosti? V mém Čase? Přesněji řečeno v Čase, který dospěl do mého čtyřiačcatého století? Nebo teprve dospěje? Tam Záříci a Bratři nebyli? Radši bych zachraňoval svůj Čas, ne tady ten jejich... A třeba se tam vůbec nenarodím, protože jsem se nezachránil.“ Zafuněl jsem a jako vždy mne z času začínala bolet hlava - bůh nebůh. Spíš nebůh.

„I tam se stala katastrofa, jen o pár desítek let později, než se Bratři zmocnili vlády tady. Ale se Zářícím Spasitelem to nemělo zbla

společného, ten byl jen zde. V minulosti, která přechází ve tvou budoucnost, na vyřešení stačil obyčejný člověk a neobyčejný stroj. Tedy, jestli to vyřeší,“ pokrčil rameny otec Patrick.

„A co se tam stalo? Moje čtyřiaadvacáté století nevypadalo příliš utěšeně.“

„Globální útok mimozemšťanů. Víc prozradit nemůžeme,“ poprvé promluvil Ollie.

To už jsem ale neposlouchal - ani jsem se Ollieho nezeptal, co hlava.

Napadlo mne totiž něco děsivého: „Ale Bratři uctívali mou šlupku! Copak Církev Zářícího Spasitele vznikla jen proto - a právě proto! - že jsem se ocitl *právě tady v tomhle Čase?*“

„Hmmm... Zajímavá myšlenka,“ řekla paní Argentová.

„Kdo ví?“ usmál se otec Patrick.

„Opět dík, padre. Existuje někdo, kdo se v tom vyzná?“

„Určitě, jinak by to nefungovalo.“

„A funguje to?“

„Víš, s tím lidským časováním sloves je trochu problém. Těžko říct, jestli to funguje, jestli to fungovalo nebo jestli to bude fungovat,“ řekl Ollie.

„Nemáte někdo aspirín? Na hlavu?“

„Ne, ale víme, jak se dostaneš před Oponu a pomůžeme ti.“

Tento krásný, jasný a jednoduchý návrh mi najednou připadal do slova kouzelný. Jeden já, jedna Opona a alespoň na čas jedna budoucnost. Jen pro jistotu jsem se zeptal:

„Takže už nehrozí, že se vrátím domů, do svého Času, ke svému klanu?“

„Ale proč ne. Jestli ta budoucnost nezanikne...“

„Dost! O čase už nechci slyšet!“ zvolna jsem dosedl na silové pole. V trezoru to stále vypadalo jako v každém jiném trezoru. Tlumená světla, bzучení zářivek, jen objektivы kamer byly slepé. A deset Spravedlivých.

„Kdy je odlet, nebo jak se transportuje k Oponě?“

„Možná by ses nejdřív měl rozloučit s přáteli. Na přátelství záleží - asi nejvíc ze všeho. A potom jed' rychle tam, kde byla šlupka. Zůstala po ní pravděpodobnostní anomálie, ale pomalu mizí. Nebo rychle mizí, jak se to vezme. A je to jediné místo, odkud můžeš pryč. A bohužel, ty pryč musíš. Nebo bohudík. Jsi pouto, které dělá zdejší

budoucnost nestabilní. Dobře, dobře,“ Barbar Fritz zvedl ruce, „o čase už ani slovo.“ Všichni se usmáli.

„Tak ano. Věřím vám. Vy jste mi asi taky věřili, když jste kvůli mně zemřeli.“

„A pořád ti věříme, Patejli,“ řekli jednohlasně.

„To jednoho potěší,“ odkašlal jsem si a v krku jako by mi uvázl malý tatrgelový bochánek. Zapolykal jsem a zase jednou byl rád, že jsem skoro bůh, že na mně nebylo nic poznat.

„Co s Knihou? Chtěl jsem ji spálit,“ klepl jsem na prastarý obrázek toho, co se právě odehrává.

„Nepal ji. Třeba se bude hodit.“

„Je to přece jenom Kniha Pravdy. A můžete si ji číst. Máte rád komiksy, ne?“ řekla sestra Rachel.

„Klidně mi tykej, Rachel. I ty, Danielo. I ostatní, samozřejmě...“

„Konec řečí,“ přerušil mne doktor Seydelmann. „Patejli, buď tam prosím tě do setmění, tam jak jsme říkali.“

„A nezapomeň se rozloučit, ti čtyři, co ti tu zbyli, tě mají rádi,“ řekla Daniela.

„A mám říct na shledanou, nebo sbohem?“

„Na shledanou, určitě na shledanou. Nikdy nevíš, v jaké budoucnosti se potkáte. Promiň,“ sklopila oči a zase se začervenala.

„Večer nashle,“ řekl jsem.

„Nashle,“ ozvalo se mnohohlasně a deset Spravedlivých zmizelo. Blik.

Domníval jsem se, že neexistuje pohyb, který bych nezachytil.

„Ale možná jsem si povídal sám se sebou.“

Sklapl jsem Knihu a vsunul ji do podpaží - do západu slunce je sotva hodina a cesta není krátká.

* * *

Vestibul banky byl plný lidí. Přelétl jsem nad nimi, takže slyšeli jen hvízdnutí vzduchu.

Jediné, co jsem si neodpustil, bylo, že jsem zastavil před tím strážným v přilbě a neprůstřelné vestě. Už zase stál u kontrolního turniketu a tentokrát nikoho neodháněl, ale vybíral vstupné - na podívanou, až půjdu z trezoru. Není přesně, že jsem před ním zastavil.

Sotva čtvrt sekundy jsem se před ním vznášel nohama vzhůru, obličej proti obličejí.

Nazdar, tlusťochu! Chudák, zase se skácel.

* * *

Vylétl jsem z NATIONAL BANK, přelétl nad ulicemi a ve vzduchu po mně zůstávala zářící stopa. Do budovy WTV jsem tentokrát vstoupil oknem ve dvacátém patře, rovnou do konferenční místnosti.

Byli tam všichni čtyři přátelé, tvářili se upjatě (až na broukající Magde), a zády k oknu seděl ještě někdo. Poznal jsem ho podle copu hustých světlých vlasů.

Přesunul jsem se do ředitelského křesla; pro všechny, i pro ty s nejrychlejšími smysly, jsem se objevil jako zapnutý vypínačem:

„Vertole, jsem rád, že vás opět vidím,“ řekl jsem a neusmál se. Upír vyskočil, jako by si sedl na stříbrný špendlík. Byl slavnostně oblečený - dlouhý černý plášť, nažehlená hedvábná kravata. A samozřejmě se mi začal omlouvat: za mučírnu a že spolu se svými odmítl bojovat na mé straně. Argumentů a výmluv měl, až uši brněly. Po každém, z nich mi sliboval věrnost, a padaly fráze jako „vždy s vámi“, „bok po boku“, „rameno na rameni“.

„Dost. Je odpuštěno,“ vstal jsem, sundal si rukavici a napřáhl ruku.

Zornice se mu stáhly do štěrbin a jasně jsem z něj vnímal strach. Ale rukavici si sundal také - na dlani měl otisk kříže. Přestože čekal bolest, paži napřáhl bez zaváhání.

„Jsem váš přítel, svat... svatý,“ zakoktal se, jako by se mu tím slovem blokoval jazyk. „Svatý Peytli.“

„To rád slyším, Vertole, skutečně rád. Počítám s vámi, jste mocná bytost. A já potřebuju mocné, aby chránili mé zájmy, v časech, kdy budu mimo.“ Zase jsem se oblékl do role vládce světa. Vládce! Kdyby jen všichni věděli o bezradnosti a neznalosti, které vládnou mnou. Ale nejdůležitější je, jak člověk vypadá na povrch - to platí i o bytostech.

Stiskl jsem Vertolovi ruku. On, v očekávání zaškvíření vlastního masa, zavřel oči, ale když se nic nestalo, stiskl mi ji také.

„Nemusíte se bát,“ zašeptal jsem (až teď - malá msta). „Jsem možná svatý, ale nejsem stříbrný. Je to ověřené detailněji než stiskem ruky.“

Vertol okamžitě pochopil a v očích mu bleskla lačnost - to by byla věc, být jako Veroničin „otec“ mým příbuzným.

Tihle upíři.

Posadili jsme se: „Řekněte mi, kde jsou vaši mrtví od Červeného kohouta?“

„Dnes ráno zmizeli... Myslel jsem, že za tím stojíte vy, pane.“

„Tak i oni...“ Takže zmizeli všichni moji mrtví. „No nic, příteli, je mi líto, že jsem vám nemohl nabídnout žádné občerstvení, ale na vaši chuť zde nejsme zařízeni. Omluvíte nás nyní?“ usmál jsem se.

„Jistě,“ Vertol vstal a uklonil se. Další z přízdisráčských poklonkářů. Ale tenhle to alespoň umí - výchova středověkého šlechtice se nezapře. Upír se dramaticky zahalil do pláště, u dveří se uklonil ještě jednou a odešel. Stráž na chodbě strnula v pozoru.

Nikdo z mých přátel Vertola neuznal hodna pohledu, natož pozdravu. To jenom já jsem politik.

* * *

Když dveře zaklaply, atmosféra se okamžitě uvolnila.

„Tak co?“ vyhrkla sestra Helen.

„Knihy Pravdy zmizely!“ vyhrkla Veronika.

„Měl jsem toho zubatýho negra odprásknout!“ vyhrkl Hassilo. „Sorry, Veroniko, za příbuzný nemůžeš.“

„Jak to mluvíš, Hassilo!“ okřikla ho sestra Helen. Malý černý bojovník, který se nebál postavit Armádě, se přikrčil.

„Přátelé, nemám mnoho času a bohužel musím pryč,“ řekl jsem. Všichni okamžitě pochopili, že nemyslím někam normálně pryč.

„Úplně pryč?“ řekla Veronika a rázem na ní bylo vidět, že se včera v noci přece jen něco stalo.

„Ano - ale neptejte se kam. Bylo by to dlouhé vysvětlování, na které není kdy. A navíc nevím, jak *úplně pryč* - ale mám prý říct na shledanou.“

„S kým jste mluvil? Nebo jste to četl v té Knize?“ sestra Helen ukázala na Knihu Pravdy položenou na stole.

„Mluvil. Ale... Co vám budu vykládat. Ať si to užijete také.“

* * *

Za deset minut už jsem se řítíl londýnskými ulicemi a před strojem po Křižákovi auta uvolňovala cestu. Provoz byl stejně nesnesitelný jako kdykoli dřív.

Největší zácpy jsem přelétal a sestra Helen u toho nádherně ječela.

Jeli se mnou všichni. Když totiž došlo na loučení, Hassilo se nejdřív tvářil tvrdě, ale pak se mu po obličeji rozběhly slzy a objal mne všema rukama jako klíště. Sestra Helen se přidala z druhé strany a Veronika se zdržela jen proto, že by je oba rozmáčkla. Intenzivní společné zážitky dokážou i za krátký čas vytvořit pouta z nejpevnějších.

Magde mi oslintala celé ucho.

* * *

Za Londýnem, na té tak známé dalerské silnici, jsem zvolnil. V Křižákově stroji a s mými schopnostmi bylo času víc než v obyčejných vozech.

Nechal jsem složit pancéřové clony před okny a všichni jsme se dívali ven a mlčeli. Ale cesta stejně ubíhala rychle; jako všechny poslední cesty.

* * *

„Tady,“ řekla Veronika u odbočky, kterou bych nikdy nemohl minout.

Pod stromy se setmělo, kola zabušila ve výmolech, a tak jsem ještě zpomalil. Měl jsem pět minut k dobru, a za pár okamžiků jsme byli na mytině. Bez šlupky vypadala naprosto nepravděpodobně.

„Tak je to tak - je pryč,“ řekl jsem nahlas. Jim třem zmizení šlupky nepřipadlo nijak podivné, nevědí, co dokáže násobená pravděpodobnost.

Skutečně názorné potvrzení toho, že Čas je mocnější než ona.

Otevřel jsem dveře a strojem zavoněl večerní les. Přestože už šest dní nepršelo, byla cítit syrová vlhkost a hniloba listí. Divná zima.

Vystoupili jsme.

„Tak jsme tady,“ řekla Veronika tu tak strašně obvyklou a strašně zbytečnou frází a začala si mnout ruce. Taky jsem byl nervózní.

„Hassilo, pojd' se podívat na svatyni Zářícího.“

„Proč? Já chci bejt u Patejla.“

„Hassilo!“

„No jo. Už jdu.“ Sestra Helen nějakým smyslem, který je utajený i mně, vytušila, co se včera stalo, ale nijak ji to nezaráželo - ať si živí svatí dělají, co chtějí. Na legendy bude dost času, až po nich zbudou jen obrazy. Magde si broukala a sestra ji jemným tahem směřovala k altánu se špičatou střechou.

Chvíli jsme s Veronikou mlčeli a pomalu šli přes mýtinu. Ve větších šuměl a hvízdal vítr.

Začala ona: „Chci se zeptat. Proč jsi mě tady tenkrát nechal?“ Strčila mi ruku do kapsy kabátu. Moje už tam byla a prsty se propletly.

„Á, známé téma je opět mezi námi. Myslel jsem, že jsi mrtvá. Nehlásila ses na vysílače a řekl mi to sám král Alfred - dal mi i tvůj diktafon - tehdy by ses raději vzdala oka než svých reportáží. A znáš to, jsem trochu sobec. A měl jsem problémy sám se sebou... Nevím, proč jsem tě tenkrát nehledal. Ale mrzelo mě to.“

„Mě taky. Věřila jsem ti.“

„Ale na druhou stranu, kdybych tě tu nenechal, byla bys dávno mrtvá.“

„To sice ano, ale podle všeho mě tu chceš nechat znovu,“ s typickou logikou přešla do útoku.

„Musím. Tam, kam jdu, bys v knize života nepřezila ani odstavec.“

„To jsi řekl moc hezky... Aha!“ nakrčila čelo: „Protos celou cestu mlčel - přemýšlel, jak mě odpálit!“ Prsty v kapse se sevřely.

„Zase máš pravdu,“ usmál jsem se.

Šero houstlo a Veronice se zornice stáhly do štěrbin. Zdálo se mi, že se nějak podezřele lesknou.

„Vrátíš se?“

„No... Vůbec nevím, co mne čeká, takže bych lhal... Jestli řekneš ‚Tak lži!‘, tak tě kopnu.“

„Proč to pěkné vždycky přijde pozdě?“ pořád se na mne dívala a vůbec se neusmála.

„Ale možná právě proto je to pěkné,“ pokrčil jsem rameny.

„Ne, to ne. To by bylo strašně nespravedlivé.“ Postavila se přede mne a strčila mi druhou ruku do druhé kapsy. Ty oči se jí opravdu leskly.

„Patejli, nerad vás ruším, ale je čas,“ řekl doktor Seydelmann.

* * *

Pak byl chvíli zmatek, a pak jsem i se strojem po Křížákovi stál uprostřed pravděpodobnostní anomálie, přesně v místě, kde bývala šlupka.

Spravedliví stáli v půlkruhu kolem, spolu s mými přáteli. Sestra Helen držela za ruce Hassila a Magde a usmívala se na sestru Iren.

Nějak jsem nevěděl, co říci a vítr šuměl ve větvích:

„Takže se mějte hezky. Budujte legendu a dejte to tady do pořádku - držte se řádu svatého Peytla - ten má budoucnost, že Iren?“

„Každý má nějakou,“ usmála se Spravedlivá.

„V autě máte nějaké jídlo, pane Peytli. V tašce na zadním sedadle,“ pustila sestra Helen Hassila i Magde a podala mi ruku. Dal jsem jí zase pusu na tvář. Pravý roh bílé čepice mne šťouchl do ucha, jak se odvrátila, abych neviděl, že pláče.

„Tady ode mě máš bouchačku,“ přistoupil Hassilo. „Vím sice, co umíš, ale pořádná pětačtyřicítka se hodí vždycky.“ Ve zbývajících třech dlaních měl krabičky nábojů. Kapsy mi ztěžkly a on mi podal všechny malé ruce naráz a snažil se tvářit tvrdě. Tentokrát se to obešlo bez slzení.

„Ty hamburgery byly opravdu tak hrozné?“ usmála se Veronika. Stála vedle Ollieho a jen zvedla prsty. Ten úsměv vypadal trochu nuceně.

„Je čas, Patejli. Sbohem,“ řekl Barbar Fritz, a všem Spravedlivým se obličej stáhl soustředěním.

„Počkejte!“ Veronika najednou stála přede mnou, ovinula mi paže kolem krku a její našťestí odolné zuby prudce cvakly o mé našťestí odolné zuby.

„Fúúú! Kdo se na *tohle* má dívat!?“ řekl Hassilo.

„Škoda že nezapadá velké rudé slunce, byli byste proti němu nádherní,“ řekla Daniela a otřela si oči.

Pak Veronika odstoupila, a jako by odstoupila s něčím ze mě. Vnímal jsem, že i ona to tak cítí, ale obráceně.

To tak ošklivé i krásné jedenadvacáté století se začalo rozplývat.

„Ještě něco!“ zavolal jsem. „Objednal jsem vám taxík! Nemusíte pěšky!“

Ale mou poslední větu už určitě neslyšeli.

* * *

Po temném nebi se hnaly mraky se sírově žlutými okraji, a studený vítr přesypal písek, který syčel mezi horami starých kostí. Ve větru voněl sníh a páchla rez.

Takže city bych měl za sebou.

Dopadl jsem ze dvou metrů a vedle zaduněla kola Křižákova stroje. Pod podrážkami se mi rozlétla mimozemská lebka a vůbec jsem nemusel přemýšlet, kde jsem. Spravedliví věděli, co dělají.

Za pohořím z kostí a rozdrčených strojů se tyčila Opona - takhle odspoda vypadala mnohem větší - a duhové odlesky létly přes celou šíři.

Za sebou jsem měl jen holou pláň, po které se honily víry prachu - pevnost ještě nestála a možná nikdy ani nebude.

Pečlivě jsem si prohlédl hory zbytků: takže i poslední bitvu, kdy se objevili kyberkentauroi, jsme vyhráli.

„Kdo ji ale vyhrál a kdy byla?“

Můj hlas zněl dutě a opuštěně. Přestože jsem na samotu zvyklý, takhle sám jsem si na žádném místě vesmíru doposud nepřipadal. Z Opony sálala hrozba, protože Duhový věděl, kdo přišel - a tady jsem já na jeho území.

Najednou jsem ve větru ucítil oheň - smrděl, jako by někdo páčil kosti - v tom přiškvařeném pachu jsem rozpoznal ještě něco, něco strašně známého. Zcela mimovolně mi do ruky skočila Hassilova pětačtyřicítka. Je to přece jen hezký zvyk, mít před sebou zbraň.

* * *

V písku se mi špatně šlo, tak jsem na vrcholek duny, nad kterou se trhal slabý pramínek horkého vzduchu, přelétl.

Mezi vysokými přesypy bylo malé závětrné údolíčko, uprostřed kterého hořel oheň z kostí, a na kovové trojnožce nad ním visel ocazený kotlík.

A u ohně seděla postava v dlouhém černém rouchu. Sklonil jsem ruku s pistolí.

„Dost, že jdeš,“ řekl Merlin.

* * *

Sklouzl jsem po boku duny a posadil se vedle něj. Merlin zamíchal jídlo plochým žebrem. Mlčeli jsme a vítr hvízdal.

„Pro koho to je?“ ukázal jsem na páchnoucí šlichtu. „Smrdí to a vypadá jako tatrgelový recyklát.“

„Je to tatrgelový recyklát. A pro koho, to brzo uvidíš.“

„Kde se tu vzal tatrgel?“

„Byl tady tenhle,“ Merlin luskl prsty a ve vzduchu se zachvěl obraz obrovského stroje. Saladin, jak jinak - legendy mého čtyřiadvacátého století nelhaly: Člověk ze saladinu dal světu tatrgel a tím ho zachránil před smrtí hladem. Dá světu tatrgel. Možná. Zas ten Čas! Radši nepřemýšlet a jen přijímat fakta. Obraz zmizel.

„Řekni mi,“ ze zvyku jsem natáhl ruce k ohni, „kdo porazil ty stroje? Naposledy jsem to tady viděl, když jsme dostávali na prdel.“ Najednou jsem se cítil jako doma, jako v čtyřiadvacátém století před sjednocením klanů, v době, kdy sice nebylo nejlépe, ale kdy všechno bylo strašně jednoduché - jestli za to mohl pach recyklátu, pach smrti, nebo to bezútěšné hvízdání větru, nevím. Ale najednou jsem se cítil dobře.

Sundal jsem si černé brýle, protože tady mé oči nikoho pohoršovat nebudou.

„Ty taky brzo uvidíš.“

„Tak mi aspoň řekni, jak je to od bitvy dlouho? Podle rzi bych to šacoval na pěkných pár set let.“

„Je to pěkných pár set let,“ Merlin zamíchal recyklátovou kaši, „jenže tady čas běží trochu *jinak*.“

„Zase čas!“ zasténal jsem.

„Času se nevyhneš.“

„Jak *jinak* může běžet čas? Všude musí ubíhat z minulosti do budoucnosti. Ne snad?“

„Tady ne,“ kouzelník se na mne poprvé podíval. Jeho obličej už skoro ztratil tu mumiově žlutou pergamenovost a vracel se k mramorové bělosti a hladkosti. Takže Merlin na kříži ve tvaru velkého X určitě byl.

„Tady ne,“ zopakoval, „tady je trvalá přítomnost.“

„Ale,“ zarazil jsem se, „to by všechno bylo strnulé, zmrzlé, ne?“

„Ne, vždyť se rozhlédni,“ mávl žebrem a kapky recyklátové kaše dopadly do písku; zase jednou - po takové době - jsem se divil, že nešumí jako kapky kyseliny.

„Tak ne. Ty se v tom vyznáš?“ podíval jsem se mu do řečavých očí.

„Ne. Beru to, jak to je. V normálním světě ti také běh času připadá normální jen proto, že jiný neznáš. A proč je to zrovna z minulosti do budoucnosti? Kdo ví. A že to tady je jinak, a přesto se věci hýbou a chátrají, že se rozpadají? To už je obvyklý řád věcí, řekl bych. S časem jako takovým to nemá nic společného.“

„Aha.“

Merlin se postavil a protáhl si záda: „Brzy začne boj. Pán Opony ví, že jsi tady.“

„Taky proto tady jsem. Poslouchej, kdo tě vlastně sundal z toho kříže? Budoucnost, v které to udělám já, prý neexistuje,“ zarazil jsem se nad tou větou, ale nedalo se to říci lépe.

„Ona,“ ukázal Merlin žebrem a v tom okamžiku se přes vrcholek duny napravo přehnal něco velkého černého, a vzápětí u ohně smykem zastavil dvoukolý vůz, kosy tentokrát složené. A řidič... Kdo vlastně jiný.

„Elvirko, rád tě vidím.“

„Patejli!“ Holčička vyhlédla přes postranici a vzápětí už mne po obličejí šimraly culíky. Měla v nich vločky sněhu.

Její pohyb byl skutečně rychlý - zdaleka ne tak jako můj, ale rychlý; hodně se zlepšila. Postavil jsem ji na zem, založila ruce v bok a bedlivě si mne prohlédla:

„Dnes vypadáš dobře.“

„Ó! Dík, ty taky.“

„A co pozdravit mě?“ řekl Merlin trochu nedůtklivě.

„Ahoj, Merline. Co bude k jídlu? Snad ne recyklát?“

„Jako bys čekala něco jiného - jez kosti, jestli ti nechutná, jak vařím!“

„Když se do toho přidá trochu koření, je to lepší. Ne moc, ale přece jenom,“ zavzpomínal jsem na doby, kdy jsem i recyklát považoval za dobrotu.

„Kde tady chceš vzít koření?“ mávl Merlin rukou. Elvira už jedla a tváře se jí s každým soustem zakulacovaly. Merlin se na ni díval - tak něžně. To slovo se k jeho obličejí ve věčném stínu vůbec nehodilo, ale opravdu to tak vypadalo.

Já si zatím prohlížel spřežení.

Obrovský černý jednorožec byl jen jeden, ale nebyl sám. Druhý tahoun byl ukryt za jeho tělem - pomalu jsem monstrózní zvíře začal obcházet.

Otočilo hlavu, strčilo do mě velkým čenichem a zafrkalo. Pozna-lo mě i po takové době.

Obešel jsem ho.

A málem jsem vyskočil metr vysoko.

* * *

Druhý tahoun byl člověk.

Tedy vypadal jako člověk.

Byl to Zářící Spasitel a v očích měl větší prázdno než Magde a malý Benny dohromady.

„Co říkáš spřežení?“ objevil se vedle mne Merlin.

„Kde se tu sakra vzal? Vždyť byl ve šlupce!“

„To byl. A věř mi, že hodně, *hodně* dlouho. S tou písničkou to byl vynikající nápad.“

„Ale jak se dostal ven?“

„Elvira má přece ten prsten.“ Elvira se objevila z druhé strany, ještě polykala - na bradě čmouhu recyklátu a zpoza kabátku si vytáh-la provázek, na kterém byl pravděpodobnostní klíč ke šlupce: „Pan McCracken říkal, že se mi bude hodit, a měl pravdu.“

„Ale to znamená, že šlupka je tady!“ rozhlédl jsem se, jako bych čekal, že ji uvidím.

„Byla, dlouho. Podle toho, že zmizela, jsem poznal, že přijdeš,“ poplácal Merlin jednorožce i Zářícího Spasitele. Šílený bůh zařehťal.

„Dlouho? Tam, odkud přicházím, se ztratila sotva před pár hodi-nami. Nechápu.“

„Nevadí. Jsi po jídle, děvče?“

„Ano.“

„Takže je pomalu čas. Slyšíte?“ Od Opony se ozval infrazvuk, hluboko pod prahem lidského vnímání. Ale tady žádní lidé nejsou.

„Za chvíli jsou venku,“ řekla Elvira. „Můžu řídit, Merline?“

„Nechutná ti moje jídlo.“

„Ale chutná! Merline, prosím,“ pohladila ho po pergamenové ruce.

„Tak dobře.“

„Máš pro ni nějakou slabost. To že tě sundala z kříže?“

„Ano. Taky bys měl. Každý by měl. Duhový sice zničil budoucnost, ve které jsi mne zachránil ty, ale na ni zapomněl. Je na něj asi příliš rychl...”

Od Opony vybuchl ZVUK. A země se začala chvět.

„Máš nějaký plán?“ zvedl jsem hlas. ZVUK tlumený horami kostí a trosek zatím nebyl tak strašný.

„Mám. To víš, že mám. A už dlouho. Proč myslíš, žeš zajal Zářícího Spasitele? A proč myslíš, že jsem tehdy u šlupky málem zemřel, abych posunul diktafon v čase? Pojď nahoru.“ Po dunách kolem nás se v rytmu kroků Armády sesouvaly malé laviny.

Na pláni byl ZVUK ostřejší.

„No řekni proč,“ nějak mi to nedocházelo, jako většina věcí poslední dobou.

„Přece ti to řekl pán Opony: Zářící Spasitel je světlo, které ukazuje cestu. A když může ukazovat cestu *sem*, může i *tam*.“

„Aha... Kam tam?“

„To zatím nikdo neví. Jednou jsem se tam pokusil dostat, ale málem jsem zahynul. Mám pocit, že ses díval.“

„Díval. Dobře se z tebe kouřilo. A ví se aspoň, co *tam* je?“

„Spíš *kdo* tam je,“ Merlin položil ruku na jednorožcovu šíji. Zvíře bojovně funělo.

„A kdo?“

Hory kostí se začaly sesouvat; Armáda už musela být obrovská, přesto za pahorky smrti stále nebyla vidět.

„Hádej,“ Merlin se odmlčel a Elvira vyskočila na vůz, postavila se čelem k Oponě a culíky se jí míhaly ve větru.

„Jak mám hádat?“

„To je pravda, v tvé době už se o těchto věcech nepřemýšlelo... Nevím, kdo tam je, nevím, jak se jmenují. Říká se jim všelijak. Nej-

výstižnější z lidských slov je asi spojení Staří bohové nebo První bohové. A ví se o nich jen, že jsou mnohem, opravdu neskonale mocnější, než je pán Opony, nebo než byl tady ten,“ poplácál Zářícího Spasitele po zádech, „tihle dva jsou jen takoví sluhové od výta-hu.“

„Světlo, které ukazuje cestu,“ zamračil jsem se na Spasitele, „vypadá trochu vysvíceně. Jako že by nenašel cestu ani na záchod.“ Ten plán se mi příliš nelíbil - už jen začátek se zdál nedotažený.

„Neboj, my víme jak ho rozsvítit“ překřičela stále sílící ZVUK Elvira.

„Jak?“

„Uvidíš. Nesmí se o tom mluvit.“

„Aha. Ale stejně, jestli chceš vlítnout na - jak jsi říkal tak mocné bytosti, není nás trochu málo? Tři?“

Pohoří kostí se třásla. A navíc Armáda. Představil jsem si ty mili-ony a miliony, které se valí z Opony. Merlin jako by mi zase jednou četl myšlenky:

„Tady s těmi nebudeme bojovat, jen projdeme. A jestli nás není málo? Podívej se taky někdy za sebe.“

Otočil jsem se jako blesk.

A skutečně.

* * *

Stáli tam a vítr jim ovíjel hady písku kolem kotníků: Slečna Tinkerová. Derek s mou podbíjecí palicí. Pohřbení s modrými obličejí.

Turisté. Pan Stanislawski a jeho obchodníci s heroinem. Osazenstvo od Červeného kohouta. Richard z Pembury - ani si nepamatuju, kdy jsem ho zabil. Jednoruký šlusák Vez. Upálený zloděj. Otcové (jak ironické).

Konstábl Tilson, kterému jsem přerazil nohy, aby se vešel do kuf-ru malého mercedesu. Falešný Milky Sam v modře pruhované zástě-ře. Lidé, kteří mou vinou zemřeli při bitvách v ulicích Prahy a Lon-dýna. Teroristé i výletníci z DAS MÄDCHEN. Angličtí bobíci v kuželovitých přilbách.

Dánská pěchota v rohatých helmicích. Všichni vojáci ze speciál-ních jednotek: z Prahy, z Londýna, z Eurotunelu, ze Školy svatého Sebastiana... Nejpůsobivěji ale vypadala franská jízda. V rezavých

prostřílených krunýřích čněli vojáci ze sedel mrtvých koní, byly jich tisíce a otrhané praporce vlály.

Byli tam všichni, které jsem zabil v devátém a obou jedenadvacátých stoletích - pravda, až na doktora Seydelmanna, ale ten už není jen obyčejně mrtvý. Neobyčejně mrtvý. Obyčejně nemrtvý. A samozřejmě, chyběly i oponové bytosti - ale ty už byly po smrti, než jsem je zabil.

„Tak sem jste zmizeli,“ pocítil jsem něco jako hrdost stvořitele: „To se nedivím, Merline, že jste stroje porazili. Jinak se, pravda, trochu divím.“

„Co se divíš? Jako všechno, cos tam v těch Časech dělal, mělo i to zabíjení přísný význam. Co ti budu povídat, vždyť to určitě znáš,“

Merlin pozvedl rozpřažené ruce a zadeklamoval: „A Legie mrtvých povstane pod korouhvemi pravdy a šelma napojí svou krví šírou zem!“ Tence se usmál a ZVUK zakolísal.

„Řekni mi, Merline, kdo jsi? A... a kdo jsem já?“

„Ty ještě nevíš?“ zavrtěl hlavou: „Ty jsi světlo, já tma. Ty jsi dobro, já zlo. Ale tváří v tvář nekonečnému ZLU tam kdesi,“ mávl k Oponě, „ZLU většímu než všechna zla jsi ty jen větší dobro a já menší.“

„To jsem věděl vždycky, že jsem pan Hodný. Ale kdo jsem konkrétně. *Kdo?!*“

„Kdo v tebe věří, živ bude navěky. A je to pravda, podívej se za sebe. V koho mohou mrtví věřit víc než ve svého vraha? A život věčný je skutečně jejich.“ Zase ten tenký úsměv. „A kdo jsi konkrétně? Neměls divné zážitky s kříži? Nepovedly se ti v lidském světě nějaké zázraky? Třeba léčivé vkládání ruky?“ Merlinova tvář se přiblížila těsně k mé:

„Nemáš snad na dlaních jizvy po hřebech?“ Odtáhl se a poklepal mi na klopou kabátu: „Hezká placka, jen ta jména měla být obráceně.“

Přestože nemusím dýchat, měl jsem pocit, že se dusím.

„Ne, to ne, já nemůžu být on.“

„Vždyť nejsi on. Jsi ty: moderní doba, moderní Mesiáš. Ale neboj, nemusíš si říkat jeho... svým jménem. Klidně si dál buď Patejl. Mně taky nikdo neříká Satane.“

„Satane? Satan je snad nějaká česká houba, ne?“ pohládl jsem si hlavu - chtěl jsem se přesvědčit, jestli mi ještě neulétla. Je opravdu *fajn* vědět, co je člověk zač. Tedy, *člověk*. Ale je toho trochu příliš

naráz. „To abych si sakra nechal narůst háro - aby o mně mohli napsat muzikál.“

* * *

A pak Legie mrtvých vyrazila.

A Armáda valící se z Opony nebyla překážkou. Jel jsem ve stroji po Křížákovi a vedle mne jel černý vůz tažený černým jednorožcem a šíleným bohem.

A zanedlouho před námi nebyla než Opona. Proud bytostí ustal.

„Sleduj, Patejli! Posvítíme si!“ vykřikla Elvira a sáhla do kapsy. Po nekonečné stěně prázdná přebíhaly duhové odlesky, jednorožec se jich málem dotýkal rohem a zuřivě ržál.

Okamžitě jsem poznal, co Elvira z té kapsy vytáhla.

Diktafon po Veronice.

Malý palec zmáčkl PLAY.

A *An Angel* se rozlétl nad plání.

* * *

Zářící Spasitel vybuchl proudy světla, a černý vůz zmizel. Dupl jsem na plyn a Opona se přelila i přese mne.

* * *

Za Oponou byla nekonečná bezrozměrná tma prořatá jasnou, zářící cestou. Viděl jsem blesky, které metaly kosy na kolech prastarého vozu, a za sebou lesk na čepelích mrtvé jízdy.

Zjistil jsem, že neovladatelně řvu klanovou hymnu; ovládl jsem se, a už daleko tišeji řekl: „Ať jste kdo jste, ať jste kde jste: Vlínem na vás a natrhnu vám šos!“

I na moderního Ježíše mi přišlo trochu silné, abych řekl *prdel*.

* * *

A ocitli jsme se v časech dávno předtím, než moře zrudla krví. Byly to časy, kdy moře byla sama krev a kdy její vlny bušily do pobřeží z kostí.

Byly to časy, kdy smrt byla mladá.
A hladová.

Malá knižní řada Poutník č. 11

Jiří Kulháněk:
Divocí a zlí - část čtvrtá
Kříže

Ilustrace na obálce a frontispis: Juraj Maxon
Grafická úprava obálky Mírek Dvořák
Vydal Klub Julese Vernea Praha v roce 2000
Odpovědný redaktor: Egon Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14, 140 00 Praha 4
Sazba: SF SOFT, Praha
Tisk: DaTaPrint, Nopova 13, 615 00 Brno

Cena: 162 Kč